

PAT WEST

*Un bărbat
neîndurător*

Traducerea și adaptarea în limba română de

TEODOR-EUGEN ATANASIU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

– Trebuie să plec, mami. Numai așa voi afla ce s-a întâmplat cu tata. Nu pot sta locului fără să fac nimic. Ar fi dorit să merg cu el. Și atunci am fi putut dispărea amândoi! Era un gând înspăimântător. Charley îl alungă cât putu de repede.

Figura Isobei Blake se schimonosi de durere, fiind evident că se gândea la același lucru. Dar încercaseră toate celelalte căi. Nici una, nici chiar autoritățile peruane, care manifestaseră mult interes pentru călătoria lui Spencer Blake, nu puteau să le spună ce i se întâmplase. Dispăruse fără urmă.

– Dar dacă te pierd și pe tine? Ochii Isobei erau plini de lacrimi când se uită la fiica ei. Ce voi face? Nu mi-au plăcut nicio-dată călătoriile astea ale tale și ale tatălui tău. Sunt nesănătoase, Charley.

– Dar nouă ne plac, știi că ne fac plăcere. Ochii albaștri ai lui Charley o implorau pe mama ei. Mă învinovățesc că nu l-am însoțit și de data asta. Trebuie să mă duc. Nu poți să mă convingi să n-o fac.

– Dacă Alan ar merge cu tine...? Încercă femeia, cu îndoială.

Charley dădu afirmativ din cap. Bătălia era câștigată.

– Nici în vis nu mi-ar trece prin minte să mă duc singură.

Charley era singurul copil al familiei Blake. Spencer își dorise mult un fiu și dezamăgirea lui devenise mai acută când Isobelei i se spusese că nașterea grea a lui Charley făcea improbabilă posibilitatea de a avea și alți copii. Îi cumpărase fiicei sale arme și mașini în loc de păpuși și cărucioare de păpuși. Jucase fotbal cu ea și o luase cu el la alpinism, la făcut gropi și îndepărtat fâgașe de eroziuni. Părul ei negru era tuns scurt și purta blugi și șorturi, niciodată fuste. La vârsta de treisprezece ani era un băiețoi în toată regula și la șaisprezece ani urmărea pornirea tatălui ei pentru arheologie și îndeosebi pentru orașele dispărute ale incașilor.

Era absolut fascinată de acest subiect, citind tot ce se tipărise în domeniu. Tatăl ei nu ezitase prea mult și o luase cu el în explorările sale frecvente din Bolivia, Peru, Brazilia și Columbia și tot restul cunoscut al imperiului incașilor. Se bucurase de fiecare minut petrecut cu el. Iubea jungla deoarece nu era plină de animale sălbatice, ci liniștită și frumoasă. Îi plăceau căutarea palpitantă și încântarea de a descoperi ceva nou.

Numai în legătură cu această ultimă expediție nu fusese de acord cu tatăl ei. De regulă, era prima care cerea să meargă în expediții. Dar, când Rupert Billings venise cu o poveste despre un fost oraș incaș nedescoperit, în Peru, a fost foarte sceptică, mai ales când arheologul care era de presupus că-l descoperise nu s-a mai întors niciodată din călătorie. Povestea fusese relatată de un indian care pretindea că mersese în cea mai mare parte a drumului cu el. În ceea ce o privea, Charley considera că indianul căuta să facă rost de bani vânzându-și povestea.

– Tăticule, ai spus întotdeauna că orașul pierdut al incașilor se află în Bolivia.

– Dar s-ar putea să mă înșel.

– Și ai de gând să te duci să cauți acest presupus oraș numai pe baza unor vorbe și nimic mai concret? Rupert Billings este un palavragiu, ar trebui să știi asta.

– Dar s-ar putea să fie un dram de adevăr în povestea asta, insistă tatăl ei. Trebuie să văd cu ochii mei, să descopăr dacă e adevărat sau nu. Este o zonă pe care noi n-am mai explorat-o înainte.

– Atunci, e o zonă pe care o vei explora singur, îi spuse ea supărată. Nu-i plăcea Rupert Billings, convinsă că-i înșira povestea tatălui ei pentru a face pe interesantul.

Ochii tatălui ei de măriseră de uimire.

– Vrei să spui că nu vii cu mine?

– Nu. Charley clătină din cap. Este o gogoriță, sunt sigură de asta. Nu mă întreba de ce, e numai intuiție feminină. Te rog, nu te duce.

Dar tatăl ei fusese de neînduplecat și avuseseră prima lor ceartă. Acum dispăruse, la fel ca și celălalt arheolog și Charley dorea din toată inima să fi insistat mai mult ca el să nu plece. Sau cel puțin să se fi dus cu el.

Toată povestea asta o uimea. Găsise oare orașul pierdut al incașilor? El Dorado, cum îi spuneau brazilienii. Paititi cum era numit în partea de vest a Americii de Sud. Orașul aurului cum îl numeau alții.

Dacă găsise acel loc mult visat și pierduse orice idee a timpului în vreme ce-l explora, filma și înregistra? Sau i se întâmplase ceva teribil? Întâlnise oare un grup de indieni ostili și fusese omorât? Se îmbolnăvisese cumva prea rău și nu se mai putea întoarce? Charley își reaminti cele petrecute în Spitalul de boli tropicale din Londra. Ajunseseră la timp acasă, de data aceea.

– Alan e bolnav, îi spuse Charley mamei ei când puse receptorul jos. Nu poate să meargă.

Isobel Blake păli.

– Nu te gândești cumva să te duci singură?

– Nu mai cunosc pe nimeni în care să am încredere, ridică ea din umeri. Alan Ross îi însoțise în câteva expediții. Era la fel de experimentat ca tatăl ei și știa cum lucrează mintea lui Spencer. Era alegerea perfectă a unui partener de drum.

– Mai există un bărbat, îi spuse mama ei, dacă ești hotărâtă totuși să te duci după tatăl tău.

– Sigur că sunt hotărâtă. Pentru Dumnezeu, nu-ți pasă ce i s-a întâmplat tatei?

– Sunt îngrijorată peste măsură, răspunse Isobel Blake, știi bine, dar nu vreau să-ți pui și tu viața în primejdie.

– O să mă descurc bine, răspunse Charley. Pe cine ai în vedere?

– Branden Quest.

– Branden Quest? Nu-l putem ruga. Ochii albaștrii ai lui Charley se măriseră de mirare.

– Nu văd de ce dacă îl determinăm cu ceva că merită timpul pe care-l pierde.

– Nu. Charley clătină din cap. Nu va merge.

Branden Quest era o legendă încă din timpul vieții, unul dintre antropologii de frunte ai lumii, cu un interes special pentru cultura incașilor. Intrepriid, extrem de inteligent, o minte ascuțită ca un brici. Scrisese cărți în acest domeniu, făcuse filme, ținuse frecvent conferințe și Charley știa totul despre el, deși practic nu-l întâlnise niciodată.

Tatăl ei îl întâlnise numai o dată și săptămâni la rând vorbise ce om talentat este și neînfricat.

Dacă cineva putea să-l găsească pe tatăl ei, numai el era acela, dar era improbabil că-și va bătea capul cu așa ceva. Dacă tatăl ei era suficient de nebun să se lase ucis, să se rătăcească, sau să fie luat prizonier nu putea decât să se acuze pe sine însuși și n-ar fi trebuit de la bun început să plece. Asta avea să spună Branden Quest, era sigură. Nu avea timp pentru oameni care nu-și purtau singuri de grijă.

– Atunci, n-o să știm dacă tatăl tău este mort sau nu, zise cu tristețe Isobel Blake.

– Am crezut că nu vrei să mă duc, se încrunță Charley.

– Nu vreau. Dar dacă ai merge cu Branden Quest, nu mi-aș fi făcut griji. Lacrimi izbucniră din ochii femeii mai în vârstă. Nu pot să dorm noaptea, Charley. Stau trează, imaginându-mi tot felul de orori. Nu mă voi liniști până nu aflu ce s-a întâmplat.

– Nici eu, încuviință Charley. Dacă știi unde locuiește, îi scriu imediat.

După trei zile, Braden Quest apăru în pragul casei. Charley răspunse la ciocănitul lui și-l recunoscă imediat. Era mai înalt decât își imaginase. Avea peste un metru optzeci și cinci de centimetri. Cu umeri largi și puternici. Bine bronzat, cu ochi cenușii cărora nu le scăpa nimic și un nas care arăta ca și când fusese rupt. Gura era plină și mare și avea o cicatrice în partea de jos a unuia dintre obraji. Părul blond era tuns scurt și purta pantaloni negri de velur și o cămașă de mătase tot neagră, mulată pe bustul lui musculos.

Forța lui era aproape palpabilă, ca și aerul său de autoritate. Succesul stătea pe umerii lui ca o mantie.

– Numele meu este Braden Quest, spuse el. Aș dori să vorbesc cu Charley Blake. Vocea lui era profundă și intens senzuală și Charley nu putea să nu fie impresionată de ea. Acesta era un bărbat deosebit.

Răspunse cu o anumită căldură.

– Eu sunt Charley Blake. Intrați. Nu mă așteptam să...

O întrerupse categoric:

– Tu ești Charley Blake? Se vedea că nu-i vine să creadă.

– Așa este îl asigură ea. Îmi cer scuze pentru numele meu, dar tatăl meu voia un băiat.

El murmură în barbă ceva ce Charley nu reuși să înțeleagă și după aceea spuse mai limpede.

– Se pare că îmi pierd vremea, bună ziua domnișoară Blake. Și, întorcându-se rapid pe călcâie, se retrase înapoi pe cărare.

Timpe de o secundă, Charley rămase încrămențită locului, cu ochii măriți de uimire. Plecă. Pentru că nu era bărbat, plecă! Nu avea de gând să-i ajute. Se hotărî să acționeze.

– Ascultați! Domnule Quest, vă rog așteptați. Vă asigur că sunt la fel de bună ca un bărbat. Eu...

Fugise după el și Braden se întoarse și o împunse cu privirea: Ținea capul într-o parte și datorită jocului luminii, ochii îi scânteiau ca argintul. Charley rămase fără putere și fără glas.

– Crezi că ești bună ca un bărbat? Nu mai spune!

O privi insolent de sus până jos, remarcând picioarele ei lungi – jucase tenis mai devreme și rămăsese în sort – și sânii impetuoși și fermi prin bluza subțire. Tocmai își periasse părul negru, pe care-l lăsase să crească în ultimii ani. Acum îi cădea peste umeri și era des și greu, încadrându-i atrăgător chipul, deși nu era conștientă de acest lucru. Charley nu era prea înaltă și părea fragilă, dar în realitate era la fel de puternică și rezistentă ca un bărbat.

– Spune-mi domnișoară Blake, continuă el, ce atribute bărbățești ai, în afara numelui?

Făcând abstracție de disprețul din tonul său, Charley își aruncă semeț capul pe spate.

– L-am însoțit pe tatăl meu în multe din expedițiile sale și cred că pot spune că rezistența mea a fost egală cu a lui.

– Poți să-ți faci drum prin jungla virgină, să urci munții, să traversezi râuri periculoase?

– Da, răspunse ea.

– Poți să-ți procuri și să-ți pregătești mâncarea?

– Da. Aproape totul. De fapt, tatăl ei se ocupase de vânătoare.

– Ce faci dacă te mușcă un șarpe?

– Foarte rar se întâmplă să fii mușcat de un șarpe în junglele din America de Sud, răspunse Charley, pe un ton egal. În mod normal, fug de om. Te atacă numai dacă faci ceva stupid și, în general, nu injectează otravă. Dar, oricum, voi aplica un bandaj de presiune și îmi voi lua în trusa medicală ser antivenin.

Se gândise să-l impresioneze cu cunoștințele ei, dar lui parcă tot nu-i venea să creadă, ca și când se îndoia că avea forța fizică și experiența înfruntării junglei peruane.

În acel moment, mama ei apără în spatele ei.

– Cine este, Charley? Și apoi ochii i se luminară văzându-l pe vizitator. O, domnule Quest. Habar n-aveam. Intrați. Ce frumos din partea dumneavoastră că ați răspuns la chemarea noastră. Sunt bolnavă de îngrijorare în legătură cu soarta soțului meu.

Charley moștenise înfățișarea fragilă a mamei sale și acum Braden Quest păru că se împlânzește în fața ochilor albaștri imploratori ai Isobelei Blake. La patruzeci și ceva de ani era încă o femeie frumoasă, care-i făcea pe mulți bărbați să-și întoarcă privirile, deși nu avusese niciodată ochi decât pentru bărbatul ei.

Avea un aer de femeie neajutorată și în acel moment o tristețe obsedantă.

Braden Quest le însoți în casă.

– Aveam impresia că Charley Blake este fiul dumneavoastră, spuse el îndată ce se așezară.

Charley se gândi că suna ca o acuză și mânia îi crescui.

– O greșeală pe care o fac mulți, admise Isobel cu un zâmbet melancolic și apoi, cu neliniste în glas: nu e nici o problemă, nu-i așa? Ne veți ajuta? De asta ați venit?

– Am venit să discutăm. Să aflui ce s-a întâmplat exact.

– V-am relatat în scrisoare, declară Charley sec. La urma urmei, nu știa dacă-i place Braden Quest. Arăta ca visul oricărei femei, dar totul se oprea aici. Pentru a spune cel mai puțin, atitudinea lui părea protectoare. Să mergi cu el în Peru n-ar fi fost o experiență plăcută.

– Mi-ai explicat că tatăl tău, aparent a dispărut.

– Aparent? întrebă ea enervată. Sunt peste trei luni de când a plecat. Ne-ar fi trimis un mesaj dacă își prelungea expediția. A dispărut. Nici chiar asutoritățile peruane nu ne pot ajuta.

– Sau nu vor, zise Braden Quest tăios.

Isobel părea disperată.

– Vă rog, să nu ne certăm în privința asta. Domnule Quest, sunt de-a dreptul disperată. Charley vrea să se ducă să vadă dacă-l găsește, dar nu vreau s-o las singură. Vreți să mergeți cu ea? Nu cunosc pe altcineva pe care să-l rog. Spuneți-mi care este prețul. Nimic nu e prea mult pentru întoarcerea în siguranță a soțului meu.

– Ar puteafi mort, zise brutal Quest.

Isobel închise ochii și Charley se uită furioasă la el. Nu avea nici un fel de milă?

– Sunt conștientă de acest lucru, spuse mama ei lui Braden Quest. Dar, cel puțin, aș ști. Nu vă dați seama ce înseamnă să...

– Știi ruta pe care a plecat? întrebă el cu asprime în glas.

Charley văzu ușurarea de pe chipul mamei ei..

– Rupert Billings îți poate spune, răspunse repede Isobel.

Braden se încruntă.

– Cine e?

– Omul care l-a încurajat pe soțul meu să plece în această călătorie.

– Ce știe despre incași?

– Nimic, zise Charley. Crede numai că știe. Și sunt foarte convinsă că l-a trimis pe tatăl meu la moarte. A mai plecat cineva acolo înaintea lui și nu s-a mai întors.

Braden inspiră adânc, cu nemulțumire, și ochii i se îngustară privindu-le pe cele două femei.

– Dați-mi adresa lui Rupert Billings.

În timp ce mama ei căuta, Charley rămase într-o tăcere stânjenită. Nu era în firea ei să nu se simtă în largul ei în compania unui bărbat, dar acesta nu era un bărbat obișnuit.

În acel moment, era pierdut în gânduri și reuși să-l observe fără ca el să-și dea seama. Se întrebă de unde căpătase cicatricea de pe obraz. Fusesse rănit de gheara unui animal sălbatic sau era o rană de cuțit? Se întâlnise cu un trib de indieni ostili?

Și nasul acela rupt– se întâmplase concomitent? Mai avea și alte cicatrice pe corp? Ochii ei trecuseră peste mușchii brațelor până la abdomenul tare, neted și pantalonii din piele de căprioară mulați pe niște coapse puternice. Arăta formidabil.

Când își întoarse privirea spre chipul lui, Braden o privea și Charley simți că sângele îi colorează obrazii.

– Ei bine? zise el.

– Ei bine, ce? întrebă ea. O pusese în dezavantaj. Își închipuia că bărbatul acesta avea întotdeauna o mai mare agerime față de alți oameni și nu-i convenea acest lucru. Charley se considera egală oricărui bărbat. Nu erau multe lucruri pe care să nu le poată face. Avusese o copilărie dură și era o experiență unică să se găsească față în față cu un bărbat care o făcea să se simtă în inferioritate.

– Care este părerea ta despre mine? El se lăsă pe spate în scaun cu picioarele lungi întinse în față, cu ochii pe jumătate închiși, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor.

– Știu deja totul despre dumneata, spuse Charley.

– Nu asta te-am întrebat.

Îl privi cu fermitate.

– De fapt, nu sunteți așa cum mi-am imaginat.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

– Nu?

– Nu. La înfățișare, da; v-am văzut la televizor. Dar restul nu s-a manifestat acolo. Nu vă plac femeile, domnule Quest?

Întrebarea ei îl surprinse și se îndreptă apropiindu-se de ea, cu o strălucire neașteptată a ochilor argintii-aurii.

– O, da, îmi plac femeile. Cărui bărbat nu-i plac femeile? Dar tu nu arăți că ai putea rezista două minute în junglă. Privirea lui o măsură încă o dată, nepierzând nimic din anatomia ei. Charley ar fi dorit să fi avut timp să se schimbe. Se simțea dezbrăcată.

– Aparențele pot înșela, spuse ea și un licăr sfidător apărău în ochii ei albaștri.

– Cred că ar fi cel mai bine să mă duc singur după tatăl tău, declară el.

– Nu se poate, zise Charley, clătinând din cap.

– Nu am de gând să fiu reținut, nu vreau să te car după mine. Tonul lui era ferm, acum.

– Nu veți fi. Cuvinte curajoase când te gândeai ce fizic are el și ce fizic avea ea. Cu picioarele lui lungi, abia se va ține după el, va trebui să meargă de două ori mai repede. Și acele brațe vânjoase vor mânui maceta prin vegetație ca un cuțit printr-o bucată de unt. Charley nu putea nega că îi era greu să-și facă drum prin jungla virgină. Bărbatul acesta va manifesta nerăbdare față de încetineala ei, în timp ce tatăl ei o ajutase și o încurajase.

– Ești foarte sigură pe tine, o ironiză el, gura strâmbându-i-se batjocoritor.

– Nu sunt o novice. Am mers cu tatăl meu de la vârsta de şaisprezece ani.

– Nu pari mai mare acum.

Ea își redresă capul.

– Am douăzeci și patru de ani.

O privi câteva secunde bune fără să vorbească și Charley începu să se simtă iritată. O cântărea în mod evident și își dădea seama că voia într-adevăr să meargă. Își dorea să nu-l fi rugat s-o ajute.

– De ce nu te-ai dus cu tatăl tău și de data asta?

– Pentru că nu l-am crezut pe Rupert Billings. Totdeauna vine cu câte o poveste.

– Este și el explorator? Charley clătină din cap. Atunci de unde află poveștile astea?

– De la prieteni și de la prietenii prietenilor, ridică ea din umeri. Cine știe?

– Evident, tatăl tău l-a crezut.

– A fost ambiția lui de-o viață să găsească orașul pierdut al incașilor.

Braden strâmbă din nas.

– După părerea mea, nu există un asemenea loc.

– Crezi că tatăl meu e nebun? întrebă Charley.

– N-am spus așa ceva. Nu este singurul care are ambiția asta.

– Am găsit. Isobel Blake se întoarce în cameră. Îmi pare rău că am stat atât. Charley îi era recunoscătoare pentru intervenție.

Braden luă bucata de hârtie și o puse în buzunar.

– Pot să vă ofer o ceașcă de ceai? întrebă femeia mai în vârstă, privind de la fața roșie a fiicei ei la privirea fermă, cenușie, a musafirului lor.

– Mulțumesc, cu plăcere, răspunse el.

Charley mormăi nemulțumită în sine ei. Sperase că va pleca.

Mă voi descurca, zise ea ridicându-se în grabă în picioare. Tu stai jos, mamă, și vorbește cu domnul Quest. Sunt sigură că ai multe să-l întrebi.

Daer Isobel Blake clătină din cap.

Cred că voi doi trebuie să vorbiți. Aveți planuri de făcut și îndată ce domnul Quest va ști ce vrem, ne va spune și cât ne costă.

– Nu vă va costa nimic, răspunse Braden Quest imediat. Doi oameni au dispărut, asta e suficient pentru a mă interesa. Singura rezervă pe care o am, doamnă Blake, este de a o lua cu mine pe fiica dumneavoastră. Aș prefera să merg singur sau, cel puțin, să-mi aleg propriul partener.

– Înțeleg, spuse Isobel. Ce crezi, Charley, dacă...

– Nimic nu mă va opri să merg, zise ea imediat, iritată de modul în care încerca s-o ia de partea lui pe mama ei. Nu am nevoie de domnul Quest. Sunt perfect capabilă să...

– Charley, spuse Isobel punându-și mâna pe brațul fiicei sale, nu te necăji. Domnul Quest are un punct de vedere valid. Va fi în măsură să se miște mai rapid fără tine.

– Ce știi tu despre asta, mamă? S-a plâns vreodată tata că i-am fost o piedică? Era prima oară când vorbea atât de aspru cu mama ei și-l acuza de asta pe Braden Quest.

– Ei bine, nu... recunosc mama ei. Totdeauna a spus că te descurci foarte bine.

– Vezi, atunci, interveni Charley cu asprime. Dacă domnul Quest nu-mi va permite să merg cu el, atunci să nu se mai ducă deloc. Voi găsi pe altcineva care să nu obiecteze la o parteneră femeie.

Braden Quest se ridică în picioare și porni spre ușă.

– Nu cred că mai este cazul să rămân la ceai, doamnă Blake. E evident că ne-am irosit timpul unul altuia. La revedere. Vă urez succes.

Charley se uită de la Braden la mama ei și gura Isobelei se deschise.

– Domnule Quest, nu. Vreau să spun, îmi pare rău, dar asta înseamnă atât de mult pentru mine și Charley și nu cunosc pe altcineva cui s-o încredințez. Alan Ross ar fi mers cu ea, dar s-a îmbolnăvit, a făcut apendicită și...

– Alan Ross? În cunosc pe Alan. Era pregătit să meargă cu fiica dumneavoastră?

– I-a însoțit pe tatăl ei și pe ea în mai multe ocazii. El consideră că ea e minunată. Îi face multe complimente. Spune că n-a văzut niciodată o fată ca ea.

Braden Quest se mai uită o dată lung și atent la Charley și ea simți o senzație neașteptată de conștientizare . În afară de orice altceva, era un bărbat tulburător de senzual, deși nu făcea caz de ea. De fapt, nici nu părea să-și dea seama de existența acesteia. Dar nici unul dintre simțămintele ei nu i se citeau pe figură. Se uita la el cu răceală și suporta evaluarea lui în tăcere.

– Poate că te judec greșit, domnișoară Blake. Poate că rămân totuși să beau acea cană cu ceai și să te cunosc mai bine înainte de a lua o hotărâre definitivă.

Isobel zâmbi, ușurată.

– Mă duc să aduc ceaiul. Și, înainte ca Charley să poată face vreo mișcare, părăsi încăperea.

Braden se așează din nou pe scaun și-i indică lui Charley cu mâna să procedeze la fel, ca și când ar fi fost stăpânul casei, se gândi ea, indignată.

– Vorbește-mi despre călătoriile făcute cu tatăl tău.

La început, Charley vorbi șovăitor, dar, pe măsură ce se încălzea, subiectul pe care-l abordase începu s-o captiveze și deveni entuziastă, relatând incidente și descoperiri într-un mod precis și amuzant care-l făcu să zâmbescă pe Braden.

– Cred, zise el, când, în cele din urmă, Isobel veni cu ceaiul, că poate capacitățile fiicei dumneavoastră sunt mai mari decât aparențele – dacă ceea ce-mi povestește este adevărat.

– Desigur că este adevărat, zise repede, Charley, iritată. Ce naiba, credeți că inventez?

– Și am hotărât s-o iau cu mine, continuă el ca și când n-o auzise. Deși mai am încă unele rezerve.

– O, vă mulțumesc, domnule Quest, răsuflă ușurată Isobel Blake, recunoscătoare. Sunt sigură că nu veți regreta.

Era atât de multă credință oarbă pe figura ei încât o scârbea pe Charley, care nu încerca nici o recunoștință. Era clar că o considera încă o povară și ar fi forțat să-i poată spune în față ce credea despre el. Dar trebuia ca tatăl ei să aibă întâietate. Fără Braden Quest, nu avea șanse prea mari să-l găsească, deși nu ezita să meargă și singură dacă ar mai fi continuat să refuze.

– Toată lumea îmi spune Braden, îi spuse el mamei lui Charley.
– Foarte bine, Braden, zâmbi ea, iar numele meu este Isobel. Apreciez foarte mult că ne ajuți și-ți oferi timpul pentru a-l căuta pe Spencer. Rămân îndatorată pentru totdeauna.

– Nu te mai gândi la asta, Isobel. Dacă soțul dumitale mai este în viață, îl voi găsi. De fapt, ai avut noroc că m-ai găsit. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului în Peru, zilele astea. Fac cercetări pentru o altă carte, așa că are sens să stau acolo.

Charley nu mai asculta; mintea ei plecase deja în căutarea care se profila, la orele, zilele și săptămânile pe care le va petrece doar în compania acestui bărbat. Va reuși oare să reziste? O va trata oare ca egală? Va avea posibilitatea să-i demonstreze cât de tare și de rezistentă este.

În cele din urmă, Braden, se ridică și strânse mâna doamnei Blake.

– Voi fi gata de plecare în două-trei zile. Și lui Charley: trebuie să ne cunoaștem mai bine. Nu-mi place să merg în expediții cu un străin. Rezerv o masă pentru două persoane, mâine seară, la cină. Vin să te iau la ora opt.

Ochii lui Charley se măriră de uimire. Nici măcar n-o întrebase, îi comunicase doar hotărârea lui.

– Îmi pare rău, zise ea, am o întâlnire.

– Atunci anuleaz-o, spuse el tăios.

Charley deschise gura să protesteze, dar o închise imediat văzând privirea severă a mamei ei. Dădu din cap aproape imperceptibil.

– Bine, spuse ea, întorcându-se imediat pentru a părăsi încăperea, mama ei conducându-l pe musafir la ușa de la intrare. Charley fierbea.

– Nu-ți place Braden? fură primele cuvinte ale Isobelei când se întoarse în cameră.

– Nu, răspunse imediat Charley. E prea plin de propria-i importanță.

– E un bărbat foarte inteligent.

Ochii lui Charley se măriră din nou.

– Chiar și așa, nu e cazul să mă jignească.

– E de înțeles, atâta timp cât nu te cunoaște, spuse mama ei pe un ton împăciuitor.

– Nici n-a vrut să mă creadă pe cuvânt că am experiență. Abia când i-ai spus de Alan, a mai dat înapoi.

Isobel dădu din cap.

– Bine că mi-a dat prin minte să-i spun.

– Nu sunt sigură, zise Charley. Nu știu dacă o să ne înțelegem. Cât îmi doresc acum, să nu-l fi rugat. Sunt convinsă că putem găsi pe altcineva să meargă cu mine.

– E cel mai bun.

Charley făcu o grimasă.

– Nu e cel mai bun când se pune problema de a acorda încredere unei fete. Totdeauna am crezut că sunt destul de bună. Acum, mă întreb dacă voi fi în stare să mă țin după el.

– Prostii, spuse cu convingere mama ei. Va deveni mai înțelegător.

Așa va fi oare? Nu putea să creadă că nu-i va face dificultăți. Dar nu-i spuse nimic din toate acestea mamei ei.

– Nimeni altcineva nu m-a mai pus în situația asta, spuse ea în schimb.

– Atunci, cred că n-are rost să-ți faci griji. Te-ai descurcat bine înainte.

– O să vedem. Și de ce a trebuit să mă invite în oraș? Era ceva ce nu putea înțelege.

– Are motivele lui.

Charley pufni.

– Poate va încerca să mă convingă că e mai bine să meargă singur.

– Nu cred, draga mea, îi spuse calm mama ei. E evident că vrea doar să te cunoască mai bine.

– Vom avea destul timp pentru asta, în Peru.

Dar orice ar fi spus Charley, era limpede că mama ei era de partea lui Braden Quest, convinsă că numai și numai el putea să-l găsească pe Spencer.

În seara următoare, Charley era gata și aștepta când Braden parcă în fața casei. Durase mult până se hotărâse cu ce să se îmbrace și, în cele din urmă, optase pentru o jachetă gen tunică, de culoarea ametistului, închisă până la gât și pantaloni. Era destul de elegant îmbrăcată și se simțea confortabil în pantaloni. Se machie foarte ușor: puțin fard mov de pleoape și o urmă de ruj roz de buze. Își lăsă liber părul mătăsos.

Deschise ușa principală și el intră, uitându-se lung și aspru la ea, dar nu făcu nici un comentariu.

– Vreți să intrați? Îi oferi ea posibilitatea de a veni în casă puțin, frapată din nou de masculinitatea lui primitivă, de înălțimea și de lărgimea umerilor lui, simțindu-și simțurile în alertă și inima bătându-i cu putere. Era ceva la care nu se așteptase.

El purta pantaloni și cămașă neagră și un sacou de culoarea fildeșului. Mirosea ușor a mosc și părul lui blond era proaspăt spălat, arătând ca și cum și-l potrivise recent, deși era destul de scurt și așa. Avea un cap frumos alcătuit și sprâncene dese, ceva mai închise la culoare decât părul. Și era de departe cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

– Nu mai intru, spuse el, masa noastră e rezervată și nu vreau să ajungem târziu.

Mama ei era oricum plecată, așa că Charley se simți ușurată, închizând ușa după ea și urmându-l la mașină. Era un monstru lung, fioros și roșu care se puse în mișcare îndată ce răsuci cheia în contact, exact genul de mașină pe care se aștepta s-o aibă.

O duse la un restaurant micuț din centrul orașului. Nu era deschis de mult, dar își câștigase o bună reputație. Era mobilat în stil victorian, cu șemineu din fier forjat și perdele înflorate ca și fețele de masă, cu aranjament de flori uscate pe mese, cu vase de flori amestecate pe pervazuri.

Charley nu mai fusese înainte în acel restaurant și se uita cu interes în jurul ei și Braden trebui s-o întrebe de două ori ce bea.

– Iartă-mă, zise ea. Gin și apă tonică te rog.

Sedeau la o masă și-și sorbeau băuturile, studiind meniul și Charley deveni conștientă că piciorul lui Braden se lipsea de al ei.

Se trezi concentrându-se asupra lui în loc să studieze meniul și când el o întrebă dacă era pregătită să comande, avu o tresărire de surpriză.

– Nici măcar nu te-ai uitat pe meniu, o acuză el, erai cu gândurile departe. La ce re gândeai?

Charley nu i-ar fi spus nici dacă i-ar fi oferit un milion de lire sterline.

– La tatăl meu, minți ea.

– Nu e scopul acestei seri să vorbim despre Spennker. Escalopul de vițel pare bun. Îți sugerez să-l încerci și, ca antreu, sufleul de

spanac. Îi făcu semn chelneriței și-i dădu comanda. Charley se întreba de ce stătuse în expectativă și-l lăsase să preia conducerea.

Continuă astfel tot restul serii. El conducea conversația, punea întrebările, obținând invariabil răspunsurile. Purta cu pricepre o conversație.

Charley îi spuse că în momentul de față aveau un magazin de articole sportive.

– Este al tatălui meu, de fapt, dar participăm toți la vânzări. De aceea, ne permiteam să ne organizăm propriile expediții. Mama nu se supără că se ocupă ea de magazin. De când tata a dispărut, această ocupație îi e și mai necesară.

– Dar va rămâne complet singură când vei pleca. Va fi în stare să se descurce?

Charley se uită cu suspiciune la el.

– Cred că nu vrei să sugerezi din nou să nu merg, pentru că nu mă îndupleci. Ideea a fost ca cineva să meargă cu mine. Se pare că preiei comanda, domnule Quest.

– Domnule Quest? Mi-ai spus Braden acum câteva minute.

– Așa a fost? Trebuie să fi fost o scăpare.

– Cred că e timpul să plecăm.

Charley își termină bucuroasă cafeaua și-și împinse scaunul înapoi. Braden plăti și o luă de braț când coborâră și merseră până în parcare. Simți o senzație nedorită de conștientizare a prezenței lui și s-ar fi eliberat, numai că nu voia să-i ofere plăcerea de a ști că o tulbură.

Apoi, în mașină, el se aplecă spre ea și o sărută. Charley răspunse trăgându-i o palmă peste față. El rânji.

– Mă bucur că ai făcut asta. Dacă mi-ai fi răspuns la sărut, nu te-aș mai fi luat cu mine. Ultimul lucru care îl vreau de la expediția asta este o femeie care caută o legătură.

– Cu tine? Îl întrebă ea cu răceală. Niciodată. Este un lucru care să-ți intre bine în cap.

– Atunci, vom face o pereche bună, pentru că sentimentul e reciproc. Charley se întreba de ce se simțea dezamăgită.

Capitolul 2

A doua zi, lui Charley i-a fost greu să și-l scoată din minte pe Braden Quest. Nu voia să se gândească la el, încerca din răspuțeri să nu se gândească, dar gândurile i se întorceau mereu la acest bărbat. Sărutul lui o șocase și plesnindu-l fusese ceva din instinct, deși nu putea ignora atracția lui evidentă. Izbucnirea neașteptată a simțurilor când o atingea îl făcea deosebit de alți bărbați.

Nu mai simțise așa ceva înainte. La douăzeci și patru de ani, avusese mulți prieteni, dar nici un iubit. Nu avusese timp pentru o relație semnificativă. Cei mai mulți bărbați pe care-i întâlnea erau fie la fel ca tatăl ei, iubind pericolul și emoția explorării unor teritorii străine, alte sentimente fiind departe de mintea lor sau, altfel, nu puteau s-o înțeleagă și păstrau o distanță respectuoasă.

Acest bărbat era diferit. Dar faptul că se îndoaia de ea, că o considera incapabilă să se confrunte cu o călătorie dificilă, va atenua orice sentimente pe care le-ar putea simți față de un asemenea bărbat. Îi va fi necesară toată energia și tenacitatea pentru a-i dovedi că nu era o femeie neajutorată, că era la fel de capabilă ca și el când își va face drum prin jungla peruană.

Când telefonă, după două zile, nu-i recunosc glasul. Părea mai profund și mai senzual.

— Domnișoara Blake?

— Da, cine e?

– Braden Quest.

I se păru că e nebună că întreabă și tonul ei fu tăios când spuse:

– Vrei cu mama?

– De ce să vreau cu ea, când pot să vorbesc cu tine?

Charley crezu că sesizează o insinuare în vocea lui. Braden Quest nu era câtuși de puțin interesat de ea, o spusese foarte limpede. Așteptă acum să vadă de ce telefonase.

– Planurile mele sunt complete. Avem rezervările, mâine dimineată la zece fără un sfert, de la aeroportul Heathrow. Mă aștept ca documentele tale să fie în ordine. Pașaport, certificatul de vaccinare contra vărsatului. Ai fost vaccinată contra febrei tifoide, febrei galbene, holerei? Enunța întrebările ca și când ar fi fost un funcționar oficial.

Maniera lui bruscă o sâcâia pe Charley.

– E cam târziu să mă întreb de toate astea nu? Sigur că sunt în ordine cu toate.

– Totdeauna se trec cu vederea lucrurile mărunte.

– Nu am altceva la ce să mă gândesc. Dacă îmi place sau nu, se pare că sunt la dispoziția ta. Urmă o scurtă pauză și Charley își putu imagina cum lucra mintea lui. Asta e tot? întrebă ea nerăbdătoare.

– Vin să te iau la șase și jumătate. Să faci în așa fel să fii gata.

– Voi fi.

– Și, Charley, nu lua mult bagaj cu tine.

Voia să spună că știe toate astea, că trebuie să ai cât mai puțin bagaj în junglă, dar își ținu gura.

– Nu, domnule Quest.

Auzi inspirația lui rapidă și zâmbi când puse jos receptorul.

– Era Braden? o întrebă mama ei.

Charley dădu afirmativ din cap.

– Plecăm mâine dimineată.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, răsuflă Isobel. Nu cred că mai pot suporta incertitudinea asta. Am tot așteptat o veste de la tatăl tău, astfel încât să nu mai fie necesar să pleci, dar...

– Și eu am așteptat o veste. Dar sunt sigură că-l vom găsi. Poate că a găsit, la urma urmei, orașul pierdut și a fost atât de emoționat încât a pierdut noțiunea timpului. Știi cum e. Nu va fi surprins când mă va vedea?

Dar Isobel Blake știa că fiica ei încerca doar s-o mai înveselească și zâmbetul ei fu șters.

– N-o să închid un ochi până nu te întorci.

Nici Charley n-a prea dormit în noaptea aceea și, când Braden Quest sosi, era gata. Purta pantaloni de bumbac și o bluză înflorată pe care avea de gând s-o ofere indienilor cu care se va întâlni în călătorie, în schimbul informațiilor. Era uluitor cât de mult râvneau acești oameni la haine frumos colorate. Părul îi era în continuare lăsat liber peste umeri, dar îndată ce vor ajunge în Peru, Charley avea de gând să și-l împletească și să-l strângă în creștetul capului.

Braden purta un costum ușor și ea bănuia că își va lua hainele de expediție în Peru. Charley era emoționată; și-ar fi dorit o expediție normală în locul unor căutări pentru găsirea tatălui ei dispărut.

Se uită la ranița ei cu merinde care aștepta în hol și la sacul de nailon de lângă ea. Păreau nimic pentru cele câteva săptămâni cât vor fi plecați, dar nu exista nici o indicație că el va aproba bagajul ei redus.

În schimb, atinse cu piciorul sacul de nailon.

– Ce ai acolo?

– Sacul de dormit și cortul.

– Nu mai lua cortul, spuse el tăios.

– Dar...

– Îl putem folosi amândoi pe al meu.

Îi aruncă o privire stupefiată.

– Nu cred că se va întâmpla așa ceva.

Era în afara oricărei îndoieli. Să se culce cu el în cort? Se uită la mama ei, dar Isobel ridică pur și simplu din umeri. Știa cum era în aceste expediții. Nu era loc pentru false modestii.

Ochii lui Braden se îngustară de iritare.

– N-am de gând să car cu mine lucruri neesențiale.

– Nu-l duci tu, îl car eu.

– Scoate-l, îi porunci el. Sau nu mai mergi.

Charley nu avea de ales, dar deveni rigidă de furie, în timp ce deschise fermoarul sacului și scoase cortul. Se ridică și-l înfruntă, ochii ei albaștri întâlnindu-i pe cei cenușii într-o înfruntare tăcută.

– Ești satisfăcut? întrebă ea cu o voce tăioasă.

El dădu afirmativ din cap.

– Să mergem.

Charley o sărută pe mama ei și o strânse puternic în brațe și Isobel strânse mâna lui Braden. Femeia avea lacrimi în ochi.

– Încearcă să nu-ți faci griji prea mari, spuse el cu delicatețe. Dacă soțul tău e în viață, îl vom găsi.

– Te sun de la Lima, îi spuse Charley, cu gâtul uscat de emoție. Își luă lucrurile și-l urmă pe Braden până la mașină. Dacă ar fi fost un gentleman, i le-ar fi dus el, se gândi ea cu amărăciune. Dar trebuia să-și amintească faptul că, în această misiune, erau egali. Nu-i va face nici o favoare.

Drumul până la aeroport a durat aproape o oră și nici unul din ei n-a vorbit cine știe ce. Charley era pierdută în gânduri și Braden părea că dă atenție drumului din fața lui, deși nu prea era circulație la acea oră a dimineții.

Ajunseră la aeroportul Heatherow, își depuseră bagajele și nu mai avură nimic de făcut până au fost chemați la avion. Îndată ce s-au așezat pe locurile lor, Charley spuse:

– Ai aflat încotro se îndrepta tatăl meu?

El dădu din cap:

– Rupert mi-a dat o hartă.

– Pot s-o văd?

– E în valiză. Ți-o arăt când ajungem la Lima. Rămânem acolo peste noapte și apoi mergem cu Cessna mea la Cuzco, unde iau alimente și pun benzină. Vom zbura încă vre-o sută de mile sau cam așa ceva, în direcția pe care a luat-o tatăl tău, ca să scutim câteva zile de mers.

– Cessna al tău? întrebă Charley fără să-i vină să creadă.

El clătină din cap.

– Fac o mulțime de explorări în Peru. Îmi scutește mult timp.

Charley era impresioantă, dar n-ar fi trebuit s-o surprindă. Probabil că era milionar. Era de râs, realmente, faptul că mama ei vrusese să-i ofere bani.

Luă o revistă și-o răsfoi, dorindu-și să nu fi fost plasată între Braden și un alt uriaș care ocupa locul de la fereastră.

Umerii li se atingeau și putea mai bine să suporte călătoria fără apropierea asta de Braden. Nu putea să-i nege magnetismul și nu putea fi decât foarte rău.

Călătoria de cincisprezece ore nu i se păruse niciodată mai lungă și Charley se simți ușurată când zburară peste Anzi și fâșia deșertică ce mărginea Oceanul Pacific. Zburase la Lima de câteva ori până acum și aștepta cu nerăbdare să vadă orașul înghesuit în gura râului, împrejurimile mărginite de munți de nisip.

Aeroportul Jorge Chavez era călduros și aglomerat. Le trebuiră însă numai câteva minute să treacă de verificarea pașapoartelor și de vamă și să iasă afară. Spre surpriza lui Charley, îi aștepta o mașină.

Tânărul cu pielea închisă care o conducea le spuse în spaniolă:

– Buenas tardes, señor Quest, señorita.

– Buenas tardes, Carlos, spuse Braden.

Charley îi mulțumi pentru salut când se urcă în mașina mare, confortabilă și cu aer condiționat. Când trecură pe lângă centrul orașului, se uită la Braden întrebător:

– Nu stăm la Lima?

El clătină din cap:

– Barranco.

Charley se încruntă.

– Dincolo de Miraflores, preciză el.

– Știu unde se află, dar de ce acolo?

– Pentru că acolo locuiesc, o informă el, cu nerăbdare prost ascunsă.

Pentru un motiv sau altul, Charley presupusese că va locui într-un hotel. Nu știa de ce se gândise astfel când îl auzise spunându-i mamei ei că avea o casă acolo. Era locul evident pentru petrecerea serii.

– Nu mi-am dat seama, zise ea calm.

– Presupun că următorul lucru pe care vrei să mi-l spui e că nu vrei să locuiești acolo? Întrebă el tăios.

Ochii lui Charley erau reci când se uită la el. Cu siguranță, nu-i ușura situația. De fapt, îi arăta cât se poate de clar că n-o voia cu el, că o tolera numai. Întreaga călătorie cu avionul îi dovedise acest fapt. Vorbise cu ea numai când fusese necesar.

– Sigur că nu mă deranjează, replică ea.

Ochii lui cenușii clari îi întâlneau o clipă pe ai ei, dar nu spuneau la ce se gândea.

– Asta e bine. Nu că ar fi avut vreo importanță, dar trebuie să merg acasă. Am lucruri de făcut înainte de a pleca să-l căutăm pe tatăl tău.

Charley se încruntă.

– Ce fel de lucruri? Cât timp vor lua? Fiecare zi era vitală în ceea ce o privea.

– Nu mi-am planificat să plec în secunda în care ajung în Peru. Sunt mai multe treburi particulare și de afaceri de care trebuie să mă ocup. Dar nu e cazul să arzi de nerăbdare pentru că nu vor dura mai mult de câteva ceasuri. Te poți duce la culcare și să dormi mai mult de dimineață, pentru frumusețe.

– E prea devreme, zise Charley năzuroasă. Cu diferența de șase ore între Peru și Anglia, era numai ora opt.

Braden ridică din umeri.

– Cum vrei. Dar cum n-ai dormit în avion, va trece multă vreme până vei mai simți o somieră cu arcuri, așa că profită din plin cât mai ai ocazia. Personal, mă descurc cu trei-patru ore. Mă îndoiesc că poți face la fel.

Avea dreptate. Avea nevoie de cel puțin opt ore de somn pentru a putea rezista a doua zi. Se strâmbă.

– O să văd.

Trecură de golful San Isidro cu zgârâie norii de la margine, blocurile de apartamente și complexele comerciale ultramoderne. Erau piețe în afara orașului, acum. O parte a Limei pe care Charley nu avusese niciodată timp s-o exploreze. Ea și tatăl ei folosiseră orașul numai ca loc de trecere spre părțile mai interesante, nedescoperite, ale Perului.

Se uita în jur cu interes, pe când treceau prin Miraflores și prin suburbia mai liniștită Barranco, una din cele mai vechi și mai atrăgătoare părți ale orașului, situată desupra stâncilor abrupte ale Costa Verde.

Carlos opri mașina în fața uneia dintre casele mari, ca un conac, tipice pentru Barranco. Aceasta avea un teren spațios și arăta că se cheltuiseră ceva bani pentru restaurarea ei, dar Charley n-o putu cerceta decât superficial, deoarece Braden o conduse repede înăuntru.

Înăuntru era spațios, elegant și răcoros și fură întâmpinați de o menajeră grasă și zâmbitoare, cu doi-trei dinți lipsă pe figura ei arămie. Se uită curioasă la Charley, când Braden făcu prezentările, apoi urcă repede la etaj să vadă dacă avea o cameră pregătită.

Charley nu pierdu timpul să se ducă după ea. I se oferă o cameră mare, aerisită, cu o baie alăturată și după un duș răcoros, bine venit, se aruncă pe pat. Își dorea din toată inima ca Alan Ross să nu se fi îmbolnăvit. Era un bărbat atât de drăguț și simpatic, întotdeauna prietenos și deschis și îl cunoștea de când se știa. S-ar fi înțeles atât de bine împreună. Era suficient de îngrijorată pentru tatăl ei ca să mai fie nevoită să se lupte cu Braden Quest și antipatia lui obsesivă față de ea.

Un ciocănit puternic și neașteptat în ușa o făcu pe Charley să sară din pat și să-și pună un prosop mare pe ea. Se încruntă la Braden când acesta deschise ușa.

— Am adus harta lui Rupert. Intră în cameră nepăsător la faptul că nu era îmbrăcată și întinse harta pe pat. Se schimbase într-o pereche de pantaloni de bumbac și o cămașă subțire. Obrazul îi era proaspăt ras, părul umed.

Charley nu avu altceva de făcut decât să stea în picioare lângă el și să studieze foaia de hârtie, purtând astfel să-i perceapă prospețimea și masculinitatea și se simți foarte vulnerabilă.

El își înfipse degetul pe un punct undeva în mijlocul hârtiei boțite.

— Cam spre locul acesta se îndrepta tatăl tău. Aici e Cuzco, și aici o să aterizăm. Ne vom face drum în această direcție. Sunt sigur că tatăl tău va fi...

– O, nu, i-o reteză abrupt Charley. A acoperit deja terenul acesta. Am fost împreună acum câțiva ani acolo. Cred că s-a dus pe aici. Cât de mult ar fi dorit să discute expediția asta cu tatăl ei!

Braden se uita nemulțumit la ea.

– Să reglementăm un lucru de la bun început. Eu comand și fac ceea ce fac numai pentru mama ta, pentru că este extrem de îngrijorată.

– Și crezi că eu nu sunt?

– Știu că ești. Știu că te acuzi că e vina ta. Dar dacă ar fi fost după mine, nu te-aș fi luat să mă însoțești. Isobel m-a convins și Alan Ross.

– Ai vorbit cu Alan?

El încuviință din cap.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a spus să nu te judec greșit. Charley începu să zâmbească. Dar mi-a spus că s-ar putea să mă reții.

Zâmbetul i se schimbă într-o încruntare.

– A spus că ești foarte bună... ca femeie.

– M-am descurcat întotdeauna.

Zâmbetul lui era cinic.

– Cred că Alan are o slăbiciune pentru tine. De fapt, a trebuit să scot acestea cu forcepsul de la el.

– Și totuși, te-ai decis să mă iei cu tine?

– Va fi o experiență foarte deosebită. Te-ai culcat vreodată cu Alan?

Iate uită ce întrebare! Ochii lui Charley scăpărară.

– Nu, nu m-am culcat! De ce mă întrebi?

– Nimic deosebit. Mă întrebam doar. Ești o fată foarte atrăgătoare și acolo, în junglă, când nu ai nimic de făcut noaptea, m-am gândit că s-ar fi putut să încerce...

– Ei bine, te-ai gândit greșit. Corpul lui Charley tremura de supărare. Și dacă mă atingi cu un deget voi...

– Ce vei face? O prinse de umeri și o strânse puternic cu degetele care-i pătrunseră în carne.

– Voi face în așa fel încât să nu mai poți să te culci multă vreme cu altă femeie, scrâșni ea printre dinți.

– Ce atitudine războinică! Pote că expediția asta se va dovedi mai interesantă decât am crezut. Păru amuzat de ferocitatea ei.

– În ce fel? se încruntă Charley.

– În orice fel dorești, prietena mea sălbatică.

– Dacă tu crezi că o să-mi petrec toată expediția culcându-mă cu tine, ar fi mai bine să te mai gândești o dată, ripostă ea. Nu mă preocupă decât să-l găsesc pe tatăl meu.

– Și eu la fel, spuse el grav, dar ar fi putut să jure că era persiflare în ochii lui întunecați și când dădu drumul umerilor ei, din întâmplare i-a atins prosopul cu mâinile. Acesta lunecă la podea.

El îl ridică înaintea ei, studiindu-i cu insolentă trupul gol. Charley se repezi și-i smulse prosopul.

– Nu fi atât de stânjenită, rânji el, presupun că nu va fi ultima oară când te voi vedea astfel.

Ea strânse din dinți și-l privi cu dușmănie.

– Dacă depinde de mine, va fi ultima dată.

El chiar creda că s-ar dezbrăca în fața lui? Va dormi îmbrăcată, dacă va fi nevoie. Se simțea ca și când ar fi luat foc. Nici un alt bărbat nu reușise s-o facă să se simtă atât de conștientă de propriul ei corp. Fusesse întotdeauna unul dintre ei. Acum, Braden Quest îi demonstra foarte clar că era femeie.

– Vrei să pleci din cameră să pot să mă îmbrac? îl întrebă ea cu răceală.

El ridică din sprâncene.

– N-am terminat de discutat pe ce rută mergem. Și se aplecă din nou peste hartă.

Charley fu obligată să-și aranjeze prosopul și să stea lângă el și de această dată știu că o provoacă în mod deliberat. Brațul lui îl atinge pe al ei, transmitându-i fiori prin corp. Braden se întorcea mereu să-i pună întrebări, dar întrebarea din ochii lui nu era câtuși de puțin cea de pe buzele lui.

– După cum l-am cunoscut pe tatăl tău, sunt sigur că ar fi luat-o pe acest drum. Are o minte foarte logică și...

– Îți aduci aminte că l-ai întâlnit pe tata? îl întrerupse ea surprinsă. Braden întâlnise atât de mulți oameni în cursul activității sale încât era foarte improbabil să-și aducă aminte de un om.

– Da, admise el. Nu mi-am amintit la început, ci după ce am vorbit cu Alan. Alan mi l-a prezentat de fapt la o conferință antropologică internațională, în Ecuador. Tatăl tău manifesta un interes foarte acut pentru cultura incașilor. Am petrecut mult timp împreună, schimbând impresii.

Charley clătină din cap.

– Îmi amintesc; când a venit acasă, nu s-a mai oprit să tot vorbească despre tine. L-ai făcut o impresie foarte puternică.

– Dar nu aceeași impresie și asupra fiicei lui? Mă surprinde că nu mi-a vorbit despre tine, întrucât îi împărtășești interesul pentru incași. Aș fi ascultat cu interes să-mi vorbească despre fiica lui care crede că este băiat. Mă surprinde că nu ți-ai tăiat părul scurt. Întinse mâna și prinse o șuviță de păr, trăgând-o fără milă spre el.

– Acuză-l pe tata nu pe mine pentru cum sunt, replică ea, încercând să se elibereze dar reușind numai să se rănească. Voia un fiu. M-a încurajat să-i calc pe urme.

Și brusc, obrazul ei se află la numai câțiva milimetri de al lui și ochii lui erau pe gura ei și Charley se gândi că o va săruta. Cu totul inconștient, vârful limbii îi umezi buzele, încetă să mai respire și nu putu să nu se întrebe cum este să fii sărutată de acest bărbat.

Apoi, la fel de brusc, el îi dădu drumul și traversă camera, îndreptându-se spre fereastră, privind afară spre ocean, departe. Figura lui căpătase o asprime ciudată și Charley se întrebă de ce. Se înșelase oare în privința faptului că vrusese s-o sărute?

De fapt, era bucuroasă că n-o sărutase, pentru că ar fi făcut situația mai dificilă. Constituia o fascinație fatală pentru ea, chiar dacă-i plăcea sau nu și ar fi fost o nebulie să-și complice existența cedând dorinței.

– Vom discuta din nou situația după cină, spuse el sec, întorcându-se și uitându-se la ea. Trebuie să dau mai multe telefoane, am aprovizionări de făcut. Vreau să fie gata, să ne aștepte să le luăm când ajungem la Cuzco.

– Aș vrea să te ajut, spuse ea. Totdeauna l-am ajutat pe tatăl meu să decidă ce avem nevoie.

– Nu sunt tatăl tău. Dacă aș fi fost, nu te-aș fi lăsat să te implici în toate astea.

Charley îl privi furioasă.

– De ce ești împotriva femeilor? Crezi că locul unei femei este numai acasă?

Ochii lui se îngustară în timp ce se îndrepta spre ea.

– Nu am nici o obiecție ca o femeie să aibă o carieră.

– Dar nu crezi că arheologia este una dintre ele?

– Cătuși de puțin, arheologia este o profesie foarte frumoasă. Dar căutările în jungla tropicală, când nu ai nici vigoarea, nici constituția pentru așa ceva, este pură nebunie.

Charley își pierdu răsuflarea.

– Nu cred că m-am descurcat prost până acum.

– Cu un tată care ți-a netezit drumul, nu mă surprinde.

– Tatăl meu nu mi-a ușurat lucrurile, protestă ea, nu mi-a făcut nici o favoare.

Se uită la ea câteva secunde lungi.

– Și nici eu nu-ți voi face nici o favoare.

– Nu mă aștept la vreuna, ridică ea bărbia.

El încuviință clătinând din cap.

– Atâta timp cât ne înțelegem...

– Perfect.

Braden luă harta și ieși din cameră.

Charley firbea de furie. Cum îndrăznea să vorbească astfel cu ea? Era cu siguranță omul care reușea mereu s-o scoată din sărite. Stătea întinsă pe pat și după un timp, Braden ciocăni la ușă să-i spună că cina era gata.

Se îmbracă în aceiași pantaloni și bluză și după ce-și perie părul i se alătură lui Braden în sufragerie. Nu-și dăduse cu fard pe față. Nu adusese nici un fard cu ea. Nu va fi timp pentru asemenea lucruri, se gândise ea. Apărarea de insecte va fi la ordinea zilei.

– Am vorbit cu cineva care a fost cu Spencer în ziua când a plecat, o informă el după câteva minute.

Charley ridică privirea din farfuria plină cu o supă de avocado.

– Cine?

– Robert Kinsey, cu vechi prieten de-al meu de la muzeul antropologie.

– Ți-a spus pe unde a luat-o tatăl meu?

Braden dădu din cap și buzele îi fremătară de amuzament.

– N-o să-ți placă, Charley. E calea pe care ți-am sugerat-o de la început.

Ura modul în care râdea de ea, dar ridică din umeri și zâmbi.

– Nu e nici o problemă.

– Adevărat? o zeflemisi el.

– Adevărat, confirmă Charley. Are vreo veste? A auzit ceva de când a plecat tatăl meu?

– Mi-e teamă că nu.

– Tatăl meu a plecat singur?

– Nu, a luat un indian cu el, care a venit din munți acum câțiva ani și este mai mult sau mai puțin civilizat și un tânăr metis de vreo douăzeci de ani. Ambii au mai participat la asemenea genuri de expediții.

– Și s-a întors vreunul dintre ei?

– Habar n-am.

Charley continuă să mănânce o vreme, apoi spuse:

– Care e, sincer, părerea ta? Crezi că tata mai e în viață?

El se gândi atent înainte de a răspunde:

– Din toate punctele de vedere, Spencer este un om foarte experimentat. Nu ar risca ceva inutil. Dar și tu și eu știm că în junglă sunt triburi care nu-i iubesc pe albi.

Charley clătină din cap în semn de aprobare.

– Și cine să-i acuze? Tonul lui se schimbă brusc. La început conchistadorii i-au scos afară din case și acum corporațiile petroliere și companiile de cherestea, ca să nu mai vorbim de misionari și de cei care se stabilesc pe terenurile lor. Glasul lui Braden vibra de iritare.

Era evident un subiect în care sentimentele lui se manifestau puternic ostil. Tatăl tău se poate să fi întâlnit un trib ostil. Orice i s-ar fi putut întâmpla. Deși nu cred.

– Sper că nu, zise Charley. Nu putea suporta gândul ca tatăl ei să moară în felul acesta.

– Sau poate s-a îmbolnăvit – asta e o posibilitate serioasă întotdeauna. Trusele medicale nu ajută cine știe ce dacă faci apendicită, de exemplu.

– Tatăl meu nu e niciodată bolnav, protestă Charley.

– Cea de-a treia posibilitate este să fi fost luat prizonier de un grup de indieni. Aste e cel mai probabil.

Ochii lui Charley se măriră.

– De ce să faci acest lucru? Ne-am întâlnit cu mulți indieni în călătoriile noastre, unii prietenoși, alții speriați și suspicioși, unii foarte ostili, dar nu ne-au reținut niciodată. Tatăl meu a reușit să-i facă să înțeleagă că nu le făceam nici un rău.

– Nu exact prizonier, zise Braden. Dar există un grup de indieni în regiunea pe care o explora Spencer, care de ani de zile au un alb în mijlocul lor. Un doctor care l-a însănătoșit pe un membru important al tribului lor, foarte bolnav. Doctorul lor vrăjitor nu putuse să facă nimic și au considerat că este un miracol. L-au invitat să stea și să trăiască împreună cu ei.

– Și a rămas? întrebă neîncrezătoare Charley.

Braden încuviință.

– Nu avea familie și i-a plăcut ideea de a părăsi civilizația. A murit anul trecut.

– Și crezi că l-au rugat pe tata să-i ia locul? La ce le-ar folosi? Știe foarte puține lucruri despre medicină.

– Nu știu. E numai o teorie.

Ea clătină din cap, roasă de teamă.

– Tatăl meu n-ar rămâne niciodată.

– Ai vreo sugestie mai bună?

– Da, că a găsit orașul pierdut și timpul nu mai are nici o semnificație pentru el.

Braden își aruncă disprețuitor capul pe spate.

Charley nu putea accepta ideea că tatăl ei trăia cu indienii. Avea o casă și o familie pe care le iubea. N-ar face acest lucru, decât împotriva voinței lui. Înghiți cu dificultate.

– Știi unde locuiesc indienii aceștia?

Braden dădu afirmativ din cap.

– I-ai întâlnit?

Dacă aveau încredere în Braden, poate că-l vor elibera pe tatăl ei. Și ce să facă dacă era adevărat ceea ce spunea?

– O dată. Nu i-am găsit prea prietenoși. Sunt cei mai suspicioși dintre toți. Rareori călătorește cineva atât de adânc în junglă.

– Dacă îl țin prizonier, este puțin probabil că te vor asculta sau că mă vor asculta pe mine. S-ar putea chiar să ne omoare.

Ochii i se măriră de groază. În toți anii când îl însoțise pe tatăl ei, nu se mai întâlnise cu așa ceva.

Braden își scărpină cicatricea de pe obraz și Charley se uită îngrozită la el.

– Indienii ți-au făcut-o?

Îi luă mult timp lui Braden să-i răspundă și imaginația lui Charley prinse aripi. Nu-i trecuse prin minte că poate fi atât de periculos. De ce nu l-a lăsat pe Braden să meargă singur?

Și când el încuviință din cap, aproape că leșină:

– O, Dumnezeule Doamne!

Apoi, el rânji.

– A fost greșeala mea. Am avut o luptă prietenească și am pierdut.

– Prietenească? Ce a folosit, o macetă?

– De fapt, ne-am folosit pumnii, admise el. M-a păcălit, am căzut și m-am lovit de o piatră ascuțită.

Charley se cutremură.

– Erai departe de civilizație?

– La câteva zile.

– Și ce-ai făcut?

– Am pus un plasture pe rană și am sperat să mă vindec. Dacă aș fi avut pe cineva să mi-o coasă n-ar fi arătat atât de urât. O găsești dezagreabilă?

– Nu, răspunse ea sincer. Dimpotrivă, consider că te personalizează. Te face să arăți de parcă ai dus o viață interesantă și aventuroasă.

– Ceea ce s-a și întâmplat – interesantă, oricum. Nu știu dacă aventuroasă. Dar exista o licărire în ochii lui în timp ce vorbea.

– Sunt neliniștită pentru tatăl meu, zise Charley. Aș fi vrut să nu-mi fi spus nimic.

– Tu ai întrebat.

Încuviință și-și împinse farfuria într-o parte.

– Nu mai vreau să mănânc nimic.

– Juanita va fi teribil de jignită. A pregătit „pescado a la chorillana”. Cu siguranță, puțin pește nu va fi greu de înghițit. În plus, nu-ți poți permite să nu mănânci cum trebuie.

Charley pricepu înțelesul spuselor lui și reuși să mănânce cea mai mare parte a porției care i s-a pus în față. Băură și o sticlă din vinul local, care nu-i fu pe plac. Charley se simți gata de culcare.

Braden mai avea încă de lucru, dar o preveni că voia să plece devreme a doua zi.

Charley își potrivea soneria ceasului de la mână și când se trezi întârzie mult sub duș, ultimul pe care-l mai putea face pentru Dumnezeu știe cât timp, și apoi se îmbracă în pantaloni de bumbac și o cămașă din material rezistent, își împleți părul și-l prinse în ace în creștetul capului. Când Braden ciocăni la ușă, era gata.

O privi lung, critic:

– Momentul testării aproape a sosit, zise el. Nici un comentariu despre cum arăta, dacă aproba sau nu. Cu părul ridicat, nu mai arăta ca o fată ci mai mult ca un băiat, dar chiar și așa, în comparație cu Braden era esențialmente feminină.

El, la rândul lui, arăta, dacă se putea spune, mai impunător ca oricând, într-o pereche de pantaloni kaki și o cămașă la fel, cu părul umed urmând îndeaproape forma capului.

Charley îi privi cicatricea și simți o nevoie urgentă, inexplicabilă, s-o atingă. Ar fi vrut ca Braden s-o țină în brațe și s-o asigure că, indiferent ce se va întâmpla, va fi acolo ca s-o ajute, s-o ghideze și s-o protejeze. Dar nu era cazul. Era pe picioarele ei. Timpul testării, știa bine, va fi la îndemâna ei să dovedească dacă e bună și pricepută.

Capitolul 3

După micul dejun, Carlos îi conduse la aeroport unde Cessna lui Braden era gata de decolare. Charley mai călătorise cu avioane mici. Câteodată, tatăl ei închiria câte unul, cu pilot cu tot, firește. Dar nicio dată n-a fost atât de conștientă că este singură în univers. Erau numai ea și Braden. Orice s-ar fi întâmplat acum, era în mâinile acestui bărbat neîndurător.

Le trebuiră șase ore să ajungă la Cuzco, un oraș colonial frumos și trepidant, vechea inimă a imperiului incașilor și mult mai interesant decât Lima însăși. Dar astăzi n-avea timp să-l exploreze. Proviiziile comandate de Braden îi așteptau și după ce le-au încărcat și au pus benzină au decolat din nou în următoarea etapă a călătoriei lor.

Zburară pe deasupra ruinelor de la Machu Pichu, cele mai importante și cele mai explorate situri incașe din Peru și, în cele din urmă, după o oră de zbor, se pregătiră să aterizeze. Jungla, care de la o mie de metri, nu era decât o masă verde-cenușie, se transformă în arbori distincți și ramuri în timp ce pierdeau înălțime. Aterizară pe un câmp la mică distanță de junglă.

Imediat avionul a fost înconjurat de o duzină de indieni care rânjeau, pretinzând toți să strângă mâna lui Braden, copiii acceptând cu nerăbdare bomboanele care li se oferă. Era evident foarte cunoscut și foarte iubit și le vorbea fluent în limba lor.

Charley era privită cu suspiciune până ce unul dintre bărbații pe jumătate dezbrăcați îl întreabă ceva pe Braden. Privind-o cu un zâmbet tandru, acesta își puse brațul în jurul umerilor ei și spuse ceva în limba lor.

Imediat, toți vrură să dea mâna și cu ea, rânjind și schimbând priviri admirative.

– Ce i-ai spus? întrebă suspicioasă Charley.

Expresia lui era complet senină.

– Că ești soția mea.

Charley își pierdu respirația.

– De ce?

– Pentru că te vor accepta mai repede.

– Nu m-ar fi acceptat dacă le spuneam adevărul?

– Că te-am adus împotriva voinței mele? În felul ăsta ai fi fost tratată altfel. Mă bizui pe ei să ne închirieze un măgar și poate pe unul dintre tineri. Jungla e foarte deasă pe drumul pe care mergem și nu cred că-mi vei fi de mare ajutor. Simțea din nou acel ton de subapreciere pe care-l folosisese când se întâlniseră prima dată.

Charley se aprinse repede.

– Nu-mi acorzi nici o șansă, nu-i așa?

El ridică o sprânceană.

– Nu te nelinești, șansa ta va veni. Va fi interesant de văzut din ce ești făcută.

– Dintr-un material mai dur decât mă creditezi tu, replică ea.

– Cred că mai bine ai zâmbi dacă e să-i convingem că ne iubim. Trăgând-o spre el, o sărută. Să nu-ți dea prin cap să te împotrivești. Interpretează-ți rolul chiar dacă asta te-ar omori.

Charley descoperi că nu era nevoie să se prefacă. Orele petrecute împreună au făcut să sporească evidența de care era conștientă și încerca s-o nege. Nu mai putea să-i ignore magnetismul. Acceptă dorință sărutul, simțind dorința crescând în ea și brațele i se încolăciră involuntar în jurul gâtului lui.

Când simți că sărutul a durat destul, Braden o ținu la lungimea brațelor și se uită la ea.

– O interpretare pe cînste.

Charley se întoarse și văzu cercul de spectatori care rânjeau și se desprinsese din brațele lui.

– Cred că i-am convins. De fapt – glasul lui scăzu conspirativ – m-ai convins aproape și pe mine. Hai să mergem să vedem ce târg putem încheia cu ei.

Așezarea indienilor consta din mai multe colibe din lemn cu acoperiș de stuf și au fost conduși la una folosită de obicei pentru depozitarea porumbului, dar care era aproape goală în acel moment. Li s-a spus că dacă vor, pot petrece noaptea acolo.

Charley nu-și dăduse seama că vor rămâne; se gândise că-și vor începe călătoria imediat. Când se uită la ceas, totuși, descoperi spre surprinderea ei că era începutul serii. Dar să împartă o colibă cu Braden?

Nu era mare deosebire de a dormi în cortul lui, îi șopti o voce interioară. De fapt, nu va fi atât de limitat. Nu putea să se obișnuiască însă cu ideea că de acum încolo va sta atât de aproape de Braden ca și cum ar fi fost într-adevăr soț și soție. Își schimbă expresia într-un zâmbet.

– Aduc sacii de dormit.

Și, în timp ce Braden discuta cu indienii, ea descărcă avionul, stivind totul într-un colț al colibei. Întunericul se lăsa în timp ce lucra. Era obișnuită cu schimbarea rapidă de la zi la întuneric total.

Au fost invitați la o mâncare din porumb sub formă de pâine și pește, care era extrem de gustoasă, iar Braden făcu un ness din proviziile lor în loc să bea rachiul foarte tare pe care-l preferau indienii.

Charley se duse să se culce înainte de a veni și Braden, cu speranța că va adormi repede, dar în momentul când stinse lampa auzi niște foșnete. Aprinzând-o din nou se înfioră când văzu un șobolan alergând spre grămada de porumb și decise că era ultima oară când doarme altundeva decât în cortul bine închis pentru a-i ține la distanță pe inoportuni. Nu era faptul că se temea de rozători sau orice animal sau insectă, dar nu suporta gândul să-i știe alergând peste ea în timp ce dormea.

Când veni Braden, Charley se prefăcu adormită, ascultând cum își pune sacul pe jos, foarte conștientă de intimitatea de a fi împreună în colibă. El adormi aproape imediat și după aceea adormi și Charley până ce simți mâna lui Braden pe umărul ei.

– Trezește-te. E timpul să plecăm la drumul nostru. Era deja îmbrăcat și, îndată ce se asigură că era deplin trează, dispăru.

Acesta era adevăratul început al căutării lor, se gândi Charley. Teamă o făcea să simtă un nod în stomac când se strecură afară din sacul de dormit și se spală într-un castron de apă, adus de una dintre femeile indiene. Apoi se stropi cu o soluție împotriva insectelor, dintr-un spray.

Dincolo de ceea ce se numea nivelul insectelor, la peste o mie de metri deasupra nivelului mării, nu mai erau țânțari sau alte insecte, dar, înainte de a urca acolo, Charley știa că sunt o amenințare reală. Luă și o doză de vitamina B1, un lucru la care tatăl ei insista. Spunea că făcea ca pielea să-ți miroasă atât de îngrozitor încât țânțarii nu se mai apropiau și nu te mai înțepau.

La ora șapte pleaseră deja la drum, însoțiți de un măgar încărcat cu proviziile lor și doi tineri indieni. Charley încheia grupul.

Aici, jungla era deasă și relativ răcoroasă, ceea ce era de apreciat după căldura intensă. Existau trei tipuri distincte de vegetație: o întindere vastă de bumbac mătăsos, apoi o pădure de bambuși și palmieri mici și lemn de esență moale și în sfârșit tufele dese de ferigă, urzici usturătoare și mărăcini.

Timp de vreo câteva ceasuri, merseră pe o cărare îngustă și pe Charley începea s-o doară picioarele în timp ce ținea pasul cu ceilalți. Apoi ieșiră brusc într-un soare atât de strălucitor încât îi rănea ochii. Se opriră să se odihnească numai câteva minute, deși Coyaso și Jorge păreau că pot merge la infinit. Charley se gândi că poate se opriseră ca să-și mai tragă și ea sufletul.

Braden stătea încruntat la distanță, cu mâna streășină la ochi. Se aflau într-o vale a unui râu în mare parte sec, încât puteau merge ușor prin albia lui.

– Tatăl tău a mers pe aceeași cărare, îi spuse el. De fapt, a dormit în aceeași colibă de azi noapte, ca și noi.

Ochii lui Charley se măriră, simțind cum o cuprinde iritarea.

– Îți mulțumesc că nu mi-ai spus mai devreme.

– La ce ți-ar fi folosit? Poți vorbi limba lor? Ai fi putut să le pui vreo întrebare indienilor?

– Nu, dar...

– Așa că îți spun eu, acum, că a mers pe cărarea asta.

– Știau încotro se îndreaptă?

El clătină din cap.

– Din păcate, nu. Dar nu cred că i s-a întâmplat ceva rău.

– Cum pot fi atât de siguri?

– Nu pot, recunosc eu.

Ceea ce n-o ajută pe Charley să-și găsească liniștea sufletească. Se îndepărtă și-și făcu mâinile căuș sub un izvor mic de apă din munte. Apa era uimitor de răcoroasă și întremătoare.

– Să mergem, spuse ea.

Data următoare când s-au oprit a fost pentru masa de prânz și atunci Charley simți efortul, deși era hotărâtă să nu lase nimic să se vadă. Braden n-o întrebase niciodată cum se simte. Ce om nesuferit!

Indienii aprinseră un foc și în scurt timp au încălzit apă pentru a pune în ea praf de supă concentrată. Mâncară pâine din porumb și brânză, băură cafea și Charley se simți mai bine.

Dar curând erau din nou la drum. Tatăl ei n-ar fi imprimat un ritm atât de infernal. Poate că avusese totuși unele slăbiciuni față de ea, deși nu-și dăduse niciodată seama de ele. Se felicitase întotdeauna că ținea pasul cu ceilalți. Poate și din cauza vârstei, tatăl ei mergea mai încet. Braden era mai tânăr și mai puternic, dar știa un lucru: nu va fi în stare să țină ritmul ăsta zi de zi.

Înainte de a se lăsa întunericul, se opriră pentru noapte și Charley fu pe bună dreptate încântată de performanța ei. Recunoștea că meraseră mai mulți kilometri prin albia râului dat, și așa, marșul nu fusese dintre cele mai ușoare. O dată sau de două ori a surprins

privirea lui Braden oprită asupra ei, dar nu i-a dat de înțeles că se lupta cu drumul și cu ritmul. Era ceva la care el se aștepta și poate din cauza asta forța ritmul. Ostilitatea ei față de Braden creștea cu fiecare minut ce trecea.

Au pregătit din nou mâncare caldă și, după ce au mâncat, Charley cădea din picioare de oboseală:

– Noapte bună, băngui ea și se închise rapid în cort.

Se vâri în sacul de dormit, așa îmbrăcată cum era și se afla în această stare nebuloasă între trezie și somnolență când veni și Braden. Imediat fu complet trează și când o atinse cu mâna pe umăr se ridică să se uite la el. La lumina lămpi, fața lui era întunecată și amenințătoare și ea își strânse pumnii în interiorul sacului de dormit.

– De ce mai ești îmbrăcată în hainele de zi? vru el să știe.

– Pentru că așa am vrut, pentru că mă simt...

– Mai în siguranță? sugera el, batjocoritor. Nu-ți face griji, n-am intenția să atentez la trupul tău.

– Tu nu, protestă ea, ci insectele și țăntarii.

– Nu vor intra aici, spuse el ironic. Nu te mai prefacă și nu mai minți. De mine ți-e teamă, nu-i așa? Începu să-și scoată cămașa.

– S-ar putea, răspunse ea în defensivă.

– Uite, s-o lămurim o dată pentru totdeauna. Să fac dragoste cu tine este cel mai îndepărtat dintre gândurile mele.

Cu alte cuvinte n-o atrăgea, se gândi Charley contrariată, ceea ce o făcu să nu se simtă în apele ei, conștientă de atracția lui și de dificultatea de a se stăpâni.

– Și o dată ce vom ajunge la altitudini mai ridicate, unde aerul este mai rar, apetitul meu sexual va fi virtual egal cu zero. Cred că trebuie să știi asta.

Charley ridică din umeri cu indiferență prefăcută.

– Nu te deranjează? Pe buze avea urma unui surâs.

– Prefer așa.

– Uitasem, o persiflă el, că te gândești la tine ca la un corp. N-ai fi interesată de mine.

Și i se păru atunci că în mod deliberat își trase în jos fermoarul pantalonilor. Purta chiloți negri și stătea acolo în picioare, mândru și înalt, privind-o de sus.

– Te sfătuiesc să te dezbraci și tu. Vei dormi mai confortabil.

– Mă dezbrac când intri în sac.

– Nu vrei să mă uit la tine?

Nu, nu voia, dar nu-i va spune.

– Nu e suficient loc pentru amândoi să ne mișcăm în cort.

– O, scuză-mă, o zeflemisi el și se așeză turcește pe sacul de dormit. E OK, acum?

– Fir-ai să fii! șueră Charley printre dinți, dar se ridică și-și scoase cămașa și pantalonii, uitându-se cu îndrăzneală la el, așteptând să abandoneze. Dar parcă era cioplit în piatră. Nici faptul că nu purta sutien, nu-l descumpăni. Și nu-i vorbi înainte de a se strecura în sacul ei, întorcându-i spatele.

– Aș putea spune că nu arăți ca un băiat. De fapt...

Dar Charley suportase destul.

– Nu vreau să aud ce crezi, spuse ea cu răceală. Vreau să dorm.

– Crezi că vei putea dormi, neliniștită de ceea ce aș putea să-ți fac?

Tonul lui rămânea batjocoritor.

– Voi încerca, răspunse ea cu rigiditate.

– Bun, pentru că ai nevoie de odihnă. Sper să parcurgem mai mulți kilometri mâine.

Charley gemu în tăcere. Îi luase toată energia drumul de azi. Dacă mergeau mai repede, nu va reuși defel să țină pasul cu el. Îl auzi intrând în sacul de dormit și se aventură să se uite pe furiș la el. Îi despărțea aproape un metru și Charley nu putu să-și alunge teama să stea în același cort cu un virtual străin.

Când îi scrisese lui Braden cerându-i ajutorul, nu întrevăzuse nimic din toate acestea. Întorsese toate lucrurile cu dosul în sus, preluând comanda când ar fi vrut să aibă ea conducerea. Poate că era

drept să se închine în fața superiorității lui, dar în definitiv îl căutau pe tatăl ei, așa că de ce să nu aibă și ea ceva de spus în toată expediția asta?

Adormi greu și i se păru că abia închisese ochii când trebui să se trezească din nou.

– Scoală-te, îi spuse el suntem gata de plecare.

Era deja îmbrăcat și proaspăt ras, cu sacul strâns. Charley îl așteptă să iasă din cort, apoi își puse cămașa și pantalonii, dorindu-și s-o fi trezit mai devreme, mai precis să se fi trezit singură. Privindu-și ceasul văzu că era puțin peste ora șase. Nu era de mirare că se simțea obosită.

Dar exagerase când spusese că erau gata de plecare. O oală de cafea fierbea pe focul reînnoit din tăciunii celui din seara precedentă și, după ce găsi un curs de apă și se spălă, Charley bău două cești de cafea, apoi mâncă din supa delicioasă și se simți imediat mai bine.

După o jumătate de oră, își reluaseră călătoria și în următoarele patru zile traversară văi și râuri și urcaseră versanți abrupti, stâncoși; în ciuda bășicilor de la picioare, Charley pășea eroic mai departe. Braden n-o trata diferit și ea își reținea durerile și chinurile pentru ea. Era un ritm nimicitor, dar dacă însemna că-l vor găsi pe tatăl ei mai degrabă, strângea din dinți și mergea înainte.

Întâlneau ocazional câte un grup de indieni cu care schimbau câteva cuvinte sau mai cumpărau porumb pentru măgar și pâine pentru ei. Uneori era ușor de mers, dar alteori trebuia să-și croiască drum cu maceta sau să îndepărteze bolovani din calea lor.

Cei doi indieni făceau majoritatea muncilor grele, dar Braden se grăbea să-i ajute. Nu-i dădea niciodată maceta lui Charley, după ce i-o dăduse o dată când insistase să-i ajute și indienii se prăpădiseră de râs la eforturile ei. Personal, crezuse că se descurcase bine, tatăl ei ar fi lăudat-o cu siguranță, dar nu Braden. Îi aruncase o privire ucigătoare, îi luase instrumentul din mână și nu mai insistase să participe la deschiderea drumului.

– Tatăl meu nu putea s-o fi luat pe aici, protestă Charley prima oară când își croiră drum prin junga virgină.

Braden îi aruncă o privire batjocoritoare.

– E imposibil de urmat exact aceeași pistă, după cum bine știi. Sunt o mulțime de alte rute pe care să le fi urmat.

– Dar dacă îl pierdem?

– Nu-l vom pierde, spuse el sec. Se știe că un alb a trecut prin sat acum câteva săptămâni, pe partea cealaltă a crestei. O fi fost tatăl tău.

Din nou era ceva ce nu-i spusese cum aflase. Charley simți cum o cuprinde mânia.

– Și n-ai considerat informația destul de importantă ca să mi-o spui?

– Nu pot fi sigur că a fost el, dar Robert Kinsey a spus că nu știe de vreo altă expediție în momentul de față, astfel că e foarte probabil. Calmează-te, Charley, dacă am vreo veste reală, îți spun imediat.

Charley continuă să-l privească supărată.

– Ai ochi frumoși, mai ales când ești supărată, spuse el cu un zâmbet insolent. Îmi amintești de o pisică sălbatică, poate o pumă.

– Pot să te asigur că am gheare ca o pisică, dacă sunt enervată, ripostă ea.

– Atunci, trebuie să-mi amintesc să nu-ți stau în cale.

Gândul că tatăl ei fusese văzut nu departe de acel loc o mobiliză pe Charley la eforturi suplimentare. Cărarea urca întortocheată. Erau deasupra liniei insectelor ceea ce era o binecuvântare, dar atmosfera rarefiată îi epuiza lui Charley energia. Mesteca niște frunze de coca pentru a-și menține forțele.

Coca, îi spusese tatăl ei, cu mulți ani în urmă, era vitală pentru ființele care trăiau la o asemenea altitudine. Fusese întotdeauna o parte importantă a dietei incașilor și chiar indienii care trăiau la înălțime, în Anzi, mestecau astăzi frunze de coca.

Combătea lipsa de suflu și furniza energie pentru a face față dificultăților fizice. Dacă era folosită crudă, nu era un drog periculos, dar era ingredientul de bază pentru producerea cocainei și exista o piață prosperă pentru asta.

Charley se simțea încântată de sine până ce Braden vru să facă un ocol pe la niște ruine ale incașilor.

– Vreau să văd ce e cu minele acelea, anunță el.

Charley considera timpul ca nepotrivit pentru explorări și era sigură că o testează deliberat așa că, în mod înțelept, își ținu gura. Priponiră măgarul și urmară poteca. După un timp, văzură o groapă la picioarele lor. Parcă trecuseră pe lângă o ramă de fereastră la cel mai de sus etaj al unei clădiri înalte. Pe Charley o prinse un acces acut de amețeală pe care nu-l mai încercase niciodată.

Dar în ruptul capului nu voia să se recunoască înfrântă. Își spuse că e o chestiune psihologică, trase adânc aer în piept și merse mai departe ținându-se cu disperare de plantele mici care creșteau printre stânci, fără să îndrăznească să se uite în jos.

Incașii, știa, călătoreau prin văi, făcându-și cărări pe lângă munte, la înălțime, și asta putea fi una din cărările lor.

Nici indienilor, nici lui Braden, nu le era teamă de înălțimi și în timp ce o așteptau să-i ajungă din urmă, le simți nerăbdarea. Tatăl ei n-ar fi insistat niciodată să facă o escapadă atât de riscantă, ar fi găsit o cale mai ușoară. Nu-și dăduse seama până acum cât de mult o protejase și nu mai îndrăznea să se gândească la drumul de întoarcere.

Dar dacă se aștepta ca Braden s-o felicite, atunci se înșela amarnic. O așteptă până ajunse în siguranță pe cărarea mai lentă spre platou, apoi el porni mai departe. Charley simți că lacrimile îi înțepă pleoapele, ceea ce era neobișnuit pentru ea. Era extrem de supărată. Ce bestie de om era Braden. Ar fi putut cel puțin s-o aprecieze, cu câteva cuvinte.

Curând, ajunseră într-un loc ce semăna cu o fostă incintă, în mijlocul căreia se aflau ruine de templu. Erau rămășițele unui zid de piatră și în centru se găsea o rocă imensă, plată, solidă, de aproape doi metri înălțime, din fiecare colț profilându-se niște canale transversale.

– Un altar pentru sacrificii, anunță Braden cu oarecare satisfacție, privind-o direct pe Charley. Și nu sacrificau numai animale, victimele erau uneori virgine.

Charley ştia totul despre acest lucru, dar, chiar şi aşa, o trecură florii. Braden se pare că insinua că ar fi dorit s-o lege de piatră. Nu ca s-o sacrifice, doar să vadă ce reacţie va avea. O voia la discreţia lui. Tot nu era de acord că îl însoţeşte şi făcea tot posibilul să-i fie cât mai dificil, atât mental cât şi fizic.

El îşi trecu degetele prin crevasele mici ca nişte canale care brăzdau piatra.

– Ştii pentru ce e asta?

Ea clătină afirmativ din cap.

– Este pentru a recolta sângele inimii când i-a fost tăiată victimei.

– Apoi este lăsată ca ofrandă pentru Inti.

– Zeul soarelui, confirmă ea. Ce obicei barbar!

– Şi totuşi te fascinează?

Ea încuviinţă cu un semn din ap.

– Incaşii m-au fascinat întotdeauna.

– În asemenea măsură încât îţi rişti viaţa şi picioarele să vezi locurile în care au trăit cândva? Nu multe fete ar face aşa ceva. Ar fi suficient să citeşti despre ele.

Era oare un compliment? se întrebă Charley, dar se îndoia.

– Şi nu sunt mulţi bărbaţi care şi-ar lua fiicele cu ei, adăugă el cu subînţeles. S-ar gândi mai mult la siguranţa lor.

Bărbia lui Charley se ridică.

– Vrei să spui că tata a greşit?

Braden ridică din umeri.

– A fost hotărârea lui, deşi ştiu că eu n-aş lăsa nici o fată de-a mea să facă aşa ceva.

– Tata nu m-a dus unde era pericol. N-am trecut prin nici o întâmplare neplăcută.

– Atunci ai avut noroc.

– Sau poate că tata e mai precaut decât îi acorzi credit, ripostă ea iritată.

– Atunci, de ce nu e de găsit acum?

Ochii albaştri ai lui Charley aruncau fulgere.

– Mi-ai spus care-i părerea ta în privința asta. Și dacă ai dreptate, nu are nici o legătură cu experiența sau cu priceperea. Ai văzut tot ce ai vrut să vezi? Cred că trebuie să revenim unde ne-am oprit.

Braden se uită la ceas.

– Curând va fi întuneric. Ne întoarcem și facem tabără. Nu mergem mai departe.

Lui Charley nu-i venea să creadă că ziua trecuse atât de repede. Timpul zbura și se minuna de rezistența ei. Braden nu se oprea pentru pauze de odihnă la fel de des ca tatăl ei și la sfârșitul fiecărei zile era extrem de epuizată, deși nu recunoștea niciodată acest lucru. Mergea până la limita suportabilității și ceea ce o stimula era să-i dovedească lui Braden că era alcătuită dintr-un aluat mai dur decât crezuse el.

Peste defileu, pe un platou mai mare, au putut vedea mai multe vestigii decât fuseseră vizibile de jos.

– Țsta ar trebui să fie orașul, anunță Braden și ar fi trebuit să fie un pod suspendat aici.

Charley ar fi dorit să fie un pod acum, fiind nevoită să abordeze din nou cărarea aceea îngrozitoare. Părea mai ușor să cobori muntele pe acolo. Dar, într-un fel, din pură încăpățănare, ca să-i dovedească lui Braden că putea face ce făcea și el, reuși să coboare, dar când ajunse la fundul văii picioarele îi erau atât de slăbite, încât abia se mai putea ține pe ele.

Dar nu i s-a acordat nici un răgaz.

– Nu te așeza jos, scrâșni el, făcând o mică pauză, în timp ce puneia cortul. E rândul tău să gătești.

Lui Charley nu-i venea să creadă. Nu vedea în ce hal era? Dar nu se va certa cu el. Va face ce i se spune, chiar dacă ar fi să moară. Jorge și Coyaso adunaseră un mănunchi de rămurele ca să aprindă focul.

Aduseră apă de la cascada aflată la câțiva metri, și pregăti curând o tocană din conserve. O mâncară cu bucăți mari din pâine de porumb și apoi banane și portocale, pe care le cumpăraseră de la ultimul grup de indieni cu care se întâlniseră. O cafea tare încheie cina și apoi rămaseră să vorbească în jurul focului.

Era mult mai frig la această altitudine și lui Charley îi făcea plăcere să se încălzească la foc, dar curând ochii începură să i se închidă și se duse să se culce. Se obișnuise să împartă cortul cu Braden și când se vâri în sacul de dormit nu mai dădu nici o atenție faptului că în scurt timp i se va alătura și el.

De data asta se trezi înaintea lui. Deschise cu grijă fermoarul cortului și ieși afară. Se iveau zorile. Soarele era gata să-și facă apariția dincolo de cortina întunericului nopții. Nu auzea decât căderea și curgerea apei și foșnetul frunzelor. Indienii dormeau pe jos, lângă foc. Charley porni spre cascadă.

Se dezbracă și intră în apa rece ca gheața. Îi tăie răsuflarea, dar era bine, o înviora atât de bine; era prima baie ca lumea pe care o făcea de când părăsise Lima. Închise ochii și întoarse fața spre căderea de apă. Era în rai, pură binecuvântare.

Încremeni. Braden o urmărise. Trebuie că fusese treaz tot timpul și făcuse acest lucru numai ca s-o irite.

– Nu poți să-mi respecti nevoia de intimitate? îl întrebă ea tăios, îndepărtându-și părul de pe față.

– Credeam că ți-ai depășit timiditatea. N-am observat că te mai deranjează, în ultima vreme.

– N-are rost, nu-ți dai seama? Altfel n-aș putea să închid ochii și să dorm.

– Arăți ca un copil când dormi, știi asta? Fața ți se destinde și se relaxează și nu mai există nimic din agresivitatea obișnuită, de obicei, când vorbești cu mine.

Charley se uită cu ochi mari la el, nevenindu-i să creadă.

– Mă urmărești? Gândul o făcu să simtă înțepături în piele și o căldură care o cuprinse, în ciuda apei reci.

– Destul de frecvent. E o noutate pentru mine să am o tânără cu care să-mi împart cortul.

– Cred că asta nu înseamnă că îți vin unele idei.

– Nu pot să cred că ești atât de imună față de mine, cum vrei să pari. Se apropie mai mult de ea și Charley s-ar fi dat înapoi dacă ar fi avut unde să se ducă, dar în spatele ei era un zid de stâncă.

Se uită la el cu toată demnitatea de care era în stare.

– Ai de gând să-ți testezi teoria? Nu ți-aș recomanda. Sunt în stare să mă lupt ca o tigroaică dacă e nevoie.

– Sunt foarte conștient, spuse el, dar zâmbea încă și se îndrepta în continuare spre ea. Știi motivul pentru care încăși își construiau întotdeauna orașele lângă căderi de apă?

Charley dădu afirmativ din cap.

– Pentru că ei credeau că apa curgătoare le purifică sufletele.

– Și asta vrei să faci, să-ți purifici sufletul? Sau poate încerci să-ți reprimi dorințele firești? E rece, foarte rece, nu-i așa? Mă surprinde că stai atât de mult sub cascadă.

– Dacă ai pleca, aș ieși.

El își desprinse brațele.

– Nu te opresc.

Dar ar fi trebuit să treacă pe lângă el! Fie o făcea, fie stătea acolo să se certe cu el, corpul i se răcea văzând cu ochii.

Cu un suprem efort e voință, își ridică bărbia și trecu prin cascadă. Brusc, el întinse mâna și o prinse de braț, trăgând-o spre el, corpurile neatingându-se, dar suficient pentru a conștientiza că este goală pușcă, simțind că masculinitatea lui o copleșea.

– Ești o femeie adevărată, Charley, îi spuse Braden, surprinzându-l profund. Te-a înspăimântat drumul de ieri, nu? Dar nici măcar un sunet de teamă nu ți-a ieșit de pe buze. Venind de la el, era într-adevăr un compliment. Dar nu poți fi complet dură și puternică, deși faci tot ce îți stă în putință să mă convingi de acest lucru. Trebuie să existe un colțisor interior slab și vulnerabil.

– Și crezi că dacă îmi faci ceva împotriva voinței mele te va ajuta să-l găsești? întrebă ea cu răceală.

– N-aș face așa ceva. Niciodată în toată viața mea n-am sărutat o femeie împotriva voinței ei. Ținând-o încă de încheietura mâinii, îi atinse bărbia cu degetul, apoi buzele, stimulându-i mii de senzații prin tot corpul.

Trebuia să se smulgă, știa bine, dar combinația de apă curgătoare și vocea deliberat senzuală a lui Braden aveau asupra ei un efect pe

care nu-l putea controla. Parcă erau singuri pe lume, în tot universul, și se apropie de el imperceptibil până ce corpurile lor se atinseră, ca o descărcare electrică.

Corpul lui era rece și dur și totuși o puneă pe jăratec. Era ceva erotic să stai în josul acestei perdele de argint și când capul lui se îndreptă spre buzele ei, acestea se deschiseră din proprie voință.

Întreaga lume i se învârtea în cap cu cât sărutul lui devenea mai profund și mâinile lui îi căutau trupul, strângându-l tot mai aproape. O mică părtică din mintea ei îi spunea că ce face e greșit, că într-o expediție ca asta nu era timp de făcut dragoste. Îl căuta pe tatăl ei care se pierduse, pentru Dumnezeu! Dar cu cât sărutul se prelungea, cu atât bunul simț se îndepărta de ea.

Putu să-i simtă corpul pulsând cât era de lung, lipit de al ei și inima îi bătea frenetic, cum îi bătuse cu o zi înainte, la coborâre. Zgomotul apei îi umplea urechile și tocmai când se gândea că nu se mai putea controla, Braden îi dădu drumul.

– Cum mi-am închipuit, spuse el batjocoritor; doamna nu se deosebește de celelalte, indiferent cât protestează.

Era limpede, experiența nu fusese la fel de devastatoare pentru el.

Charley răspunse pălmuiindu-l peste față, dar râsul lui o urmări tot drumul până la tabără.

Capitolul 4

Pentru Charley, era imposibil să ignore sentimentele pe care Braden le trezise în ea la baza cascadei. Stând în jurul focului pentru micul dejun, încercă să nu se uite la el, dar, împotriva voinței ei, ochii îi erau atrași în direcția lui.

Un surâs tainic îi plutea pe buze, un zâmbet aproape triumfător și ar fi dat orice să afle ce gândește. Poate că se așteptase ca ea să-i fi răspuns, să fi reacționat și nu să-l lase baltă. Nici acum nu se domolise. Era un gând neliniștitor.

Știa el oare că atunci când ochii li s-au întâlnit simțurile i se treziseră? Nu voia să fie atrasă de el, dar nu putea să se stăpânească. Nu avea control asupra stării ei sufletești și a celei fizice și mai puțin. Braden avea un magnetism greu de definit, pe care îl simțea orice femeie și trebuia să răspundă.

A fost o ușurare când micul dejun s-a terminat și a putut ajuta la împachetarea echipamentului. Deși mâinile îi erau ocupate, era foarte conștientă de pericolul la care se expusese. De acum încolo va fi o diferență subtilă în relația lor – cel puțin în ceea ce o privea.

Nu știa ce simțea Braden. Cel mai probabil că sărutul lor nu însemnase nimic pentru el. De fapt, era sigură de asta. Întregul incident fusese înscenat. Încercase să vadă ce reacție va avea și ea nu-l dezamăgise.

Porniră la drum într-un ritm lent, cei doi indieni croind o potecă prin tufe și lăstăriș, mânuind macetele cu ușurința născută din practică. Dar chiar și acest mers prin atmosfera rarefiată o făcea pe Charley să transpire abundent și să i se taie respirația la fiecare pas.

Dacă sperase că Braden va fi acum mai îngăduitor, se înșelase. Orice ar fi însemnat sărutul, nu sfărâmasese nici o barieră. O trata în continuare ca pe un egal, așteptându-se ca ea să țină piept greutăților drumului la fel ca ei, fără să se plângă și, deși asta reușise la început, acum Charley simțea o iritare crescândă că nu-i acordă nici o atenție.

Ajunseră la un punct unde se trecea un râu mergând din piatră în piatră. Pietrele, Charley era convinsă fuseseră plasate acolo de mâna omului, prea erau precis puse ca să fie de la natură. Tatăl ei ar fi ajutat-o să treacă râul, sau cel puțin s-ar fi asigurat că reușește, dar nu era cazul lui Braden. Nervii i se încordară la maximum și fierbea toată, cum se întâmplase de atâtea ori în aceste ultime zile.

În partea de nord a râului se găsea o cărare de piatră pe care te puteai deplasa mai ușor. Era o cărare veche a incașilor, fiecare piatră croită individual și plasată astfel încât să formeze o suprafață netedă.

Ca de obicei, Charley a fost impresionată de metoda lor de construcție. Casele și templele lor erau construite în aceeași manieră și nu încetau s-o uimească.

Această potecă avea doi metri lățime și era suficientă pentru doi oameni, sau un bărbat și femeia lui și Charley se entuziasmă din nou la gândul că merge pe urmele legendarilor incași de acum patru sute de ani. Ar fi vrut să vorbească și cu Braden despre asta dar, ca de obicei, el era înainte.

Se opriră pentru masa de prânz și apoi porniră din nou printr-o zonă de tufișuri dese și alte locuri unde ierburile nu erau atât de înalte. Braden folosi o împrejurare pentru a-i arăta pietre ale unor ruine de case.

– Probabil ale unor fermieri, care s-au retras mai adânc în junglă când spaniolii au venit să caute aur. Buzele i se strânseseră o clipă. Îți dai seama, Charley, peste douăzeci de ani, triburile de indieni vor înceta să mai existe semnificativ.

– Stau atât de rău lucrurile?

– Indienii sunt deposezați de drepturile lor, zise el furios. Sunt înșelați și insultați și din această cauză unii dintre ei se duc în orașele mari, încercând să-și ascundă originile. Este o crimă că sunt nevoiți să facă acest lucru.

Suferea profund pentru acești oameni și Charley era înclinată să-i dea dreptate. Era o rușine? că acești indieni inofensivi nu puteau fi lăsați în pace. Și erau inofensivi. Atacau numai când trebuia să-și apere pământurile.

Au urcat mereu tot mai sus pe munte. Când s-au oprit în cele din urmă, pentru noapte, aprinseră un foc și-și pregătiră cina. Charley se duse devreme să se culce. O dureau toate membrele și se gândea tânjind după o baie fierbinte și o saltea cu arcuri.

Când Braden veni și el, era încă trează. Cel mai des, din acea noapte când o făcuse să se dezbrace în fața lui, dormea când venea și el să se culce. Dar în seara aceasta simțea gura lui peste a ei și gândindu-se la asta, simțea un fior irezistibil pe șira spinării și în tot corpul, iar drumul era foarte departe de ea.

Acum, era aici și ea își ținea ochii strâns închiși. Auzi foșnetul slab când el își scoase cămașa, fermoarul pantalonilor, apoi cum sărea de pe un picior pe altul ca să și-i scoată. Apoi ar fi trebuit să intre în sacul de dormit, dar era liniște. Charley nu mai putu să reziste. Deschise cu grijă un ochi și descoperi că el se uită la ea.

– Am știut că nu dormi, rânji el zeflemitor, cu un surâs slab pe buze.

– Dar voi adormi în curând, spuse ea întorcându-i spatele. De ce îl interesa dacă e trează sau nu? Intenționa s-o sărute din nou? Numai la un asemenea gând inima începu să-i bată mai repede.

– Ce te ține trează? A fost o zi obositoare. Credeam că o să fii epuizată..

Charley alese să nu răspundă.

– Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat în dimineața asta?

– Nu, răspunse Charley, cu vocea înăbușită de sacul de dormit în care-și vârâse capul.

– Mincinoasă mică!

Charley se încordă și fu sigură că el va observa. Părea că nu-i scapă nici cel mai mic indiciu, cu excepția situațiilor când se lupta să reziste. Sau o făcea în mod deliberat? Într-un fel, se gândea că o face deliberat.

– Ești în foarte mare siguranță. Avea o inflexiune ciudată a vocii, pe care n-o mai auzise. Ne-am abătut de la drumul drept în dimineața asta, am făcut ceva împotriva propriului cod. Nu te voi mai atinge.

Ceea ce însemna că experiența n-a însemnat nimic pentru el! Buzele lui Charley se strânseseră și se simți în mod ciudat jignită. Cum reușea acest bărbat s-o facă să se simtă vulnerabilă cum nu se mai întâmplase niciodată? Nimeni n-o făcuse nici pe departe să se simtă astfel!

El intră în sacul de dormit și îl auzi cum se răsucesc să-și găsească locul, dar trecu mult până ce Charley adormi și o trezi ceva și nu era sigură ce fusese. Primul gând a fost să se uite spre Braden dar, cât putea distinge în cortul întunecat, el dormea.

Apoi auzi din nou un zgomot afară, un mârâit ușor și simți un fior pe șira spinării. Era pentru prima oară în toți acei ani pe care-i petrecuse călătorind că auzea un animal atât de aproape de tabăra lor. Tatăl ei o învățase că nici un animal sălbatic n-o va vătăma decât dacă este provocat, dar asta n-o făcea să se simtă mai în siguranță. Ce era oare? Ce făcea? Căuta resturi de mâncare? Și ce se întâmpla cu Coyaso și Jorge care dormeau sub cerul liber? Le va face rău animalul? Charley aproape că îngheță:

– Braden, șopti ea, aproape fiindu-i frică să producă vreun sunet în cazul că acea creatură ar fi auzit și venea să cerceteze. Putea foarte ușor să sfâșie cortul cu ghearele. Braden, șopti ea, mai tare de această dată.

– Ce s-a întâmplat? se alertă el imediat.

– Aud ceva.

El se ridică în capul oaselor și amândoi își ținură răsuflarea, ascultând și Charley auzi din nou zgomotul ușor al animalului de cealaltă parte a pânzei. Apoi, spre ușurarea ei, păru că se îndepărtează spre râu.

Braden ieși din sacul de dormit și desfăcu fermoarul cortului, ieșind afară și luându-și arma cu el. Charley observase că întotdeauna mergea înarmat, deși nu avusese niciodată vreun motiv să-și folosească arma și spera că nici acum nu va avea. Speră ca ce-o fi fost să fi plecat.

Scoase capul afară și privi, în timp ce el îi trezi pe cei doi indieni și, după câteva cuvinte șoptite, toți trei se strecurară prin întuneric.

Charley nu putu să vadă nimic, decât silueta întunecată a arborilor și a tufelor la lumina cerului tropical al nopții și nu auzea nici un zgomot decât cel pe care-l făcea râul, la distanță. Începu să se întrebe dacă totul nu fusese o închipuire a ei.

Când Braden se întoarse, o anunță că fusese o puma.

– Dar nu era nevoie să-ți faci griji. N-ar fi atacat. Deschise cortul și se uită la ea și Charley nu putea să-și rețină tremurul membrelor. Ți-e frig? se încruntă el.

Cămașa lui Charley era trasă peste umeri și aceasta era tot ce avea pe ea. Dar nu frigul o făcuse să tremure.

– Mi-e teamă, recunosc ea. Te rog, ține-mă, Braden.

O secundă, crezu că își va bate joc de slăbiciunea ei. Avea o expresie în ochi pe care el n-o putea aprecia. Dar apoi o trase spre el și temerile lui Charley dispărură când simți forța brațelor lui în jurul ei și căldura corpului lui musculos. Pentru o vreme, îmbrățișarea nu avu nimic nefiresc în ea, îi oferea protecția și liniștea de care avea nevoie și nimic altceva.

Dar pe măsura scurgerii minutelor, Charley începu să simtă o trezire a simțurilor și emoțiilor pe care i le trezise la cascadă, cu o diferență subtilă. Apa acționase ca un lubrifiant ungându-le corpurile care alunecaseră unul pe lângă celălalt; acum, putu să-i simtă pielea lipită de sânii ei moi și, deoarece era conștientă de goliciunea ei, își strecură mâinile între ei și încercă să-l împingă pentru a se elibera.

– Mulțumesc, spuse ea cu blândețe. Mă simt bine, acum.

– Ești sigură? Ochii lui cenușii priveau în ai ei și nu făcea nici o încercare să-i dea drumul.

Nu, nu era sigură, dar trebuia să se elibereze, înainte de a face ceva stupid. Era imposibil ca el să n-o afecteze.

– Vreau să mă duc în sacul meu, spuse ea.

– Nu prea are rost. Se apropie deja zorile.

Și atunci, ce sugera să facă în minutele următoare? Să-și petreacă timpul unul în brațele celuilalt? Charley îl mai împinse o dată și simți sub palme bătaia regulată a inimii lui. Nu era atât de dezordonată ca a ei. Ce nebună fusese să se lase afectată de el în așa măsură.

Mâinile lui alunecară peste corpul ei – cămașa îi căzuse de mult pe jos – mângâindu-i pielea, simțindu-i formele și Charley percepu nevoia urgentă de a se lipi și mai tare de el, dar știa că nu trebuia, că era o nebunie, că va duce la ceva ce va regreta mai târziu.

– Aș dori totuși să mă mai odihnesc, spuse cu mai multă convingere de această dată.

– Găsești ritmul prea pedepsitor? o tachină el cu cruzime.

Ochii lui Charley aruncară fulgere.

– Cătuși de puțin.

– Atnci, de ce vrei să te duci înapoi în sacul de dormit?

– Ce altceva aș putea face? întrebă ea tăios.

– Am putea privi cum se ivesc zorile.

– Stai și privește tu, i-o reteză ea, apropierea lui iritând-o. Voi încerca să mai dorm o oră. Și, în cele din urmă, reuși să se elibereze.

Se vârî în sacul de dormit și închise ochii. Îl auzi pe Braden mișcându-se și apoi se făcu liniște. Nu se îmbrăcase, așa că ce făcea? Iarăși o privea? Era un gând care o deranja și Charley nu putu trece cu vederea dorința arzătoare din adâncul ei. Își strânse pumnii și-și dori să adormă, dar îi era imposibil. Era trează de-a binelea și va rămâne așa până ce va sosi timpul să se scoale.

Dar, treptat, pe măsură ce totul se cufundase în liniște, tensiunea îi slăbi întrucâtva și gândindu-se cu hotărâre la tatăl ei, Charley reuși să-și alunge gândurile de la Braden.

Spera cu disperare că indienii de cealaltă parte a munților vor fi capabili să-i ajute. Nu găsiseră nici o confirmare că se aflau pe pista cea bună, absolut nimic. Își croiau propria cărare prin junglă și puteau fi

la mile depărtare de cursul normal. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai melancolică. Fusesse oare înțelept să se încredințeze întru totul lui Braden?

Dacă ar fi fost după ea, ar fi luat o cu totul altă rută.

Se zvârcoli agitată și pe neașteptate Braden vorbi:

– La ce te gândești?

– La tatăl meu. Își întoarse capul pentru a se uita la el. Ședea turcește pe sacul lui de dormit și după cum ghicise pe bună dreptate, o privea insistent.

Buzele i se strânseseră brusc în timp ce ea vorbea și Charley se întreabă dacă-l dezamăgise. Poate că se așteptase să-i spună că el era obiectul gândurilor ei.

– Nu va trece mult timp până vom avea ceva noutăți despre el.

– Dacă a venit pe aici. Tonul ei era plin de sarcasm.

Braden se încruntă.

– Consideri în continuare că am luat-o pe un drum greșit?

Charley se răsuci într-o poziție mai confortabilă, având grijă ca sacul de dormit să o acopere bine.

– Nu îndrăznesc să-ți pun sub semnul întrebării raționamentul, dar m-aș simți mai bine dacă am da peste niște urme. Știu că ai spus că sunt mai multe rute pe care se poate merge acolo; totuși, dacă am găsi niște indicii, vreo indicație, indiferent cât de firavă, că a trecut pe aici...

– Ai încredere în mine, îi spuse el.

Charley își aminti de șarpele din cartea Junglei a lui Rudyard Kipling. Cuvintele lui nu aveau nici o acoperire.

– Când crezi că vom ajunge la tabăra indienilor?

Se uită lung și tăios la ea.

– Dacă eram singur, aș fi zis în seara asta.

Charley se ridică în capul oaselor, încrucișându-și brațele pe piept.

– Nu poți spune că te țin din drum.

Ochii lor se întâlniră și rămaseră așa un timp, înainte ca el să vorbească:

– Nu pot?

Nu-i venea să creadă. Aproape își dăduse sufletul încercând să țină ritmul. Ar fi putut oare merge mai repede fără ea?

El se ridică și-și aranjă pantalonii pe el.

– Poate dacă pornim mai devreme și mergem mai repede, s-ar putea să ajungem azi acolo, în cele din urmă.

– Dacă nu ajungem, nu va fi din vina mea, ripostă ea și se ridică la rândul ei și începu să se îmbrace. Cum îndrăzne să insinueze că-l întârzie?

Găsi un izvor și se spală, în timp ce Jorge găti micul dejun, iar Braden și Coyaso încărcară măgarul. Îndată ce terminară de mâncat plecară și Charley descoperi că Braden spusese într-adevăr un lucru real. Ritmul pe care-l imprima acum era o adevărată tortură.

Reuși să țină pasul în prima oră, dar după aceea Charley își dădu seama că merge mai încet și tot mai încet. Gura îi era uscată, însă sticla era pe măgar, care era înainte cu indienii. Nu întâlni nici măcar un izvor la care să-și astâmpere setea.

Dar Charley refuză să sufere ofensa de a le cere să se oprească.

Prin încordarea avoînței, merse mai departe, dar, după ce mai trecu o oră și transpirația continuă să curgă de pe ea, gura lui Charley deveni atât de uscată încât o durea când respira.

Când, din când în când, Braden sau indienii se uitau înapoi, își fixa un zâmbet de bravadă și continua să se clatine mai departe. Dar când bărbații se opriră în cele din urmă și Braden se întoarse spre ea, Charley nu mai putu să se prefacă și căzu în nesimțire la pământ.

Următorul lucru de care fu conștinetă era că buzele îi erau umezite și că zăcea cu capul pe un braț al lui Braden. Se luptă să se ridice și luă sticla, sorbind cu nesăț apa cea bună.

– A fost un lucru stupid ce ai făcut; ochii lui Braden erau duri când se uită la ea. N-ai minte, să te lași să ajungi în starea asta?

– De ce nu te-ai gândit să-mi oferi să beau puțină apă? i-o reteză ea. Tu aveai apa. Asta era toată mila pe care avea s-o primească?

– O, iartă-mă, zise el cu o preocupare ironică, nu mi-am dat seama că trebuie să te hidratez. Să nu te mai lași să te dezhidratezi din nou.

– Dacă n-ai fi fost atât de departe înainte, aş... izbucni Charley brusc...
– N-ai putut să ne ajungi? De ce? Mergeam prea repede? ochii i se îngustară speculativ. Dacă e să ajungem la tabăra indienilor până la căderea nopţii, nu ne putem permite să mergem mai încet. Pe de altă parte, putem să campăm şi să ajungem mâine. Tu eşti cea atât de dornică. Ce se va întâmpla cu tine? Vrei să te omori sau eşti mai înțeleaptă şi o luăm mai uşor?

Charley închise ochii, respirând adânc, iritată. Ura că trebuia să admită că era prea mult pentru ea, dar nu avea sens să se pedepsească, o zi în plus nu însemna cine ştie ce diferenţă.

– Nu pot să țin ritmul ăsta, recunosc eu, uitându-se în cele din urmă la el.

– Un fapt pe care l-am ştiut tot timpul, zise el sec. Motivul pentru care aş fi preferat să merg singur.

– Durata călătoriei te necăjeşte, domnule Quest? Ți-ai fixat un timp limită? Mai ai şi alte angajamente? Dacă e să pierzi bani, te asigur că-i vei primi de la noi...

– Ți-am spus că nu vreau plată, că nu-mi trebuie banii tăi.

– Dar pur şi simplu nu-ți convine ideea că o femeie se ține scai, nu? Îmi pare foarte rău că acum regreti hotărârea de a te însoți. Mă simt mai bine acum, mergem?

Braden pufni, supărat.

– N-am nevoie de un martir. Stai şi odiheneşte-te puţin; bea apă, dar soarbe câte puţin, nu bea prea mult deodată. Vom cerceta mai departe şi ne întoarcem să te luăm. Nu vom sta mult. Vei avea suficient timp, o jumătate de oră, ca să-ți recapeți puterile.

După ce vorbi cu Jorge şi Coyaso, dispărură toți trei în lăstăriș. Charley mai bău o înghițitură de apă, se sprijini cu spatele de un copac şi închise ochii. Nu avusese de gând să adormă, dar trebuie să fi ațipit pentru că a fost trezită de zgomotul unei împuşcături şi când ridică ochii, Braden era cu arma îndreptată spre ea.

O cuprinse panica şi frica. Se luptă să se ridice în capul oaselor. Înnebunise? Ce făcea? Doamne, ce se întâmpla? Poate că avea halucinații? Nu era real, nu putea să fie.

– Nu te mișca! se răsti el și Coyaso îndepărtă cu un băț un șarpe care se afla pe picioarele ei. Era mort. Ținta lui Braden fusese reală. Dar ar fi putut s-o împuște! Încă vreo câțiva centimetri și – Charley îngheță numai când se gândi!

Încercă să vorbească, dar reuși numai să bâiguie:

– Ce s-a întâmplat? Și de data asta nu era din cauza setei.

– Te-ai mișcat în somn și ai deranjat șarpele care aluneca prin preajmă. A vrut, firește, să se apere și...

– Era pe punctul de a mă mușca? Întrebă ea nevenindu-i să creadă. Braden dădu din cap.

– Ne-am întors exact la timp.

– Și dacă nu-l nimereai? Sau, și mai rău, dacă mă împuşcai pe mine? Ochii ei albaștri se măriseră pe figura ei palidă.

– Era un risc pe care trebuia să mi-l asum, ridică el din umeri.

Vorbea atât de indiferent încât Charley simți nevoia să țipe și, deodată, începu să tremure necontrolat. Fusese atât de aproape de moarte, fără măcar să știe!

Braden puse arma deoparte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, revino-ți, calmează-te. Cu siguranță nu e prima oară când te confrunți cu un pericol.

– Firește că nu, răspunse ea, tonul lui tăios fiind mai eficient decât dacă ar fi manifestat compasiune. Dar ea nu-și dădea seama. Era o brută lipsită de suflet și în acel moment îl ura.

– Atunci, ridică-te și să ne urnim. Dacă ne mai oprim de multe ori, nu mai ajungem la tabăra indienilor înainte de sfârșitul săptămânii.

Charley îl privea cu dușmănie în timp ce se lupta să se ridice și-și simțea picioarele ca o gelatină. Se sprijini cu o mână de copac, inspirând adânc de câteva ori. Jorge și Coyaso o priveau cu îngrijorare. Braden controla bagajele încărcate pe măgar.

– OK, sunt gata, spuse ea și porniră din nou. De data asta, ritmul era mai lent și ea a fost în stare să țină pasul, iar când se opriră pentru prânz, Charley se simțea normal.

La căderea nopții mai aveau o creastă de trecut.

– Va trebui să avem vești despre tatăl tău cel mai târziu mâine la prânz, anunță Braden cu satisfacție, după ce terminară de mâncat.

– Nu te-am reținut prea mult din drum până la urmă? întrebă ea cu viclenie.

El se uită o clipă la ea, după care un surâs malițios îi apăru în colțul gurii.

– Ești bine făcută – pentru o femeie.

Laudă veritabilă, venind de la el.

– Ți-am spus că sunt bună dar n-ai vrut să mă crezi, răspunse Charley cu o sclipire în ochi. Noapte bună Braden, mă duc să mă culc. Noapte bună, Jorge, Coyaso.

– Și eu vă spun noapte bună, zise Braden, spre surprinderea ei. De obicei, stătea și tăifăsuia cu ceilalți doi încă o oră după ce ea se ducea să se culce. Niciodată nu spunea despre ce vorbesc și niciodată nu întrebare. Dar evident, în seara aceea nu avea nimic de spus.

În ciuda faptului că trebuia să se fi obișnuit ca Braden s-o vadă dezbrăcată, Charley se simți stânjenită să-și scoată hainele în fața lui și se vârî în sac imediat ce se dezbracă, stând în capul oaselor și îmbrățișându-și genunchii, dar având grijă să fie acoperită până la bărbie.

El chicoti.

– Ce s-a întâmplat? Și procedă la deschiderea nasturilor cămășii în mod leneș și la scoaterea pantalonilor. Cred că nu te mai deranjează că mă uit la tine.

– Sigur că nu, zise ea repede.

– Atunci, ți-e teamă că aş putea să te ating? Nu-ți place când te ating, Charley?

La ce bun toate astea? se întrebă ea. De ce o chinuia?

– Cred că această călătorie nu reprezintă timpul sau locul de a ne complăce într-un flirt trecător, răspunse Charley cu răceală. Tot ce mă preocupă este să-l găsesc pe tatăl meu.

– Dar ești conștientă de mine – ca bărbat – ca posibil iubit, nu nega asta, adăugă el repede, când ea vru să protesteze. E tot atât de evident pentru mine ca și cum ai fi scris-o pe o pancartă ridicată la vedere.

– Cum naiba îți închipui că știi ce simt? Întrebă ea supărată. Ești expert în materie de femei?

Buzele lui se strânseseră malițios.

– Cred că sunt capabil să citesc semnele.

– OK, și ce vezi? Întrebă ea. Uneori te găsesc atrăgător din punct de vedere fizic. Dar asta nu înseamnă că sunt mândră de așa ceva.

– Ce răspuns ai da dacă aș spune că eu te găsesc atrăgătoare?

Charley se uită mirată la el.

– Nu te-aș crede. Mi-ai spus perfect de clar ce crezi despre mine.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

– Da?

– Da, ai spus.

– Și care e părerea mea despre tine? Termină cu dezbrăcatul și se așează pe sacul de dormit, cu fața la ea. Lampa arunca o rază peste figura lui și era dificil să-i distingă cu claritate expresia.

– Crezi că sunt slabă. Crezi că sunt incapabilă. Crezi că a fost o nebunie să mă iei cu tine.

– Nu vorbesc despre performanța ta ca iubitoare de aventuri, zie el cu blândețe. Vorbesc despre tine ca persoană, ca femeie, o femeie foarte atrăgătoare. Scoateți ácele din păr Charley. Lasă-mă să ți-l văd dezpletit, lăsat pe umeri. Așa îmi place cel mai mult.

Charley simți că bătaile inimii i se întetesc.

– Nu cred că mă găsești atrăgătoare în modul acesta.

El se încruntă.

– De ce spui asta?

– Ai avut toate prilejurile să, să... Clătină din cap, nereușind să găsească vorbele potrivite.

Dar Braden nu avea asemenea inhibiții.

– Să fac dragoste cu tine?

Charley înghiți din greu și dădu afirmativ din cap, cu ochii tulburi. Sprâncenele lui se ridicară.

– Și ce s-a întâmplat de fiecare dată când te-am sărutat? Ți-am spus dinainte, nu forțez nota cu nimeni, nu mă vâp pe gâtul nimănui. Tonul lui se redusese la o șoptă slabă, senzuală. Și nu am de gând să mă vâp în sufletul tău, Charley.

Se aplecă în față și îi scoase bentițele cosițelor și ea nu putu face nimic pentru a-l opri. Apoi își trecu degetele prin părul ei, ridicându-l, lăsându-l liber, răvășindu-l pe umeri în valuri grele. Cu delicatețe, îi deschise sacul de dormit până la brâu și aranjă părul peste goliciunea ei, acoperindu-i sânii.

Apoi se dădu puțin înapoi, și se uită la ea iar Charley simți furnicături din cap până-n picioare. Își trecu limba peste buze și respirația îi deveni slabă. Se întreba care va fi următoarea lui mișcare.

— Ești foarte frumoasă, îi zise el. Nu arăți ca tână hotărâtă să țină ritmul cu orice preț. Sau cea care ar vrea să mă omoare că imprim un ritm de mers prea rapid.

Charley făcu ochii mari. Părea că știe întotdeauna tot ce gândește ea. Evident, îl judecase greșit. Și, în mod hotărât, acum nu simțea același lucru. Avea dreptate în mai toate privințele. Se simțea total lipsită de apărare, corpul ei răspunzând din proprie voință masculinității lui.

El întinse o mână cu palma în sus.

— Vino aici.

După o mică ezitare, Charley își puse mâna în a lui și genunchii o duseră la el. Ochii li se întâlneau și continuă să se uite unul în ochii altuia, iar senzațiile din corpul ei creșteră cu fiecare secundă care trecea. Dorea ca el s-o sărute și s-o strângă în brațe, în loc să se uite numai în ochii ei.

Când el îi atinse fața cu vârfurile degetelor, explorând lent și seducător fiecare curbă și adâncitură, forma nasului, ea închise ochii, savurând fiecare mișcare și simțind ca și cum o arde cu fierul roșu. Capul ei se lăsa pe spate mai jos și mai jos pe umeri și când își trecu un deget peste buzele ei, gemu într-o agonie de plăcere. Era o adevărată tortură.

— Charley. Îi ridică bărbia și o sili să se uite la el. Sărută-mă. De pe buze îi scăpă un sunet slab de protest. Știu că vrei.

El nu voia să-și asume nici un risc să fie respins. Voia ca ea să facă pasul.

- Nu pot, șopti ea.
- De ce?
- Nu asta vreau.
- Cred că asta vrei.

Și avea dreptate. Voia foarte mult să-l sărute, dar unde va duce asta? De ce să se supună tentației când pentru el nu însemna nimic? Nu era încă sigură în ceea ce privește sentimentele ei. Erau momente când îl ura cu pasiune, altele în care nu putea ignora emoțiile pe care i le trezea. În această clipă, simțămintele erau într-adevăr foarte puternice.

– Aștept. Îi luă fața în mâini și o privi lung, insistent, apoi își vârî degetele în părul ei des și, ținându-i capul, o trase puternic și ferm spre el, oprindu-se chiar înainte ca buzele lor să se întâlnească. Charley avea de ales.

Închise ochii și-și apăsă gura de a lui, ușor la început, apoi tot mai tare, cu aviditate, în timp ce mângâierile lui îi trimiteau fiori în tot corpul. Își încolăci brațele în jurul lui și pieptul lui gol îi atinse sânii. O cuprinse un tremur.

Charley îl sărută atunci așa cum o sărutase el. Îi sărută gura, ochii, obrazii, urechile, descoperi fiecare colțișor și suprafață plană și când se întoarse, în cele din urmă, la gura lui, respirația i se întetise și nu mai era sigură ce făcea.

Braden nu mai era partenerul supus, acum era rândul lui să aprindă în ea flacăra pasiunii. Cu un geamăt îl strânse mai tare în brațe, căutându-i cu lăcomie gura. Charley era conștientă de gemelele care-i scăpau, dar nu se putea împiedica să le emită. Nu se mai simțise niciodată atât de amețită. Totul fusese uitat în pasiunea momentului.

Când mâna lui se modelă pe sânii ei întăriți de dorință, când degetele lui îi atinseră sfârcurile, făcându-le să se întărească, noi senzații o copleșiră. Nici un alt bărbat n-o mângâiasse în locuri atât de intime. În anii de adolescență, băieții încercaseră s-o dezmierde, s-o mângâie, dar nimic n-o pregătise pentru extazul mângâierilor lui Braden.

Și când gura lui îi căută adâncitura gâtului, mișcându-se lent și mistuitor, punând-o pe jăratec, Charley se simți complet abandonată.

El acordă o mare atenție fiecărui sân în parte și când se uită din nou la ea, gura lui era umedă și întunecată și o atinse întrebător cu vârfurile degetelor.

– A fost frumos, șopti ea. Nu voia ca el să se oprească. Voia să continue la infinit. O ducea ca pe o spirală într-al șaptelea cer.

– Și pentru mine. Era o răgușeală în glasul lui, care sugera nevoia de a avea mai mult din ea, pentru a prelungi extazul. Poate chiar să-și petreacă întreaga noapte împreună.

– Dar cel mai bine ar fi să te culci acum, altfel Dumnezeu știe ce aș mai putea face în continuare. Ești de-a dreptul uimitoare.

– Adevărat? O mică încruntătură apăru pe chipul ei.

– Pentru o tânără care vrea să gândească și să acționeze ca un bărbat, pentru o tânără care în mod constant a încercat să mă țină la distanță, da, ești.

– N-am putut să mă împiedic să n-o fac, zise ea cu o ușoară stânjenală.

– Și dacă nu pleci de lângă mine nici eu nu voi mai reuși să mă rețin, o amenință el.

În timp ce vorbea, degetele lui îi mângâiau sânii și pe Charley o copleșea dureros dorința de a i se dărui complet. Dar ar fi o greșeală, se gândi ea. O dată ce această expediție se va sfârși, o dată ce vor descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl ei, nu-l va mai vedea din nou. El o voia acum, da, dar asta pentru că era bărbat și ea era femeie și era inevitabil. În alte circumstanțe, nu s-ar fi uitat de două ori la ea.

Așa că, totuși, fără tragere de inimă se retrase de lângă el și se vârî în sacul de dormit. Braden intră și el în al lui și stinse lampa, dar Charley știa că îi va fi greu să adoarmă. Tot corpul îi vibra din creștet până-n tălpi și se gândea că se îndrăgostise.

Capitolul 5

Când porniră la drum a doua zi dimineată, pasul lui Charley parcă era mai ușor și nu din cauza celor întâmplate în noaptea ce trecuse, cât de devastatoare fusese. Azi urmau să afle vești despre tatăl ei. Ăsta era motivul întregii expediții. Nu trebuia să-l piardă din vedere nici un moment.

Ca de obicei, Braden mergea înainte cu Jorge și Coyaso, cu măgarul târându-se greoi în urma lor și Charley în ariergardă. Și pentru prima oară nu-și făcea probleme. Când se trezise, Braden nu mai era în cort și stătuse în sac câteva minute, amintindu-și sărutările lui. Întregul corp i se încălzi la gândul cum o mângâiasse și acum putea să-l observe fără ca el să-și dea seama.

Era bărbatul cel mai agresiv masculin pe care-l întâlnise vreodată. Era cu câțiva centimetri mai înalt decât indienii, cu umerii lați și brațe și picioare puternice. Era vânjos, viril și copleșitor de sexy. Părea că nu obosește niciodată. Părea că poate să meargă încontinuu cât era ziua de lungă.

Dar era o nebunie din partea ei să se îndrăgostească de el și trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca el să nu afle niciodată. Poate că ceea ce simțea nu era dragoste. Poate că era doar o pură atracție fizică. În care caz, îi va face față mai bine, știind că, în cele din urmă, se va putea despărți și nu va simți nici o amărăciune.

Picioarele o dureau intolerabil când ajunseră în vârful crestei și a fost bucurătoare când Braden a făcut o haltă. Merseseră mai mult, fără să facă o pauză de odihnă, dar faptul că era atât de aproape de a afla ceva despre tatăl ei îi dăduse puterea să meargă mai departe.

Căzu pe iarbă și fu șocată când Braden îi spuse scurt să se ridice și să adune vreascuri.

– Știi că e devreme, zise el, dar mai bine mâncăm de prânz acum și atunci vom putea merge până ajungem la tabăra indienilor.

În mod normal, Jorge și Coyaso căutau lemne pentru foc și se uită iritată la Braden. Nu era prima oară când se purta astfel, după ce o sărutase. Ca și cum ar fi regretat momentele sale de slăbiciune și avea nevoie să se răzbune pe ea. OK, s-o facă. Nu se va certa cu el. Dar să nu creadă că îl va mai lăsa s-o sărute din nou. Dacă asta era modul în care-i plătea, putea să-și păstreze săruturile pentru el.

O dată săturați, își continuă călătoria și când fură la distanța de a auzi tabăra indienilor, Jorge scoase un semnal lung, cântat, practica obișnuită când te apropii de indieni. Nu era înțelept să te apropii neanunțat, în cazul în care erau neprietenoși.

Primul gând al lui Charley a fost că acești oameni s-ar putea să-l fi vătămat pe tatăl ei și un fior de teamă o străbătu. Se uită la Braden și el îi puse o mână pe umăr.

– Așteaptă aici, spuse el. Mă duc să vorbesc cu ei.

Privi neliniștită cum se apropie de grupul de indieni și vorbea mult timp cu ei, fără să pară că face progrese. Apoi, el le făcu semn cu capul lui Jorge și Coyaso.

După ceea ce i s-au părut ore de discuție, deși poate fuseseră doar minute, Braden veni înapoi la ea.

– E în regulă, ne lasă să înnoptăm la ei.

– Dar tata, ce-au spus de tatăl meu? întrebă Charley nerăbdătoare. Doar nu vorbise atâta numai pentru a putea să ridice cortul!

– Nu i-am întrebat încă, răspunse Braden fără alt comentariu.

Lui Charley nu-i venea să creadă.

– Atunci, de ce ți-a trebuit atâta timp?

Privirea pe care i-o aruncă Braden era cea pe care un părinte i-o aruncă unui copil care puneă întrebări stupide.

– Ar trebui să știi mai bine ca oricine că nu toți indienii sunt prietenoși. Mi-a trebuit mult timp să-i conving că nu le vrem răul.

– Nu trebuie să stăm aici, vrem să știm ce i s-a întâmplat tatei.

– Și ne vor spune când vor alege ei momentul. Am simțit nevoia să le câștig încrederea înainte de a începe să le punem întrebări.

Charley nu mai avea nimic de spus. Ridică din umeri și începu să meargă spre primul grup de colibe acoperite cu stuf.

În timp ce-și ridicau cortul, au fost înconjurați de copii care-i priveau cu interes, cu gura căscată unii și cu mai puțină teamă decât adulții, care fie că îi priveau discret de la distanță fie că își vedeau de treaba lor, ca și când străinii nici n-ar fi existat.

Braden le oferi copiilor bomboane pe care le luară cu timiditate, dar cu încântare.

– Unii dintre ei probabil n-au văzut niciodată un alb.

– Dar pe tatăl meu? întrebă ea imediat. L-au văzut oare?

– Eventual, zise el cu oarecare nerăbdare. Trebuie să așteptăm și să vedem.

Charley considera că este peste măsură de precaut și se gândi că dacă ar fi cunoscut limba indienilor i-ar fi întrebat direct dacă-l văzuseră pe tatăl ei. Braden pierdea timpul. Dacă aflau, ar putea pleca imediat a doua zi dimineată. Acum, trebuia să aștepte până când Braden va considera potrivit să pună întrebări.

Nu putu să doarmă în noaptea aceea. Nu din cauză că se temea de indieni, ci de neliniște. Erau atât de aproape și atât de departe totuși de a afla dacă Spencer trecuse pe acolo, dacă se afla ascuns în mijlocul lor, deși se îndoia întrucâtva în privința asta. Cu siguranță, i-ar fi simțit prezența.

Aceștia nu erau oamenii care-l conviseseră pe tatăl ei să stea cu ei, după cum vedea Braden. Nu, acesta era alt grup și metodele lor de convingere o înspăimântau. Dacă era ținut împotriva voinței lui? Ce șansă ar avea ei patru împotriva unui întreg sat cu mai bine de o sută de indieni? Dacă îl găseau pe tatăl ei și nu puteau să-i convingă pe indieni să-l lase să plece? Și dacă chiar tatăl ei nu voia să se întoarcă? Charley nu credea că putea suporta așa ceva.

– Pentru Dumnezeu, culcă-te!

Vocea aspră a lui Braden ajunse la ea în timp ce-și schimba poziția pentru a suta oară.

– Nu pot, replică ea. Credea oare că s-ar zvârcoli astfel dacă ar putea să se stăpânească?

– Atunci stai liniștită și lasă-mă să dorm puțin!

Timp de câteva minute, Charley reuși să facă așa cum i se ceruse, dar după aceea uită de reproșul lui și se mai zvârcoli o dată. În secunda următoare, Braden aruncă o înjurătură și-l auzi că iese din sacul de dormit, dar nimic n-o pregăti pentru gestul lui de a deschide fermoarul sacului ei și a se vâri lângă ea.

– Braden! se înecă ea. Ce naiba crezi că faci. Ieși afară!

El își puse un picior peste ea și cu brațul îi cuprinsese mijlocul.

– Ca să fiu sigur că nu te mai miști, se răsti el, simțindu-i pe obraz răsuflarea caldă.

Se asigura, de asemenea, că nici nu va dormi, se gândi Charley. Încălzită cum era, nu putea să ignore că era dezbrăcat lângă ea și se întrebă dacă ar fi dormit tot gol dacă ar fi fost singur. Poate că fusese o încercare deliberată din partea lui s-o facă de la început conștientă de el și reușise mai mult decât își închipuise.

Era o tortură acum să stea liniștită. Fiecare milimetru din corpul ei era sensibilizat; la fiecare respirație îi simțea mirosul de mosc și era mai trează acum decât când venise să se culce.

Dar Braden nu era desigur conștient de acest lucru. Respirația lui deveni profundă, membrele i se îngreunară și în cele din urmă adormi și Charley se enervă că putea să doarmă cu ea în brațe, că pentru el nu însemna nimic faptul că o avea atât de aproape.

Pe de altă parte, dacă ar fi încercat să facă dragoste s-ar fi luptat pentru fiecare milimetru. Era la fel de bine că adormise, chiar dacă era o jignire pentru egoul ei. Se schimbă cu precauție într-o poziție mai confortabilă și adormi și ea în cele din urmă, cu capul pe umărul lui.

Când se trezi, era singură în sacul de dormit și Braden își îmbrăca pantalonii. Dar în secunda când deschise ochii, se uită la ea.

– Bună dimineața, îi zmbi el.

– Bună dimineața, răspunse ea cu ezitare. Avea o expresie pe care n-o putea descifra. Un fel de plăcere secretă. Lui Charley i se încălzi corpul. Se întâmplase ceva în timpul nopții despre care nu-și mai amintea nimic? Părea un om satisfăcut de el însuși. Își aminti de visul ei.

În acest vis, ea și Braden erau singuri în junglă. El purta smoching și ea o rochie lungă de seară cu perle și paiete care scânteiau. Amândoi aveau macete și-și tăiau calm drumul prin junglă, nici unul negăsind nepotrivit faptul că erau îmbrăcați astfel. Păreau să caute ceva și, în cele din urmă, găsiră o poiană idilică, unde se dezbrăcară liniștiți și se așezară pe iarbă unul în brațele celuilalt.

Iarba era moale sub ei, mâinile lui explorau fiecare parte intimă a corpului ei și Charley, la rândul ei, îl mângâia. Nu făceau dragoste. Păreau să nu aibă nevoie de asta, ci numai acea foame de mângâieri și simțire a corpului celuilalt, de a și le explora, să știe exact ce simțea celălalt.

O sărutase peste tot corpul și pe Charley o trecu un fior când își aminti cum propriile buze sărutaseră corpul lui ferm și viril.

– La ce te gândești?

Charley reveni la prezent cu o tresărire, ochii ei albaștri strălucind puternic când îi ridică spre el.

– Am avut un vis, începu ea și... Se întrerupse, nesigură.

– Vrei să mi-l povestești și mie? Se lăsă pe vine și o privi atât de intens încât fiecare nerv al corpului ei parcă țipă. Se întrebă cât de mult din visul ei fusese închipuire și cât de mult actual. O mângâiasse, era sigură. Se aflase la discreția lui. Sau se înșela? Charley ar fi vrut să fie sigură.

– Nu, nu ți-l voi povesti, îi spuse. A fost un vis nelămurit.

– Eram și eu în el?

Ea dădu afirmativ din cap.

Gura lui Braden schiță o grimasă.

– Spune-mi ce făceam de era atât de prostesc? Nu cred că-mi place ce aud.

– Nimic, minți ea, simțind cum sângele îi colorează obraji.

– Nimic? Haide, Charley, chipul tău îmi spune că făceam ceva care-ți amenința integritatea. Era...?

Charley nu mai putu suporta persiflarea lui. Își puse mâinile la urechi și spuse cu asprime.

– Taci! Vrei să taci? N-am de gând să vorbesc despre asta.

– Pentru că s-ar putea să nu fi fost numai un vis, așa crezi?

Își întoarse iritată fața de la el.

Râsul lui o tortuura.

– Ce n-aș da să pot vedea chiar acum în mintea ta! Biată Charley! A fost vis sau nu, asta este întrebarea. Cred că bardul nostru nemuritor mă va ierta că i-am citat greșit cuvintele. Și scoțând încă un chicotit, deschise cortul și dispăru.

Charley se sculă repede și se îmbrăcă fierbând, urându-l, totuși complet conștientă de puterea pe care o avea asupra ei. Parcă dintr-o dată nu mai era ea însăși, corpul și mintea i se comportau bizar și nu-i plăcea acest lucru. Se bucurase să fie egală cu tatăl ei și cu Alan și deodată totul se sfârșise. Nu era egală cu Braden și nu va fi niciodată. Și cu cât erau mai mult împreună cu atât se simțea mai feminină. Situația devenea foarte dificilă.

Petrecură toată ziua vorbind cu indienii, cel puțin Braden. Charley stătea, asculta și aștepta să-i traducă. Le dădu câteva bluze femeilor indiene, care deveniră foarte prietenoase, dar nu erau de nici un ajutor, neînțelegând nici un cuvânt din ceea ce spuneau.

Seara, Braden îi spuse că nu de mult, cu câteva săptămâni în urmă, tatăl ei străbătuse acea tabără.

– Dar suntem pe urmele lui? Întrebă ea emoționată, inima bătându-i brusc mai repede. Ce cale a luat?

O umbră trecu peste fața lui Braden.

– Sunt păreri diferite în privința asta. Trebuie să decidem care este cea mai probabilă. Își desfășură harta pe pământ. Charley îngenunche lângă el. Presupusa destinație a tatălui ei era încercuită cu roșu și din câte își dădea seama ruta cea mai directă era spre nord-est.

– Ar fi mers pe aici, spuse ea, uitându-se la Braden. Ochiul lui scânteiau ca argintul la lumina care scădea și Charley se simți pierzându-se în adâncimile lor.

– Ruta cea mai directă nu este întotdeauna și cea mai ușoară, spuse el.

– Îmi dau seama, răspunse Charley. Avea într-adevăr cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată. O privire a lor era ca o mângâiere. Trebuia să facă un efort să-și întoarcă privirea și să se concentreze asupra hărții.

– Unii dintre indieni cred că a mers pe drumul acesta. Braden făcu un arc cu degetul, și sunt înclinat să-i cred.

– Dar ne va lua săptămâni în loc de zile, protestă ea, și dacă tatăl meu a ajuns la orașul pierdut, irosim timp.

– Și dacă n-a ajuns, dacă este undeva pe drum, nu vom da de el.

– Crezi, într-adevăr că a luat-o pe calea cea lungă? întrebă ea plină de îndoială.

Cunoscându-l pe tatăl ei cum îl cunoștea, era sigură că a luat-o pe calea cea mai scurtă. Așa făcea întotdeauna. Pe de altă parte, nu era un tinerel și dacă cealaltă rută era mai ușoară se poate s-o fi luat pe acolo. Timpul nu avea importanță.

Din nou, Charley își reproșă că nu manifestase mai mult interes în legătură cu călătoria tatălui ei. Crezuse că istoria lui Rupert Billings era o tolbă de gogoși și acum regretase că n-o discutase mai în detaliu cu tatăl ei.

Dacă ar merge, asta ar face, spuse Braden și singura dată când am discutat cu tatăl tău am descoperit că aveam idei foarte apropiate.

– În acest caz, zise ea, înghițind din greu, pe aici mergem. Și se ridică.

Era sigură că se apropiase în mod deliberat de ea în timp ce discutau, ca s-o atâțe. Știa exact ce face. Era modul lui de a face această misiune mai plăcută. Nu vruse să o ia, dar o dată ce se afla acolo intenționa să profite de toate oportunitățile. Era o distracție pentru el. Ea era prada și el răpitorul și se juca aidoma unei pisici cu șoarecele.

Iritată că răspundea atât de evident manevrelor lui, Charley își jură că, în viitor, îl va ține la distanță. Îi va arăta clar că nu era interesată de

el. Formau o echipă care-l căuta pe tatăl ei și-i va fi recunoscătoare dacă o va trata ca pe o colegă. Necazul consta în faptul că erau femeie și bărbat, atrași unul de celălalt.

Totul ar fi fost în ordine dacă ar fi iubit-o. Ar fi ajutat ca această căutare să fie mai puțin traumatizantă. Ar avea emoția unei iubiri care să atenueze neliniștea pe care i-o provoca dispariția tatălui ei. Dar simpla atracție fizică nu intra în vederile ei. Niciodată nu gândise altfel. Când se va angaja față de un bărbat, o va face pentru că îl va iubi cu adevărat și voia să se mărite cu el. Și, chiar dacă în acel moment putea să creadă că este îndrăgostită de Braden, el nu avea aceleași simțăminte față de ea, așa că cel mai bine era să se țină la distanță.

– Pornim în zori, îi spuse el, ridicându-se în picioare. Dacă aș fi în locul tău, m-aș culca devreme.

Charley îl privi cu o ușoară încruntare, simțind că vrea cu siguranță să i se alăture în cort, și recomandarea să se culce mai devreme era numai o scuză.

– O să încerc să nu te trezesc atunci când voi veni să mă culc, îi spuse el și zâmbetul lui îi spunea că era exact ceea ce gândea ea. Am de târguit niște provizii. Noapte bună, și se duse în altă parte.

Charley se gândi că nu-l va înțelege niciodată, nici într-o mie de ani. Tocmai când începuse să creadă că intenționa să profite de ea, se purta ca un gentleman.

Se duse deci la culcare cu sentimente amestecate, dar pentru că nu făcuse nimic toată ziua, nu era obosită. Se întinse, se uită la plafonul de pânză al cortului și se gândi la Braden. Cum putea să nu se gândească la el? Desigur, tatăl ei îi ocupa gândurile într-o mare măsură, dar Braden era acolo în carne și oase și nu putea să-l ignore.

O stârnea atât demult încât se simțea ridicol și cum se putea oare ca el să nu-și dea seama? Era foarte perceptiv. Chiar acum, când examinaseră harta cu multă atenție, știuse motivul pentru care ea se ridicase atât de prompt: se atinsese de ea. Coapsa lui lângă a ei trezise pofte carnale și dacă ar fi rămas în aceeași poziție, Charley ar fi cedat tentației.

Se întoarse pe o parte, dar era încă trează când Braden veni în cort. Nu vorbi, totuși, hotărând că era mai bine să-l lase să creadă că dormea.

Ascultând zgomotul pe care-l făcea dezbrăcându-se, era ca și când de fapt îl privea. Putea să vizualizeze pieptul lui larg și bronzat, abdomenul plat cu mușchii tari și șoldurile înguste. Forța brațelor sale, picioarele musculoase. Auzi foșnetul nailonului pe pielea lui când se vâri în sacul de dormit. După care se făcu liniște.

Charley ascultă ritmul respirației lui, așteptând ca aceasta să devină profundă. Când va adormi el, știa că va adormi și ea. Numai atunci se va simți în siguranță, dar nu era sigură dacă din cauza lui sau a ei însăși.

Tresări când vocea lui rupse tăcerea.

– N-ai adormit încă, Charley?

Ea nu răspunse.

– Poate fi din cauză că m-ai așteptat?

Ce bărbat îngâmfat! Își scoase capul afară să se uite la el, dar era prea întuneric și nu-i vedea decât conturul.

– De ce aș face așa ceva?

– Pentru că bănuiesc că începi să te bucuri de momentele pe care le petrecem împreună.

– Sper că nu vii din nou în sacul meu.

– N-aș visa așa ceva, este mult prea incomod. Dar dacă ne-am uni sacurile de dormit, am avea spațiu să...

– Du-te naibii! Țipă ea. Crezi că dacă am uitat o dată de mine poți să te porți grosolan ori de câte ori ai chef?

– Să mă port grosolan? Așa ai simțit tu? Asta crezi că am făcut? făcu o pauză, dar Charley putu auzi că respira iritat. Apoi continuă: Iartă-mă Charley. Tonul lui era plin de sarcasm. Îmi pare cu adevărat rău. Adu-mi aminte să nu te mai ating sau să te mângâi din nou.

Rămase tăcut și Charley știa că trebuie să-și ceară scuze, dar dacă o făcea sfârșeau unul în brațele celuiilalt și nu voia asta. Era mai bine să-l lase să creadă ce voia.

În cele din urmă adormi, dar i se păru că nu trecuseră decât câteva minute când Braden o trezi dimineța.

O zi grea fu urmată de o altă zi grea. Braden nu avea liniște în urmărirea obiectivului lor. Nu au mai existat evenimente intime între ei și nu i-a acordat nici o favoare. De fapt, i-a dat o macetă și a pus-o să-și facă partea ei de treabă.

Mâinile i se umplură de bășici și de bătăături, dar nu se plânse nicio dată. O dureau brațele și umerii și mușchii protestau, dar merse mai departe. Asta ceruse și ar fi fost fatal să se plângă.

Dacă ar fi fost puțin mai indulgent și n-ar fi împins mereu lucrurile la limită. Dacă ar fi luat-o în considerare din când în când și n-ar fi tratat-o cu indiferență. Părea de fapt mai prietenos cu Jorge și Coyaso decât cu ea.

Singura latură bună era că noaptea dormea, epuizată. Braden și chiar tatăl ei fuseseră dați uitării. N-ar fi fost în stare de nimic altceva, chiar dacă ar fi dorit.

Conversațiile cu Braden se concentrau exclusiv asupra culturii incașilor. Amândoi evitau subiecte personale și nici măcar printr-o clipire nu sugera că este atras de ea. O ignora total când se duceau să se culce și, în schimb, Charley descoperi că era înfometată de el. O mângâiere delicată, un sărut ușor, câteva cuvinte simțite ar fi fost de-ajuns. Dar nu se întâmpla nimic. Absolut nimic.

În cele din urmă, tratamentul lui o făcu irascibilă și când o critica pentru că n-a tăiat o potecă suficient de repede, se răsti iritată la el.

– Mi-ajunge. Când o să-ți dai seama că nu sunt construită ca voi, bărbații? Că nu pot să ridic și să tai la fel de ușor și repede ca tine?

– Știu deja asta. Tu ai fost aceea care ai vrut să fii tratată ca un egal. Acum dai înapoi, nu-i așa?

Zâmbetul lui ambiguu o înfurie pe Charley și mai mult și nările i se dilatără când îl înfruntă, ochii albaștri îi sclipiră și își strânse pumnii.

– Nu, nu dau înapoi. De fapt, consider că mă descurc foarte bine și dacă ai fi suficient de bărbat să recunoști acest lucru, ai recunoaște.

Ce naiba e cu tine că-mi stai în spate tot timpul? Nu era îngrijorată că indienii ascultau pentru că nu înțelegeau engleza, deși priveau scena cu o expresie evident curioasă. E pentru că ești frustrat? E din cauză că refuz să mă culc cu tine? Asta e? Dumnezeuule, dacă numai la asta te gândești, mi-e milă de tine.

Ochii lui deveniră reci și gura i se înăspri.

– Este evident că asta ai în minte. Poate că ar fi mai bine să ne satisfacem dorințele chiar acum. Se apropie amenințător de ea. Poate că ar trebui să ne descotorosim de această energie pe care o folosești într-o direcție greșită.

– Stai la distanță de mine, țipă ea.

– De ce? Pe fața lui apărură o expresie răutăcioasă și mâinile i se îndreptară spre ea - s-o prindă în brațe. De ce aș face-o? Te comporți ca un copil, Charley. Dacă nu accepți să fii criticată, n-ar fi trebuit să vii.

Îl privi furioasă.

– Dacă această critică ar fi justificată, aș fi prima s-o accept, dar numai pentru că nu sunt la fel de tare ca voi trei, mă deranjează cel mai mult când mi se spune să muncesc mai mult. Am lucrat peste puterile mele săptămâna aceasta, fără să mă plâng. Uită-te la mâinile mele! Uită-te la ele! Sunt mâinile unei tinere care nu face treabă?

El se încruntă când se uită la mâinile ei.

– N-am știut.

– Nu, n-ai știut, nu-i așa? Erai atât de pornit să mă pedepsești încât nici nu ți-a trecut prin minte cum să mă ocrotești puțin. Atâta timp cât am ținut piept, nu te-ai gândit decât cum să mă pedepsești.

– Am făcut ce trebuia să fac. Nu poți nega faptul că am făcut progrese.

– Nu, nu neg și sunt dornică să continuu așa cum o facem, dar nu accept o critică nedreaptă.

Îi luă maceta din mână și o puse pe măgar.

– Hai să mergem mai departe.

Glasul lui era ferm, dar fără vreo urmă de scuză. Charley nici nu se aștepta la așa ceva, și nici nu se așteptase ca el să-i ia maceta. Voia să

muncească. În plus, dacă nu mai lucra cu maceta, mâinile i s-ar fi muia și când Braden o s-o pună din nou să lucreze îi va fi și mai greu.

Dar nu dădu glas gândurilor ei. Va aștepta până dimineată și va continua așa cum o făcuse în ultimele zile, indiferent ce va spune Braden.

A doua zi, totuși, el nu făcu nici o obiecție ca ea să folosească maceta și speranța lui Charley pentru o bătălie verbală se spulberă. De fapt, el părea că se aștepta de la ea să facă acest lucru și dacă simțise o remușcare ieri, azi nu mai simțea nici una. Merșeră timp de mai multe ore. Nu era un drum prea greu, dăduseră de porțiuni netede, largi și deschise unde nu era hățiș aproape deloc și când Braden îi întrebă pe indieni, aceștia răspunseră că era o veche așezare încășă.

Braden își scoase imediat aparatul de fotografiat și făcu o serie de fotografii. Remarcă un semicerc de pietre acoperite aproape complet de iarbă și plante și care nu era vizibil la prima vedere.

– Evident, un fel de curte, spuse el și notă ceva pe harta lui ca să poată să se intereseze despre ea mai târziu.

Începu s-o irite că vorbea numai când era ceva mai interesant de discutat. N-o întreba niciodată cum se simte sau cum face față. Nu întreba niciodată dacă ar vrea să se odihnească. Nu vorbea niciodată despre viața lui sau despre hobby-urile lui și nici prea mult despre tatăl ei. În afară de incidentul din ziua precedentă, când i se păruse că distinge o oarecare compasiune, acesta era tot interesul personal pe care-l manifestase față de ea. Și azi nu era nici o diferență față de vreo altă zi.

După masa de prânz, Coyaso se opri subit și începu să vorbească repede și însuflețit și să arate ceva.

– Ce este? îl întrebă ea pe Braden, dornică să afle. Nu se afla nimic în fața lor, cu excepția unei văi cu un râu pe fundul ei și după vale un alt lanț de munți aparent nesfârșiți. Nu putu vedea nici un semn de așezare.

– Dacă o ținem de-a lungul acestei văi și a râului până la poalele munților, arată el în aceeași direcție ca indienii, îl traversăm unde se

întâlnește cu un alt râu mare, apoi continuăm pe linia acelui munte, în valea următoare găsim indienii al căror șef, Sinchi Kooto cum îi spun ei, este un ochi albaștri.

Șeful lor era un alb! Charley se uită cu ochi mari la Braden.

– Nu crezi că...

– Nu, n-ar putea fi tatăl tău. E mult timp de când Coyaso a fost aici ultima oară.

– Dar poate că vorbește despre bărbatul care ai zis că a murit?

– Nu cred, se încruntă el. Aceștia nu sunt indienii la care mă refeream.

– Dar există vreo șansă ca tatăl meu să fie acolo?

– Există toate șansele, desigur, și trebuie să explorăm fiecare posibilitate.

Sângele lui Charley începu să fiarbă.

– Cât crezi că ne ia ca să ajungem acolo?

– Vreo două zile.

– Putem să parcurgem drumul mai repede?

– Cred că avem un ritm bun.

Timp de o secundă, chipul lui se împlânzi.

– Cred că te străduiești destul.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

– Nu, nu mă străduiesc de-ajuns. Dar era surprinsă că spusese așa ceva.

– Nu? Dă-mivoie să mă uit la mâinile tale. Le luă și le studie pielea tare. Nu arată ca mâinile unei doamne!

– N-am spus niciodată că sunt o doamnă. Îmi place ceea ce fac.

– Ai scăzut și în greutate.

Observase acest lucru? o surprindea.

– Totdeauna slăbesc când merg într-o expediție.

– Nu e bine pentru tine.

– Nu mă simt bolnavă.

– Poate nu acum, dar n-am ajuns unde trebuie și avem de făcut calea întoarsă. Cred că trebuie să lași greul pe mine, pe Jorge și Coyaso.

– Nu vreau favoruri.

– Nu-ți acord nici o favoare, mă gândesc la sănătatea ta. Nu vreau un invalid în expediție.

Și spunea adevărul. Muncise din greu, mai mult ca niciodată în viața ei. Tatăl ei n-ar fi lăsat-o să facă atâta efort fizic. Și se aflau la o distanță atât de mare de civilizație încât ar fi fost imposibil s-o ducă repede înapoi dacă ar fi căzut bolnavă. Dar n-avea intenția să-i dea posibilitatea să spună că nu-și dă silința.

– Pot să fac față, spuse ea liniștită.

– Și eu îți spun s-o iei mai ușor.

Avea o notă dură acum în glas și se uită la el cu răceală.

– Este un ordin?

– Da!

– Foarte bine, domnule, adăugă ea în glumă și ceva poznaș din ea o făcu să-l și salute, deși știa că nu apreciază acest lucru. De fapt, se încruntă. Nu mai zise nimic și-și continuă călătoria.

O dată ce Charley nu mai avu nimic de făcut decât să-i urmeze pe bărbați și măgarul pe care-l botezase „Voinicul” pentru că era credincios și puternic, avu mai mult timp să se uite în jur. Valea era strălucitor de verde și un vârful apropiat era în întregime clădit din dale imense de piatră suprapuse și înclinate în aceeași direcție. Iar cerul era senin și albastru intens, cum nu era niciodată în Anglia.

Potecile îi duceau pe la marginea unei păduri de junglă, cu o cascadă sclipind printre ramuri. Papagalii și alte păsări colorate strălucitor zburau ici și colo. În cele din urmă ajunseră la un platou înalt, acoperit de iarbă verde. Voinicul era în elementul lui și decisă să campeze pentru noapte acolo.

Charley le găti mâncarea, pește proaspăt prins de Jorge și porumb fiert, după care banane și mango, pe care le culeseră pe drum, iar apoi nu mai era nimic de făcut decât de mers la culcare.

Charley era emoționată că se apropia de tabăra indiană unde era posibil să-l găsească pe tatăl ei sau cel puțin va putea vorbi cu albul de acolo. Ochi Albaștri cum îi numeau indienii Quechua pe toți albi.

Cine era oare! Ce le putea spune? Braden era singura persoană cu care vorbise de săptămâni de zile, cu excepția limbajului semnelor, cu Jorge și Coyaso. Va fi atât de bine să vorbească și cu altcineva!

Braden veni și el în cort pe când ea stătea cu brațele în jurul genunchilor.

– Pari mai fericită, comentă el în timp ce începu să se dezbrace.

– Simt că suntem pe punctul de a afla ceva în cele din urmă.

– Nu e din cauză că nu te mai omori cu munca grea?

Se uită iritată la el.

– Ți pare rău că mi-ai spus că nu trebuie să mă mai omor? Nu da vina pe mine, Braden, n-a fost ideea mea. Sunt dornică să muncesc. Totdeauna am fost. Tu ai fost acela care ai spus că nu sunt capabilă. N-am dovedit că sunt?

– O, da, ai dovedit-o, spuse el tăios, dar ce te aștepti să fac, să te felicit? Femeile care fac munci de bărbat nu mă impresionează. N-am reușit niciodată să înțeleg ce vor să dovedească.

– În ceea ce mă privește, am făcut-o întotdeauna pentru tatăl meu. A vrut un tovarăș, un partener și am făcut tot posibilul pentru a fi cum și-a dorit.

– Și nu i-a păsat că frumoasa lui fiică s-a îmbrăcat și a acționat ca un băiat și probabil n-a încercat experiența magiei și emoției de a deveni o domnișoară atrăgătoare, de a fi curtată și de a se îndrăgosti.

– Am avut o mulțime de prieteni, protestă ea. Nu plec deloc de acasă, știi?

– Dar n-ai avut niciodată o relație serioasă.

Bărbia ei se ridică sfidător.

– Cine ți-a spus asta?

– Mama ta.

– Nu avea dreptul. Ce ți-a mai spus despre mine?

– O, una-alta. E păcat, Charley. Mare păcat.

Îi scoase bențita din păr și când buclele negre îi căzură i-l aranjă din nou în jurul umerilor.

– Ești o domnișoară foarte frumoasă. Ar fi trebuit să porți rochii frumoase și să te întâlnești cu cineva potrivit și nu să rătăcești prin

junglă cu exploratori înăspriți ca mine. Nu tânjești după o poveste de dragoste? Nu dorești să vină un tânăr cavaler și să te ia cu el?

– E suficient timp pentru asta, zise ea, sperând că nu-i va auzi bătăile puternice ale inimii.

– Ai douăzeci și patru de ani. Majoritatea tinerelor de seama ta sunt căsătorite și cu familie.

– Și ce-i cu asta? Încă nu sunt la vârsta critică și nu-mi fac probleme din cauza asta.

– Nu, dar dacă continui așa, vei ajunge la vârsta critică. Tenul tău roz englezesc va avea de suferit și va arăta mai mult ca o piele tăbăcită.

– Cred că ai un tupeu infernal. Ce aleg să fac cu viața mea nu-i treaba ta. Dacă vreau să-mi tăbăcesc pielea, așa voi face.

– Și dacă vrei să fii mușcată de o mie de țânțari, nu-ți va păsa nici de asta? Îi atinse o umflătură pe umăr care-o înnebunise toată ziua. Indiferent cât dăduse cu soluție contra insectelor, totdeauna era mușcată de țânțari.

Îi îndepărtă mâna cu o ridicare din umeri și se vârî în sacul de dormit, întorcându-se cu spatele la el în mod deliberat.

– Mă culc. Noapte bună, Braden.

– Noapte bună, Charley. Vocea lui era mai blândă ca de obicei și se încordă când simți sărutul pe ceafă. Ieșiră la suprafață senzații pe care și le curmase cu hotărâre zile întregi și tot corpul o dorea de dorința ca el s-o ia în brațe. Povestea de dragoste despre care vorbise atât de usturător putea să se înfiripe chiar acolo și acum, dacă avea o șansă. Acest bărbat era magicul la care se referise el. Îi producea mai multă emoție decât simțise în toată viața ei.

Dar rămase cu hotărâre nemișcată și-l auzi cum intră în sacul de dormit. În câteva minute, adormise deja. Desigur, sufletul lui nu fusese pătruns de nici o magie. Era un bărbat dur și puternic, care-și găsea satisfacția și emoția în descoperirea unei culturi care existase cu câteva sute de ani în urmă. Ceea ce se întâmpla chiar acolo, nu însemna nimic pentru el.

Capitolul 6

Braden avusese dreptate când spusese că Spencer Blake nu va fi în tabăra indienilor. Charley fu disperată când auzi că nici măcar nu trecuse pe acolo.

— Știam că am luat-o pe o cale greșită, se repezi ea asupra lui Braden atât de supărată încât ar fi putut să-l lovească. Trebuia să fi mers pe ruta cealaltă. Am fi fost acolo acum. Doamne, de ce te-am ascultat?

— Nu neapărat, interveni Braden cu o nerăbdare prost ascunsă. Probabil că tatăl tău a ocolit această tabără. Nu sunt prea prietenoși, după cum ai văzut.

Într-adevăr, nu erau. Jorge le dăduse semnalul obișnuit în timp ce se apropiau și aproape imediat fură înconjurați de indieni cu arcuri și săgeți. Îi trebui un timp îndelungat lui Braden să-i convingă că nu le voiau nici un rău. Și a fost imposibil să-l vadă pe șeful lor. Au aflat, totuși, că era conducătorul lor de mai mulți ani.

— Tot drumul ăsta și n-am aflat nimic! L-am făcut degeaba. Charley era furioasă și frustrată. Aș putea să te omor.

— Te-ar face să te simți mai bine, nu?

Și pe chipul lui Braden se vedea încordare, dar Charley nu credea că din cauză că nu aveau vești despre Spencer. Atitudinea ei îl înfuria. Dar la ce se aștepta? Scrâșni din dinți.

– Fir-ai să fii. Nu voi mai asculta de tine.

– Fir-ai să fii și tu, Charley Blake, îi replică el cu sălbăticie, ochii scânteindu-i ca argintul topit. Mama ta și-a pus toată încrederea în mine. Dacă n-ai încredere, atunci îți sugerez ca eu să merg înainte și tu să te întorci acasă.

– Știi că asta e imposibil, se răsti ea.

– Atunci, taci din gură și ne continuăm călătoria.

– Tot pe drumul ăsta vrei să continuăm?

– Întocmai.

– Nu vrei s-o scurtăm și să scutim o mulțime de timp?

– Ar fi o rută al naibii de nefericită pe unde sugerezi tu. N-ai reuși s-o parcurgi. Urcușul pe munți e foarte riscant.

Charley ar fi vrut să-i spună că ar reuși să meargă și pe acolo, dar asta își dădea seama că era nesăbuit. În schimb, ridică din umeri și-i întoarse spatele. Toate acele mile pe care le parcurseseră și drumul care mai era în fața lor. Totul pentru nimic. Era un gând descurajator. Umerii îi căzură și se simți subit epuizată.

Când Braden îi atinse umărul cu mâna, se întoarse, cu ochii scânteietori.

– Și eu sunt trist, îi spuse el. N-am crezut c-o să-l găsim pe Spencer, dar am crezut că cel puțin vom avea vești despre el. Îmi pare rău, Charley.

– Cu ce mă ajută pe mine părerea ta de rău? replică ea, desprinzându-se. Nu-l va aduce pe tata mai aproape.

El se uită în ochii ei întunecați și reci.

– Nu te arăta lipsită de maturitate, Charley, acuzându-mă pe mine.

– Lipsită de maturitate? exclamă ea. E un lucru de care nu mă poți acuza.

– Atunci, încetează să insiști asupra a ceva ce nu-i vina nimănui și hai să ne continuăm sarcina de a-l găsi pe tatăl tău.

Ochii li se întâlniră, rămânând fixați unii în alții câteva secunde și pentru prima oară Charley nu simți fiorii emoției. Prin vine îi curgea mânie pură. În acel moment, îl ura pe Braden Quest cu fiecare fibră a ființei ei.

În cele din urmă se întoarse și, luându-l pe Voinic de căpăstru, începu să meargă în față. Fiecare pas pe care-l făcea era plin de furie și măgarul, simțindu-i dispoziția sufletească, se opri subit și nici o metodă de convingere sau îndemn nu-l făcu pe măgar să se urnească din loc.

Faptul că Jorge și Coyaso rânjeau, iar Braden încerca din răputeri să-și ascundă amuzamentul, nu reușeau s-o liniștească pe Charley. Se uită cu dușmănie la cei trei.

– Nu știi ce vi se pare atât de amuzant. Pun pariu că nici unul dintre voi nu poate face nimic. Voinicul și-a vârât în cap că nu mai vrea să meargă înainte și nu-l acuz. Ne-ai dus pe o rută greșită.

Fără să spună un cuvânt, Braden luă măgarul de căpăstru și bătându-l încurajator cu palma îi murmură ceva ce nu avea nici un sens pentru Charley. Dar animalul se urni din loc și tinerii indieni râdeau de se prăpădeau. Charley fierbea toată și refuză să se uite la Braden în timp ce își reluară călătoria.

Zilele ce urmau fură încărcate de tensiune. Charley îl acuza în continuare pe Braden că îi dusesese pe un drum greșit și Braden îi arăta că reacția ei este deplasată. Noaptea, când intrau în sacii de dormit, atmosfera era insuportabilă. Charley nu putea să doarmă și știa că Braden stătea și el deseori fără să doarmă, dar refuza să stea de vorbă cu el. Era o situație de nesuportat.

Apoi, într-o zi, urcară pe un deal și se treziră la marginea unei alte tabere de indieni. Nu se așteptau la așa ceva și nu-și anunțară prezența în felul obișnuit, iar Charley își duse mâna la gură de teamă. Știa ce periculos poate fi să dai peste o tabără de indieni fără să-i avertizezi.

Braden îl întrebă repede ceva pe Jorge care îi spuse că nu mai călătorise pe acolo și că nu știuse de satul acela.

Charley merse cât mai aproape de ei, uitându-se înspăimântată în jurul ei. Tribul nu părea prea prietenos, arătau într-adevăr mai ostili ca toți ceilalți pe care-i întâlniseră și purtau inele de metal în nas și nimic altceva pe ei.

Înaintarea lor fu oprită când un rând de indieni le bară calea, și timp de aproape douăzeci de minute Braden discută cu înflăcărare cu

ei. La un moment dat, el arătă spre Charley și indienii se uitară la ea. Conversația se termină prin aceea că fură escortați prin sat, cu grupuri de indieni de o parte și de alta.

— Ce se întâmplă? întrebă Charley, dar Braden nu-i răspunse și când ajunseră în cele din urmă la ultima colibă de lemn, el îi făcu loc să intre înaintea lui.

Charley credea că fuseseră făcuți prizonieri și-l privi întrebătoare pe Braden. El dădu imperceptibil din cap.

Trecură câteva minute bune până ce ochii ei se obișnuiră cu întunericul colibeii. Văzu un pat într-un colț și un bătrân întins pe el, partea de jos a corpului fiindu-i acoperită cu o pătură stătea cu fața întoarsă de la ei. Aparent dormea, pentru că nu mișca. Avea părul alb și ciufulit și oasele îi ieșeau prin pielea foarte subțire, ca foița de hârtie. Charley se gândi că s-ar putea să fie bolnav. Se întoarse încruntată la Braden.

— Ce facem aici? Se așteaptă de la noi să-l ajutăm pe omul acesta? Deși Dumnezeu știa ce ar fi putut ei face. Omul părea pe moarte.

Braden o luă de mână și o duse mai aproape.

— E tatăl tău.

Lui Charley i se tăie respirația și un fior rece îi trecu pe șira spinării.

— Ce spui? Nu poate fi tatăl meu. Dumnezeu, Doamne, ar fi trebuit...

Cuvintele ei fură întâmpinate de glasul slab al bărbatului de pe pat:

— Cha..ar..ley?

Ochii lui Charley se măriră, aproape umplându-i chipul. Nu putea fi tatăl ei. Era imposibil. Se uită la chipul lui emaciat pe când și-l întorcea către ea și apoi cu un țipăt de durere se aruncă pe pat.

— O, tată. Tată! O, Doamne!

Abia îl putea recunoaște. Avea ochii duși în fundul capului și obrații scofâlcici. Părea că se ține de viață ca de un fir nevăzut de ață.

De ce n-o prevenise Braden? De ce o pusese în fața faptului împlinit? Își apropie obrazul de cel al tatălui ei și lacrimile îi udară acestuia obrazul. Gâtul îi era strâns de emoție și putea vorbi.

— Știam.. că vei... veni...

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu vocea întretăiată și sufocată, aproape în șoaptă. Părul bărbatului era complet alb. Nu era așa când pornise în expediție. Era argintiu de ani de zile. Cât trebuie să fi suferit!

Cu slăbiciune, își întoarse capul dintr-o parte în alta, sorbind-o din ochi pe Charley.

– M-am îmbolnăvit. Dizenterie. Indienii m-au îngrijit.

Nu prea bine, după cum arăta.

– Trebuia să te fi întors cât ai fost în stare.

– Nu... atât de aproape. Charley... atât de aproape.

Efortul de a vorbi era prea mare. Închise ochii și capul îi căzu înapoi pe pătura împăturită, care-i ținea loc de pernă. Părea că nu mai respiră.

Charley intră în panică.

– Braden?

El veni lângă ea imediat, luându-i pulsul tatălui ei.

– Doarme, îi spuse el cu delicatețe.

Charley se ridică și se îndepărtă încet de lângă pat.

– De ce nu m-ai prevenit?

El clătină din cap.

– Nu mi-am dat seama că e atât de bolnav. Am crezut că va fi o surpriză plăcută.

– Ce surpriză? Ce facem? Ajută antibioticele?

– Am niște pastile pentru dizenterie. I le vom da pe acelea. Apoi, cu lichide și odihnă o să se simtă mai bine. Dumnezeu știe ce i-au dat indienii. Slavă Domnului că am adus o mulțime de tablete de purificare a apei. Nu vom risca.

– Crezi că s-a îmbolnăvit pentru că a băut apă contaminată?

– Nu neapărat. Poate ceva din ce a mâncat să-i fi provocat dizenteria.

– Totdeauna eram prevăzătoare când mergeam cu el, șopti ea cu inima frântă.

O trase spre el.

– Charley, nu te autoacuză. Se întâmplă.

– Oamenii mor în junglă, spuse ea, mai mult pentru ea însăși decât pentru el.

– Tatăl tău nu va muri. Dacă nu răspunde la tratament, mă duc singur și aduc un elicopter.

– Dar asta va dura săptămâni.

– Nu neapărat. Nu uita că avem deja o potecă făcută. Mersul va fi mai ușor și de unul singur voi scoate un timp bun.

Charley spera să nu se ajungă la asta. Nu savura ideea de a fi lăsată acolo cu acei indieni care arătau ostili. Dar nici pe tatăl ei nu putea să-l părăsească din nou. Se uită din nou la el și o duru inima. Era aproape un schelet. Lacrimi amare i de prelinseră pe obraji.

Braden îi luă fața în mâini și-i șterse lacrimile cu degetele mari.

– Nu te necăji, Charley. Vom face tot ce ne stă în putință.

– Pare atât de bolnav, atât de aproape de...

– Ssst. Îi puse cu delicatețe un deget pe buze. Va fi bine, mai ales acum că suntem aici. O să vezi.

O conduse afară și razele strălucitoare ale soarelui îi răniră ochii. Ea stătea pe trepte, afară din colibă, în timp ce el își luă trusa medicală de pe măgar. Jorge și Coyaso o mângâiară pe umăr, oferindu-i compasiunea lor tăcută. O mulțime de indieni stăteau și priveau în picioare.

Îl urmă pe Braden înăuntru și se uită cum îl trezește cu delicatețe pe tatăl ei. Pe chipul lui Spencer apărură o încruntătură când îl văzu pe Braden.

– Charley, rosti el slab.

– E în regulă Spencer, e aici.

– Cine... ești... tu?

Braden zâmbi.

– Nu-ți amintești de mine? Braden Quest. Ne-am întâlnit în Ecuador, acum câțiva ani.

– Da... îmi... amintesc... Și ai venit... împreună... să mă... căutați?

– Da.

– Foarte... amabil.

– Amabil pe naiba. Am fost convins de două femei foarte atrăgătoare... soția și fiica ta.

O undă de zâmbet înflori pe buzele subțiri ale lui Spencer.

– Erau... îngrijorate?

– Ca dracu. Fiica ta se învinuiește.

– Charley? Spencer încercă să-și miște capul ca să se uite după ea, dar efortul fu prea mare.

– Sunt aici, tată, zise ea, îndreptându-se spre el, reținându-și lacrimile care amenințau să-i năvălească din nou.

– Te... iubesc.

– Și eu te iubesc, tată.

– Nu trebuie... să te.. acuzi.

– Ba da! Ba da! Ar fi trebuit să te opresc. Rupert Billings nu avea dreptul să-ți umple capul cu povești.

– Nu... e... e... adevărat Braden, spune-i... peste...

Vocea îi slăbi, efortul fiind prea mare și din nou își pierdu cunoștința.

– Nu e în toate mințile, zise Charley privindu-l tristă pe tatăl ei. Nu-mi poate spune că era pe punctul de a descoperi orașul pierdut. S-a întâmplat de atâtea ori. Și când ajungeam acolo, ce găseam? Un oraș, da, dar unul care fusese deja descoperit. Nu cred că mai este vreun oraș nedescoperit. Nu acum. Prea mulți oameni îl caută de atâta timp.

– N-aș zice că e imposibil, spuse Braden cu blândețe. Destul de improbabil, da, dar nu cu totul imposibil. Să mergem afară și să ne ridicăm cortul.

– Indienii nu spun nimic că rămânem?

Trebuie să-i fi observat teama, pentru că râse.

– Nu sunt atât de ostili pe cât par. Nu l-ar fi îngrijit pe tatăl tău dacă ar fi fost.

– Aș dori să dorm înăuntru, cu el.

– Cred că poți, dar n-ai nici o protecție împotriva țânțarilor și altor asemenea insecte. E mai bine în cort.

– Dacă tata poate să suporte, atunci pot și eu, protestă ea, deși o trecu un fior.

Charley se gândi la șobolanul pe care-l văzuse la prima tabără de indieni și decise că Braden avea dreptate. Nu va dormi deloc de teamă de ce s-ar putea târî peste ea.

– OK, zise ea. Voi dormi în cort, dar numai dacă îl putem ridica chiar lângă ușa colibeii.

Mai târziu, Charley reuși să-l facă pe tatăl ei să ia câteva înghițituri de supă, dar era disperat de îngrijorată în privința lui. Cu siguranță că

n-ar mai fi trăit mai mult de câteva zile, dacă n-ar fi sosit, dar vor avea efect medicamentele lui Braden? Avea nevoie de tratament de spital, dar era prea bolnav și prea slăbit ca să fie deplasat. Nu va supraviețui unei călătorii, chiar dacă l-ar fi transportat pe calea aerului.

Când Charley se duse să se culce în seara aceea, stătu trează ore întregi, gândindu-se la el. Și la mama ei, care nu știa ce se întâmplase. Trebuia să fie înnebunită de neliniște. Nu numai că soțul ei dispăruse, dar și fiica ei se confrunta cu pericole. Isobel Blake nu spusese nicio dată cât de îngrijorată era când erau ei plecați, dar Charley știa că-și făcea griji. Ușurarea care se arăta pe chipul ei când îi vedea acasă era grăitoare.

– Charley, trebuie să dormi puțin, îi ghici gândurile Braden.

Fu surprinsă, pentru că era încredințată că dormea de mult.

– Știu, dar mă frământă gândurile. Bietul tata! Ce mult mi-aș fi dorit să-l fi descoperit mai devreme. Nu văd cum îl putem duce acasă.

– Îl vom duce, zise Braden. Va fi o călătorie lungă, lentă și o treabă grea să-l punem pe picioare, dar vom reuși, ne vom descurca.

– Pari atât de încrezător. Nu pot să mă gândesc că e atât de târziu. N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp până să plec în căutarea lui.

– N-aveai de unde să știi că e bolnav.

– Am știut că ceva nu e în ordine.

– Nu, n-ai știut. Tot ce ai bănuț era că și-a găsit orașul pierdut.

– E adevărat, admise Charley cu un surâs strâmb în întuneric. Așa am crezut. Dar ar fi trebuit să știu că nu ne alarmează fără motiv. Dacă l-ar fi găsit, s-ar fi dus înapoi altădată, luându-mă și pe mine cu el.

Domni liniștea câțva timp, amândoi încercând să adoarmă, apoi Braden spuse:

– Charley?

– Da?

– Crezi că te poate ajuta dacă te țin în brațe?

Charley închise ochii și știu că brațele lui Braden ar fi într-adevăr o alinare.

– Așa cred, răspunse ea șoptit.

– Vino aici, atunci.

Ieși din sacul ei de dormit și intră într-al lui și trupul lui lipit de al ei îi produse o trezire a simțămintelor care fuseseră date uitării în ultimele zile.

O clipă, Charley simți o slabă bănuială că s-ar putea ca el să urmărească ceva, dar când îi așează capul pe umărul lui și îi murmură cuvinte de alinare în timp ce o mângâia pe păr, începu să se relaxeze și în câteva minute adormi.

Când se trezi era ziua și era în continuare ghemuită la pieptul lui. Se simțea încălzită și relaxată și când se aventură să se uite la chipul lui era și el treaz și-i zâmbi. Dar când încercă să se desprindă de el, el o ținu strâns.

– Dă-mi drumul, Braden, spuse ea liniștită, dar ferm. Trebuie să văd ce face tata.

– Câteva minute nu mai contează. Îmi place să te simt lângă mine.

Cu toată onestitatea, Charley recunoștea că și ei îi plăcea să stea lipită de el. Putea să-i simtă picioarele tari pe toată lungimea lor, fermitatea corpului lui și pieptul cu păr aspru. Dacă n-ar fi fost situația cu tatăl ei, ar fi savurat din toată inima să împartă cu el aceste sentimente de comuniune.

El îi puse un deget pe față, schițându-i conturul nasului și buzelor, mângâindu-i pomeții și pleoapele și privirea lui era mai tandră decât fusese vreodată.

Dar Charley știa că e o nebunie să rămână acolo. Erau amândoi prea conștienți de trupurile lor. Nu știa de când era treaz, dar era un bărbat viril și trebuia să fie un iad pentru el s-o țină în brațe să nu facă nimic.

Recunosc în sinea ei reținerea lui. Nu mulți bărbați în poziția lui ar fi tratat-o cu atât respect. Se mișcă venind mai aproape de el și Braden gemu.

– Mă întreb dacă știi ce-mi faci?

– Am o idee, șopti ea și ridică ochii să se uite la el.

Gura lui pe a ei era o tortură pură, transmițându-i un torent de senzații prin tot corpul. Împotriva voinței ei, își depărtă buzele sub sărutul lui, trăind câteva secunde de delir, uitând de toate grijile.

În timpul sărutului devenit mai insistent, degetele lui trecură de-a lungul gâtului ei, oprindu-se la carotida care pulsa, apoi peste sânii plini. Mângâierea lui era chinuitor de ușoară. Și cât de dureros de mult tânjea după el!

– Braden, rosti ea slab, arcuindu-se spre el, conștientă de dorința lui.

– Mmm?

– Braden, nu mă stârni!

– Ce vrei?

Îi prinse sfârcul sânelui și i-l strânse ușor, făcând-o să-și piardă respirația de plăcere. Și când deschise gura, Braden i-o închise cu a lui.

Când în cele din urmă își luă gura de pe a ei, răsuflarea lui era gâfâită.

– Charley, cred că ar fi mai bine să pleci. Nu mai răspund de acțiunile mele dacă mai rămâi.

Și nici ea. Simțea că înnebunește. Voia ca el s-o sărute la nesfârșit, s-o mângâie și s-o incite. Dar înțelegea înțelepciunea cuvintelor lui.

Leși din sacul de dormit și el o privi cum se îmbracă. Charley nu mai se simțea de mult stânjenită, dar azi știa că trupul ei gol îl afecta și aceasta îi dădu un sentiment suplimentar de satisfacție.

Deschidea fermoarului cortului când simți mâna lui Braden pe mijlocul ei. Nu-l auzise ridicându-se și o făcu să tresară.

– Cred că sunt nebun că te las să pleci. Ești o femeie adevărată, ești o femeie în toată puterea cuvântului, Charley.

În momentul următor o împingea afară și Charley uită de el când intră în colibă la tatăl ei.

Ochii lui Spencer Blake erau ațintiți spre ușă, așteptând-o, dar nu arăta mai bine și i se frânse inima văzându-l cum zace acolo slab și fără cuvinte.

– Bună dimineța, tată.

– Nu... a fost... un... vis?

Îi zâmbi și se aplecă să-l sărute pe obraz.

– Nici un vis. Sunt aici și îndată ce te întremezi te duc acasă.

– Nu cred...că... mă voi... face... mai bine.

Pe Charley o durea inima.

– Prostii. Braden are ceva ce te va face bine. O să te facem bine cât mai curând posibil.

– Ești... atât... de bună... N-aș fi... putut... avea... o fată... mai bună.

– M-ai iertat că nu sunt băiat? îl întreabă ea zâmbind.

– Nici un... băiat... nu mi-ar fi... putut... face... mai multă... plăcere. Ce face... Isobel?

– E îngrijorată, firește, răspunse Charley, dar e bine. Aș fi vrut să fi avut posibilitatea să-i transmitem un mesaj.

– Nu știu... de când... mă aflu... aici.

– De prea mult timp, îi zâmbi Charley.

– Indienii... sunt... buni.

Ea încuviință din cap.

– Aș fi murit fără ei.

– Îl voi ruga pe Braden să le mulțumească. Vorbește fluent limba lor. Îl sărută din nou pe obraz pe tatăl ei. Mă duc să caut un pârau să mă spăl și apoi voi petrece toată ziua cu tine. Braden îți va aduce îndată medicamentele.

Avea lacrimi în ochi când ieșea din colibă și se grăbi să-și facă toaleta. Când se întoarse, Braden era cu el.

În cursul zilelor care urmau îl hrăniră cu supă din proviziile pe care le aveau, apă fiartă de la pârau și tablete de purificare a apei pentru orice eventualitate. Charley stoarse niște suc de portocale; știa că fructele cu coajă nu se contaminau și încet, încet, Spencer își mai recăpătă din forțe. Era capabil să stea în capul oaselor cu ajutorul lor și spunea că se simte mai bine.

Se interesă de indienii care fuseseră ghizii lui și plecaseră să aducă ajutoare.

– Nimeni n-a auzit nimic de ei, zise Charley. Mama și cu mine nu știam ce să facem. Nu trebuia să lăsăm să treacă atâta timp. Se îndoia în sinea ei că va putea să aibă suficiente forțe să facă drumul înapoi, un drum lung și greu.

Într-o noapte, în cort, își spuse cu glas tare temerile.

– Sunt de acord cu tine, zise Braden. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc înapoi și să aranjez să fie transportat cu elicopterul.

– Nu vreau să fiu lăsată singură aici, zise ea cu glas scăzut, aproape șoptit.
– E singura posibilitate, răspunse el. Ce s-a întâmplat cu tine, Charley? Unde e femeia curajoasă care a pornit la drum în expediția asta? Ceea ce poate face un bărbat, pot face și eu, parcă așa spuneai? N-ai de ales. Va trebui să aștepti aici, cu tatăl tău. Sau te duci tu înapoi și aștept eu.

O umbră de groază trecu pe chipul ei.

– Scuză-mă, sigur că tu trebuie să te duci.

– Îi ai pe Jorge și Coyaso. Te vor ajuta cât pot.

– Dacă aş putea cel puțin să vorbesc limba indienilor.

– Nu te descurci prea rău. Am văzut limbajul tău de semne. E foarte bun. Plec mâine dimineață. Continuă să-i dai tatălui tău din medicamentul ăsta și încearcă să-l faci să mănânce și lucruri solide, astfel încât atunci când mă întorc să fie capabil să suporte zborul.

– OK, zise ea înghițind din greu.

– Vino aici.

Stătea turcește pe sacii de dormit și din acea noapte n-o mai sărutase. Charley se strecură până la el și el o ținu strâns în brațe.

– Nu ești atât de rezistentă și de dură cum vrei să pari, nu-i așa? Ea clătină din cap.

– Este o ușurare, știi asta? Nu-mi plac femeile bărbătoși.

Ea îi zâmbi cu timiditate. Lumina lămpii îi arunca umbre pe chip și părul lui blond arăta mult mai închis la culoare. Avea nevoie să se bărbiească. Îi atinse bărbia cu degetele și se întrebă de ce nu-și lăsase barbă. I-ar fi stat bine. I-ar fi ascuns și cicatricea.

– Îmi place ca femeile cu care am de-a face să fie delicate și feminine. Îmi place să mi se topească în brațe... Așa cum se întâmplă cu tine acum! Îmi place să poarte haine frumoase și să aibă părul lung. Pe când vorbea, îi desfăcu bentița pe care o purta și își trecu degetele prin părul ei mătăsoș și lung. Mmmm, miroase atât de frumos!

– Ca un izvor de munte? zâmbi ea. Și-l spălase în dimineața aceea în timp ce el se afla la tatăl ei.

– Are un parfum îmbătător. Aș vrea să-l îmbuteliez și să-l duc acasă și de fiecare dată când îl miros să-mi amintească de tine.

Ochii lui Charley se măriră. Era oare Braden cel care vorbea astfel?

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nu te-am cunoscut niciodată astfel.

– Nu sunt întotdeauna un tiran. Își înclină capul și o sărută pe gură.

– De fapt, pot fi chiar romantic. Dar nu în seara asta. Când voi face dragoste cu tine, momentul și locul vor trebui să fie cu totul adecvate.

– Când vei face... dragoste cu mine? întrebă Charley cu glasul înecat de emoție și înfiebatându-se numai la un asemenea gând.

– Da. De fapt, asta vrem amândoi, nu?

– Nu... nu știu. Eu...

O făcu să tacă sărutând-o din nou și brațele lui Charley se încolăciră după gâtul lui. Da, era ceea ce dorea, ceea ce dorea foarte mult. Dar era împotriva oricărui jurământ pe care-l făcuse. Și Braden n-o iubea. Nu rostise nici un cuvânt.

– Noapte bună, Charley. Du-te în sacul tău. Și eu trebuie să dorm puțin, dacă o să plec în călătorie mâine.

Charley se strecură în sacul ei de dormit.

– Cât crezi că-ți va lua? Și trupul ei ardea de dorința de a-l simți din nou.

– Vreo două săptămâni, cel puțin. Așa presupun.

– O să-ți duc dorul.

– Și eu. Se vârî și el în sac. N-am vrut să te iau cu mine, Charley, știi asta, dar trebuie să-ți recunosc curajul. Mă îndoiesc că voi mai întâlni pe cineva ca tine.

Și ea știa că nu va mai întâlni pe cineva ca Braden. Dacă o va părăsi după ce vor ajunge acasă cu tatăl ei, va rămâne singură pentru totdeauna. Nici un alt bărbat nu se va putea compara cu el. Indiferent ce-și spunea sieși, îl iubea pe Braden și-l va iubi întotdeauna.

Capitolul 7

Zilele se scurgeau cu greu după ce Braden părăsi tabăra indienilor. Charley își petrecea cea mai mare parte a timpului cu tatăl ei, vorbindu-i, hrănindu-l, spălându-l. Nu părea să se întrezeze cine știe ce și era profund îngrijorată. Pielea îi era întinsă pe trupul scheletic. Chiar și efortul de a sta în capul oaselor era prea mare pentru el și Charley începu să se îndoiască dacă se va face suficient de bine pentru lunga călătorie până în Anglia.

Puteau, e drept, să-l ducă la spital la Lima, dar știa că tatăl ei ar prefera să meargă acasă. Și ea ar fi preferat acest lucru. Era reconfortant să te afli în țara ta natală.

Noaptele erau cele mai rele. Stătea trează în cort și ar fi dorit ca Braden să fie cu ea. Deși indienii nu erau ostili, nu erau nici din cale afară de prietenoși. O priveau de la distanță, numai copiii ce se mai apropiiau. Jorge și Coyaso erau intermediarii ei și nu știa ce s-ar fi făcut fără ei.

Tatăl ei vorbea adeseori despre orașul pierdut.

– Mi se frânge inima la gândul că eram atât de aproape.

– Mai crezi încă în povestea lui Rupert Billings? Îi era greu să nu-și trădeze scepticismul din glas.

– Desigur. Și mă voi întoarce. Toată viața am visat să găsesc orașul pierdut al incașilor. Nu pot renunța acum.

– Data viitoare vin cu tine, spuse ea cu blândețe și nu-i aminti că numai cu câteva zile înainte îi spusese că nu va mai trăi.

Își puse mâna peste mâinile ei.

– Te iubesc, Charley.

Vinele albastre erau proeminente pe dosul mâinilor lui, iar pielea aproape translucidă. Charley îl ținea de mână și-i venea să plângă. Tatăl ei fusese atât de puternic și activ, un bărbat foarte solid pentru vârsta lui și nu putea suporta să-l vadă în halul acela.

În fiecare zi îl aștepta pe Braden să se întoarcă și în fiecare seară se ducea să se culce și se ruga. Trecusă șaisprezece zile până auzi zgomotul de neconfundat al elicopterului. Jorge și Coyaso îi avertizaseră pe indieni la ce să se aștepte și aceștia ajutară la eliberarea unui loc unde Braden să aterizeze.

Charley alergă spre el și îndată ce Braden coborî se aruncă în brațele lui. Nu-i păsa ce crede. Fuseseră cele mai lungi două săptămâni din viața ei.

Brațele lui erau reconfortante în jurul ei. Simți că-i aparține și că acela era adevăratul ei loc. Era un gând ridicol, dar nu-i putea rezista.

– Cum e tatăl tău? Chipul lui era grav.

Credea oare că entuziasmul ei de a-l vedea era din cauză că tatăl ei era mai bine?

– S-a întremat puțin, dar foarte puțin. Mi-e atât de teamă.

– Îl vom încredința imediat unor mâini pricepute. Acesta este doctorul Lago. A venit să-i facă un control tatălui tău înainte de a-l transporta.

Charley nu-l observase pe celălalt bărbat. Acum se întoarse și văzu un om scund, cu pielea închisă, cu ochelari cu rame aurite și cu un cap chel, strălucitor. Îi întinse mâna.

– Vă mulțumesc că ați venit. Vă sunt foarte recunoscătoare.

– Dați-mi voie să-l consult pe tatăl dumneavoastră.

– Bineînțeles. Charley îl conduse la coliba tatălui ei, urmărit de o mulțime de copii indieni curioși.

Doctorul îl examină atent pe Spencer Blake în timp ce Charley îl urmărea neliniștită. Îl prinse pe Braden de mână aproape fără să-și dea seama.

– Nu arată prea bine, nu-i așa? șopti ea.

El îi strânse degetele.

– E în viață, Charley, asta e principalul.

După ce termină să-l examineze pe Spencer, le vorbi în termeni elogioși.

– Dacă nu-l găsești la timp și nu i-ai fi dat medicamentul potrivit, nu cred că ar mai fi fost astăzi în viață.

– Trebuie să-i mulțumesc lui Braden pentru asta, zise Charley cu lacrimi în ochi. Dacă ar fi plecat cu Alan, ar fi luat o altă rută, era sigură de asta. Alan ar fi ascultat-o și tatăl ei ar fi murit!

– Am acționat cum ar fi făcut oricine în asemenea circumstanțe.

– Poate să meargă acasă, în Anglia? îl întrebă cu speranță pe doctor.

Dar el clătină din cap.

– Mă tem că nu. Nu va rezista la o asemenea călătorie. Abia poate ajunge la Lima. Dar nu vă îngrijorați, avem un spital bun acolo. Îl vom însănătoși.

Charley dădu tristă din cap. Era dezamăgită, dar întrucâtva se așteptase la acest lucru.

– Vino, Charley, spuse Braden. Hai să ne strângem lucrurile și să plecăm de aici.

Cu ajutorul lui Jorge și Coyaso, își strânseră lucrurile și le depozitară în elicopter, cu tatăl ei dus cu grijă, pe o targă. Cu strângere de mâini și cadouri din cămășile lui Braden pentru cei doi indieni, care aveau o călătorie lungă de făcut, decolară.

Doctorul Lago îl supraveghea atent pe Spencer, în timp ce Braden și Charley stăteau de vorbă. La Cuzco, se urcă într-un avion care-i aștepta. Spencer plutea într-o stare de semiconștiență în timpul zborului și se vedea ușor că n-ar fi rezistat încă unsprezece ore în aer.

Îndată ce fu plasat în spital, Charley îi telefonă mamei ei care avu o cădere psihică și plânse, apoi spuse că va fi cu ea cât mai curând posibil.

– Și acum, acasă, și o baie foarte necesară, spuse Braden.

Charley era tristă. În ciuda începutului de rău augur, ajunsese să-l iubească pe acest bărbat uneori crud, alteori surprinzător. Îi va duce dorul, îi va lipsi nespus de mult.

– Apreciez tot ce ai făcut, Braden, spuse ea cu un zâmbet trist. Nu știu dacă aş putea vreodată să mă revanșez.

– Am câteva idei despre asta, dar nu le vom discuta acum și aici. Hai, Carlos ne așteaptă.

Charley se încruntă. Presupusese că acesta era capătul drumului în ceea ce-i privea.

– Unde mă duci?

– Acasă, desigur.

– Dar nu e necesar, spuse ea ignorându-și pulsul care începea să crească. Treaba ta s-a sfârșit. Mă voi duce la un hotel.

Sprâncenele stufoase ale lui Braden se ridicară.

– Charley! Am trei-patru camere care stau goale, ce rost are? Își luă sacul și o porni. Și mama ta poate să stea la mine, zise el peste umăr.

Nu avea decât o alternativă slabă și inima ei stupidă îi bătea să-i spargă pieptul.

Cu toate acestea, era o minunăție să facă o baie caldă și să-și spele părul direct de la robinet. Erau lucruri considerate de la sine înțelese în lumea civilizată. Și cât de mult îi lipsiseră!

Își uscăse părul cu prosopul și-și pusese cea mai curată cămașă și pantalonii când Braden intră. Petrecuseră atâta timp împreună încât nu-i spusese niciodată că-i încalcă intimitatea atât de brutal. Purta o pereche de pantaloni de culoare albastru-deschis și o cămașă albă și arăta magnific. Nu părea câtuși de puțin obosit după maratonul prin junglă. Părul îi crescuse în timpul petrecut împreună și-i stătea bine.

În schimb, Charley se simțea epuizată și cu hainele în neorânduială.

– Pot să spăl ceva? Întrebă ea simțindu-se prost în pantalonii pătați. Mama o să-mi aducă niște lucruri, dar nu pot ieși în halul ăsta.

– Menajera mea se va ocupa de ele. Dar știi că prefer să te văd îmbrăcată mai feminin. Cred că putem să-ți găsim o rochie sau două.

Charley se încruntă.

– Bineînțeles, orice bărbat ține în garderobă haine de damă pentru orice eventualitate.

– De fapt, aparțin unei prietene. Sunt sigur că nu va avea nimic împotriva să ți le împrumute.

O prietenă, care își lăsase hainele acolo? Charley simți un val de gelozie pe care și-l curmă imediat. Viața particulară a lui Braden n-o privea. Dar să poarte hainele unei femei necunoscute, asta era o altă poveste.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar nu vreau. Mă descurc cu ce am.

Gura lui se strânse de iritare.

– Dacă vei lucra pentru mine, nu vreau să arăți așa.

– Să lucrez pentru tine? De mirare, Charley făcu ochii mari. Despre ce vorbești?

– O mică recompensă pentru timpul și efortul meu.

Așadar, de aceea se oferise s-o găzduiască. N-o făcea din bunătate. Și spusese că nu vrea nici o plată!

– Intenționez să-mi petrec cât mai mult timp cu tata, anunță ea cu o clătinare semeață a capului. Îmi pare rău, dar...

– Tatăl tău are nevoie de odihnă. Nu va fi suficient de puternic pentru vizite lungi. Și mama ta va fi aici în curând, așa că nu vei avea nici o scuză.

Charley îi susținu privirea.

– Ce fel de muncă? întrebă ea cu răceală. N-am nici o pregătire deosebită.

– Știu asta, zâmbi el, dar nu e nevoie de nici una. Și e ceva care îți va plăcea, așa că nu e nevoie să te superi din cauza asta.

– O, da, replică ea. Îmi va plăcea să lucrez pentru tine cum mi-ar plăcea să-mi amputez piciorul.

– Ce entuziasm, zise el ironic. Am avut oarecum impresia că ești tristă că ne despărțim. Am crezut că s-ar putea să saluți prilejul să mai petreci puțin timp cu mine. M-am înșelat?

Charley simți brusc un fior de neliniște. Fusese oare atât de transparentă?

– Foarte mult, minți ea cu seninătate. Apreciez ce ai făcut pentru mine, dar pentru modul în care m-ai tratat în timp ce-l căutam pe tata, așa avea nevoie de o analiză dacă e să mai fac față la ceva.

– Am făcut ce trebuia. Dacă ți-aș fi făcut unele înlesniri, putea fi prea târziu când l-am găsit pe tatăl tău.

Ochii albaștri ai lui Charley erau plini de resentimente.

– Ai fi putut folosi metode mai puțin nemiloase.

– Te-am tratat așa cum l-aș fi tratat pe oricare membru al expediției. Dacă ai fi vrut să mă comport altfel, e greșeala ta.

Avea sens ce spunea, dar și așa lui Charley îi era greu să-l ierte. Numai spre sfârșit fusese mai bun. Ridică din umeri și-l privi plină de nemulțumire.

– În ce constă munca pe care vrei să mi-o încredințezi?

Fața lui era încordată acum, fără indulgența pe care o manifestase mai devreme. Dar asta fusese pentru că vrusese ceva, își spuse ea și era bucuroasă că nu cedase fără luptă. Ca să fie sinceră, nu voia nimic care să-i țină împreună. Nu avea nici un rost să iubească un bărbat care nu simțea nici o afecțiune în schimb. Interesul lui fusese pur fizic. O ruptură curată era cel mai bun lucru.

– Am o mulțime de note de cercetări pentru noua mea carte care trebuie puse în ordine. Nici Ramon, nici eu nu avem timp să facem asta.

– Cine este Ramon?

– Face munca artistică. Îl vei întâlni mâine.

Simți o undă de interes.

– Despre ce scrii în cartea ta?

– Despre incași, bineînțeles.

– A mai rămas ceva de scris despre ei? întrebă ea, surprinsă.

– Această carte e diferită. Am fost abordat de autoritățile de învățământ care vor să facă istoria imperiului incaș mai atractivă pentru copii.

– Înțeleg, zise Charley, interesul ei sporind. Cum vrei să faci asta?
– Există o singură modalitate. Fața i se însenină. Era un subiect pe care-l iubea cu pasiune. O voi scrie din punctul de vedere al unui incaș.

Sprâncenele ei fine se ridicară.

– Și crezi că vei putea să te transpui într-un asemenea rol?

– În mod sigur. Ironia face că bunicul meu era spaniol și potrivit lui, unul dintre străbunii noștri a fost unul dintre conchistadorii conduși în Peru în anii o mie cinci sute treizeci de Francisco Pizarro.

– Atunci, de ce nu scrii cartea din punctul de vedere al unui conchistador?

– Pentru că, fir-ar să fie, nu sunt de acord cu ceea ce au făcut. A fost începutul sfârșitului imperiului incaș.

Charley clătină din cap afirmativ, fiind complet de acord cu el. Se întreabă în ce postură se va plasa el. Va fi interesant să descopere.

– Și dacă nu vrei să porți rochiile Estefei, atunci mergem imediat la cumpărături, să-ți iei altceva.

Schimbarea subiectului o zăpăci pe Charley. Se uită la el o clipă, apoi spuse tăios.

– Nu am bani pentru asemenea lucruri.

– E plăcerea mea. Fac cinste.

– Îți datorez atâtea deja. Dacă nu suporti să mă vezi câteva zile în pantaloni, atunci e ghinionul tău.

Din nou sprâncenele sale se încrunță.

– Juanita a făcut de mâncare și ne așteaptă la masă. După asta, vom fi gata să ne culcăm.

– Vreau să-l văd pe tata, protestă cu putere Charley. De ce încerca mereu să-i conducă viața?

– Probabil că doarme în continuare.

Tonul răstit al lui Braden îi trăda nerăbdarea. Îți pierzi timpul. Zborul i-a consumat forțele, nu uita.

Ea dădu din cap. Avea dreptate, ca de obicei, fir-ar să fie! Tatăl ei arăta de parcă n-ar fi fost în stare să facă o asemenea călătorie. Dar cel puțin era pe mâini bune. N-ar fisupraviețuit acolo, în junglă, chiar cu ajutorul lor.

– Mă voi duce mâine, zise ea liniștită.

Mâncarea a fost delicioasă. Choclos, la început, adică boabe de porumb cu brânză, urmat de asado, carne slabă de vacă cu unt și usturoi, chili și piure de roșii.

Charley refuză desertul. Era ghiftuită.

– Complimentele mele menajerei tale.

Ochii lui cenușii-argintii se odihniră câteva clipe pe chipul ei.

– Îmi vei lipsi în noaptea asta Charley. M-am obișnuit să împărțim cortul împreună.

Încercând să ignore emoția unui asemenea gând, tonul lui Charley fu tăios fără să vrea:

– Sper să nu fie o aluzie că ai vrea să împart cu tine și dormitorul? Dacă asta se află în spatele sugestiei lui, se înșela. Plec la hotel. Nu te voi lăsa să mai mă atingi, zise ea și se ridică.

– Protestezi prea mult, Charley, spuse el controlându-și admirabil licărul de iritare pe care-l văzuse în ochii lui. De fapt, cred că amândoi suntem prea obosiți ca să ne apreciem unul pe altul în seara asta.

O cuprinse cu brațul după umeri și o conduse la etaj. Deși brațul lui abia o atinge, îl simțea ca un fier înroșit. În fața dormitorului ei, el se opri și o întoarse cu fața la el. Se aplecă și o sărută ușor pe gură.

– Noapte bună, Charley.

Se așteptase la mai mult. Ar fi vrut într-adevăr mai mult și simți o dezamăgire acută când el se îndepărtă.

– Noapte bună, Braden, șopti ea. Și mie îmi vei lipsi.

Dar, de îndată ce puse capul pe pernă, adormi și când deschise ochii din nou era lumină. Ferestrele erau deschise larg, deși știa că fuseseră închise seara trecută și o briză unduia perdelele camerei. Se uită la ceas și apoi sări din pat, consternată. Era aproape amiază. De ce n-o trezise Braden? Tatăl ei putea să creadă că nu-i pasă de el.

Spălându-se repede, își caută hainele dar nu le găsi. În locul lor erau două rochii pe umerase și câteva perechi de chiloți împachetați în ambalaje originale și asta era tot. Foarte amuzant, Braden. Foarte amuzant, într-adevăr.

Își puse una din rochii și își perie părul, apoi, fără măcar să se uite în oglindă, alergă la parter.

Menajera o întâmpină zâmbind larg.

– Buenos días, señorita. Dormit bine, si?

– Da, da, zise Charley, nerăbdătoare. Unde este Braden?

– Mers la spital. Vine repede.

– La spital, repetă Charley fără să creadă. Fără mine?

– Spus să nu trezim pe tine! Nevoie somn.

– Trebuie să-l văd pe tata, explodă ea. Carlos e aici?

– Nu, dus senior Quest, ridică din umeri menajera, arătând supărată de interogatoriul lui Charley. Lo siento, n-am știut. Fac numai ce spune el.

– Nu e vina ta, zise Charley. Sunt atât se îngrijorată din cauza tatei! Poți să-mi comanzi un taxi?

Femeia dădu din cap.

– Si, dar mai întâi trebuie să mănânci.

– Nu mi-e foame.

– Senior spune...

– Nu-mi pasă ce spune Braden! exclamă ea. Vreau să-l văd pe tata înainte de a face orice altceva.

– Tatăl tău s-a bucurat de o noapte bună și acum se odihnește liniștit. Vocea gravă a lui Braden răsună în spatele ei. Charley se răsuca pe loc. Și a spus să te odihnești bine înainte de a te gândi să-l vizitezi.

– Și tu trebuie să știi ce cred despre sugestia asta, i-o trânti ea. De ce nu m-ai trezit?

– Dormeai ca un bebeluș, spuse el cu un zâmbet satisfăcut.

Așadar el îi deschisese ferestrele! Mânia lui Charley nu mai cunoștea limite. Îți voi mulțumi dacă nu mai vii neinvitat în camera mea.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

– O, ești în formă! Ești supărată.
– Sigur că sunt supărată. Știi cât de mult vreau să-l văd pe tata. De ce te-ai dus? Ce e el pentru tine?

Un licăr de nerăbdare traversă chipul lui Braden

– Este omul pentru care am umblat trei săptămâni în căutarea lui. Asta este pentru mine. Ce credeai, că o dată ce l-am găsit, nu mă mai interesez de el? O treabă bine făcută și gata? Am o inimă, Charley. Nu sunt chiar atât de indiferent.

– Ai fi putut să mă păcălești, murmură ea în barbă, apoi cu o notă mai îngrijorată: Tata este într-adevăr bine?

Braden dădu afirmativ din cap.

– Foarte slăbit, firește, dar nu mai rău. Se va face bine.

– Când pot merge să-l văd?

– Carlos te va duce diseară.

– Dar...

– Nici un dar, zise el ferm. Dacă n-ai ce face, îți pot găsi eu o mulțime de făcut.

– Ca și când m-aș putea concentra, se înfurie ea, când tata e...

– Este în cele mai bune mâini posibile, i-o reteză el cu brutalitate.

– Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă m-ai fi lăsat să mă duc la hotel, îl acuză ea. Aș fi putut să ies și să vin când voiam, în loc să fiu tratată ca o prizonieră.

– Nu ești prizonieră, spuse Braden.

– Nu? Ai fi putut să mă păcălești. Mi se spune când să mă duc să mă culc, când să-l vizitez pe tata. Mi se ia și îmbrăcămintea. Fir-ai să fii, Braden Quest. Te urăsc.

El rânji.

– Consider că rochia îți vine de minune. Sunt uimit și eu. Ți se potrivește foarte bine.

Se potrivea gustului lui, cel mai probabil. Era un galben viu și deși i se potrivea, îi dezvăluia prea mult pieptul, având un decolteu prea mare. Nu era genul de rochii pe care le purta de obicei. Braden părea incapabil să-și ia ochii de la ea.

– Cum am mâncat micul dejun devreme, sunt gata să mănânc de prânz, anunță el cu anume satisfacție. Vom mânca împreună. Juanita?

Menajera dădu din cap și fugi să-și facă treaba. Charley era înfuriată, dar se abținea și-l urmă pe Braden prin casă. Fu un șoc când împinse o ușă grea și descoperi o piscină închisă.

– Habar n-aveam, zise ea cu ochii măriți de uimire. Credea că intră în sufragerie. Era exotică pentru a spune cel mai puțin, cu gresie de culoarea apei, plante și șezlonguri viu colorate.

– O necesitate la Lima, în ceea ce mă privește. Peru este o țară plină de contraste, după cum știi și grație curentului Humbolt oceanul este aici rece în cea mai mare parte a timpului. Oricum, îmi place să fac o baie la micul dejun. Și cum este o dimineață frumoasă, nu cred că avem nevoie de asta. Apăsă pe un buton și acoperișul de sticlă alunecă și nu se mai văzu.

Charley era impresionată. Cu excepția celor patru luni, din decembrie și până în aprilie, Lima era deseori străbătută de o pătură de ceață densă. Ce idee bună! Îi oferea ce era mai bun.

El începu să-și scoată cămașa.

– N-am înotat azi. Vii și tu?

Charley clătină din cap.

Braden era acum în chiloți și ea întoarse capul într-o parte, dar când auzi că sărise în apă, se uită și-l văzu înotând în piscină.

N-ar fi trebuit să se simtă timidă, se dezbrăcase de mai multe ori în fața lui, în cort, dar aici era întrucâtva diferit. Aici era civilizație și oamenii civilizați nu defilau dezbrăcați unul prin fața celuilalt.

El se duse până la celălalt capăt al piscinei, execută o întoarcere perfectă, apoi înotă spre ea. Corpul lui era bronzat, zvelt și puternic și nu-și putea lua ochii de la el.

– Aștept, spuse el, ajungând la margine. Ce e, nu poți să înoți?

– Sigur că pot să înot, răspunse ea, indignată.

– Ți-e teamă că aș putea să te fac să te simți prost?

– Nu.
– E din cauză că e atât de aproape de masa de prânz?
– Nu, protestă ea. Pus și simplu nu vreau.
– Mincinoaso, o tachină el. Știu ce te oprește. Ți-e teamă să te văd fără haine. Dacă ai avea un costum de baie, n-ai ezita. Nu-i așa?

Sprâncenele i se încruntară malițios când ea nu răspunse.

– Sunt câțiva bikini ai Estefei pe aici pe undeva. Dar nu sunt cine știe ce acoperitori și nu trebuie să-ți faci probleme.

– Oricum, n-aș putea purta unii dintr-ai ei, răspunse ea semeată. N-aș fi purtat nici rochia dacă aș fi avut de ales. A fost un lucru condamnat. Mă duc la mine în cameră. Mă chemi la masă.

Se întoarse și nu-și dădu seama că el se ridicase din bazin. Charley nu fu conștientă de vreun pericol decât când el își puse mâinile pe mijlocul ei.

– Braden, lasă-mă! țipă ea. Cum îndrăznești... În secunda următoare, zbură prin aer. Ateriză în apă cu o plesnitură puternică.

Ieșind la suprafață, își aruncă părul de pe ochi și se uită cu supărare la Braden.

– Într-adevăr, Charley, trebuia să știi până acum că „nu“ este un răspuns pe care nu-l accept.

– Stai că-ți arăt eu, spuse ea cu sălbăticie. Ți-o fac eu...

– Știu că vei încerca, dar nu fi sigură că vei reuși. Între timp, hai să facem o întrecere.

El porni, dar rochia o împiedică pe Charley să se miște, așa că și-o scoase. El înota la celălalt capăt al bazinului.

– Ce performanță! Și nu avea în vedere stilul ei de înot.

– Fir-ai să fii!

– Ești frumoasă când te înfurii. O încolăci cu picioarele și apoi cu brațele și Charley se trezi prizoniera lui. Era imposibil să ignore senzațiile provocate de corpul lui ferm, rece și, ca să fie sinceră, nici nu voia.

Se gândise, când îl găsisse pe tatăl ei și se întorseseră la Lima, că va fi sfârșitul relației lor. Se resemnase. Acum, acesta era un bonus

suplimentar. În loc să se lupte cu el, ar fi trebuit să ia ce i se oferea și să păstreze cu grijă în memorie ca să poată rețrați când se va întoarce în Anglia.

Gura lui o găsi pe a ei și ea răspunse inconștient sărutului. Era o soartă crudă care o făcuse să se îndrăgostească de un bărbat care nu manifesta un interes durabil pentru ea.

Sărutul continuă și iar continuă și Charley se lipi și mai mult de Braden. Bătăile inimii amenințau s-o asurzească. Putea el oare să simtă cum îi bătea inima? Era conștientă că inima lui bătea mai puternic decât normal, dar asta nu însemna că sentimentele lui erau mai adânci decât simpla dorință. Bărbații erau capabili să aibă o aventură fără să se implice emoțional. Era ceva ce ea nu putea face. Nevoia și dorința pentru un bărbat însemnau în același timp să-l iubească.

Brusc, Braden se îndepărtă de marginea piscinei și înotară ca niște pești, cu corpurile încolăcite, cu gurile una în alta, despărțindu-se doar să respire.

Era o experiență extraordinară. Charley se întrebă cât ar fi durat dacă n-ar fi fost întrerupt.

— Nu-mi face plăcere să vă deranjez, dar Juanita își face probleme că se răcește mâncarea.

Charley ridică ochii și văzu un bărbat oacheș, arătând bine, care le rânjea. Era îmbrăcat în pantaloni gri și o cămașă galben pai cu mâneci scurte, care nu-i ascundeau fizicul puternic.

— Ramon, nu mă așteptam să te văd azi.

— Evident, veni răspunsul sec.

Simțindu-se puțin jenată de a fi astfel surprinsă, Charley se luptă să se elibereze, dar Braden avea alte idei. Brațele lui din jurul ei se strânsă și mai tare.

— Ramon, ea e Charley Blake, tânăra despre care ți-am vorbit. Charley, Ramon El Gordo, partenerul meu artistic.

— Nu mi-ai spus ce frumusețe este. Ochii noului venit erau foarte admirativi. Bună, Charley. Îmi dau seama că locul ăsta e mai plăcut pentru lucru decât credeam.

– Nu trage concluzii pripite, îl preveni imediat Braden și suna de parcă ar fi fost gelos, deși Charley știa că nu putea fi vorba de așa ceva.

– Bună Ramon, spuse ea pe un ton vesel. Nu fi prea generos cu complimentele. O dată ce voi pune mâna pe hârtiile tale, s-ar putea să nu le mai găsești.

– Am impresia că pot să-ți iert orice, zise el curtenitor.

Ea râse.

– Te asigur că sunt o persoană ignorantă în materie de lucru cu hârtiile. N-am făcut nimic mai deosebit în viața mea decât să servesc la o teighea.

– Câtă modestie! zâmbi el. După toate datele, ești o femeie-explorator extraordinară. Abia aștept să te cunosc mai bine.

Asta îi spusese oare Braden? Charley se uită rapid la el, dar Braden se încrunta la celălalt bărbat. Se folosi de prilej pentru a aluneca din strânsoarea lui și să înoate la margine. Imediat, mâna lui Ramon fu acolo s-o ridice din apă, dar prea târziu pentru a-și da seama că purta numai o pereche de chiloți de dantelă, prea transparenți acum că erau uzi.

Dar se comportă ca și cum era perfect normal să vorbească unui străin aproape dezbrăcat. Nu era la fel de înalt ca Braden, era mai în vârstă decât el, însă masculinitatea lui era evidentă. Nu era atrasă de el ca bărbat. Braden îi ocupa toate gândurile, dar Ramon părea o companie plăcută și amuzantă. Poate că avea nevoie pentru a-și abate atenția de la Braden. Era o inutilitate să devină prea implicată când tot ce putea obține era suferință din dragoste.

– Îmi pare rău în legătură cu tatăl tău. Sunt convins că se va simți în curând mai bine.

– Așa sper și eu. Sunt teribil de îngrijorată.

– Trebuie că îl ajută foarte mult faptul că te știe aici, aproape de el.

– Nu prea mult, de vreme ce nu mi s-a permis să-l văd astăzi, replică ea. Braden s-a dus la el azi și nu m-a trezit și pe mine.

– Atunci permite-mi să te duc eu după masă. Va fi plăcerea mea.
– Charley nu se duce nicăieri după prânz, mormăi Braden cu vehemență. Luase un prosop de undeva și-l aruncă spre ea. Acoperă-te pentru Dumnezeu!

Ramon îl privi suspicios pe Braden. Atitudinea lui îl intriga.

– Dacă Charley vrea să meargă, atunci...

– La tatăl ei mă gândesc, îl întrerupse Braden tăios. I-am promis deja că o duc la spital diseară. Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala, Ramon.

Celălalt bărbat roși și se uită la Charley ca pentru a-și cere scuze.

Ea ridică din umeri, la fel de surprinsă de cuvintele aspre ale lui Braden.

Braden îi atinse brațul.

– Să mergem să ne schimbăm. Și când nu-i mai auzea Ramon, îi spuse: poți să-l ierți, e căsătorit.

– N-am intenția să mă culc cu el. Tonul lui Charley era la fel de tăios ca al lui, cu o privire agresivă. Și tot ce a făcut n-a fost decât să fie prietenos.

– Prea al naibii de prietenos. Și n-ai dreptul să defilezi goală în fața lui. Nu-i de mirare că și-a făcut o idee greșită.

Se uită fix la el.

– Și cine e de vină că n-am nimic pe mine? Pe tine ar trebui să te critici. Se întâmplă să cred că Ramon este un tip foarte simpatic și, dacă se mai oferă să mă ducă la spital, mă duc.

– Nu se va oferi, spuse Braden încrezător.

Nici Charley nu credea că o va face. Cuvântul lui Braden părea să fie lege prin părțile acelea.

Capitolul 8

Când Charley ajunse la spital, fu uimită s-o găsească pe mama sa lângă patul tatălui ei. El dormea și Isobel părea epuizată și palidă, dar, cu toate acestea, zâmbi călduros când o văzu pe fiica ei.

– Nu mă așteptam să vii atât de repede, spuse Charley, îmbrățișând-o și sărutând-o.

– Am reușit să găesc un zbor imediat. Am intrat în panică după ce ai telefonat. Ca să fiu sinceră, nu credeam că-l voi găsi în viață. Și mi-a fost atât de teamă, după cât de bolnav spui că era, că va fi prea târziu când ajung aici.

– La un moment dat, nici eu n-am crezut că va supraviețui, recunosc Charley. Nici măcar nu l-am recunoscut când l-am găsit. Lacrimile îi umplură ochii când își aminti. O, Dumnezeuule, a fost îngrozitor.

– Am vorbit cu doctorul Lago, zise ferm mama ei și e plin de încredere că tatăl tău va depăși situația și se va pune pe picioare. Va fi de durată și o evoluție lentă, e mai bolnav decât a crezut doctorul la început, dar mi-a spus să nu-mi pierd speranța.

Charley trase un scaun și se așeză și se uitară amândouă la bărbatul care stătea atât de liniștit, acoperit de cearșaf.

– Se va face bine, spuse Charley. Are o voință de fier. A spus chiar că vrea să meargă înapoi. Crede că era foarte aproape de prețiosul său oraș pierdut.

Isobel dădu cu tristețe din cap, luând mâna inertă a lui Spencer în ale ei.

– Este riscul vieții lui. Și dacă asta a spus tatăl tău, nu mă îndoiesc și că o va face. Dar nu-l mai las niciodată singur, niciodată.

– Nici eu, zise Charley imediat. Voi merge cu el. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

– Ești o fată bună, dar în etapa asta a vieții lui are nevoie de un bărbat alături. Poate Alan, deși spune că se căsătorește și Julie nu e încântată de ideea de a o părăsi săptămâni întregi. Dacă Braden ar merge cu el n-aș avea nici o teamă.

Charley pufni.

– Braden crede ca și mine, că umblă după himere. Nici măcar nu crede în existența unui oraș pierdut.

Isobel Blake se încruntă la tonul aspru al lui Charley.

– Ceva îmi spune că voi doi nu v-ați înțeles.

– Uneori da, uneori nu, ridică ea din umeri. Ar fi trebuit să vezi cum m-a tratat. Sunt convinsă că a crezut că pot face munca unui bărbat.

– Tu i-ai vârat în cap ce experimentată ești.

– Chiar și așa, ar fi trebuit să-mi faci unele înlesniri, mormăi Charley.

– Din cât de puțin l-am văzut pe Braden, nu e genul.

– Poți să repeți asta, spuse Charley. Dacă Braden îți spune să sari, atunci sari. Știi că n-a vrut să mă lase să-l văd pe tata în după-amiaza asta? Am dormit azi dimineață când a venit să-l viziteze și când m-am trezit era deja plecat.

– Așteaptă puțin, se încruntă mama ei, nu mai înțeleg. Ce e cu Braden? A făcut treaba pe care l-am rugat s-o facă, ce...

– Bineînțeles, nu știi, nu-i așa? o întrerupsese Charley cu o grimasă. Insistă ca amândouă să stăm în casa lui în timp ce tata e la spital.

– O, ce amabil, zise imediat Isobel.

– Pe naiba, amabil. Există o condiție. Trebuie să lucrez pentru el.

– Ce să faci? întrebă femeia mai în vârstă, cu o anumită surpriză.

Charley ridică din umeri.

– Să-i aranjez niște hârtii pentru noua lui carte.
Ochii Isobelei Blake se luminează.
– Trebuie să fie interesant, iubito.
– Dar nu vreau să fac asta, nu vreau să lucrez pentru el, nici măcar nu vreau să stau cu el.

– Atunci, de ce ai fost de acord?
– Pentru că nu mi-a dat de ales. E genul ăsta de bărbat, mamă.
– Mie mi se pare foarte amabil. L-a găsit pe tatăl tău și acum ne găzduiește. Cel mai puțin bine pe care-l poți face pentru el e să-l ajuti cu ce are nevoie. Ce fel de carte este?

– Despre incași, o informă în silă Charley.
– Iată, iubito. Exact ce știi. Cred că e o idee minunată.
În acel moment, Spencer se mișcă.
– Isobel? șopti el și ochii i se umplură de lacrimi.
– Spencer! Isobel Blake se ridică de pe scaun și își apropie obrazul de al lui. O, Spencer!

Trecură mai multe secunde lungi înainte ca vreunul dintre ei să se miște și inima lui Charley se strânse privind această scenă sfâșietoare.

– Și fiica mea curajoasă. Spencer întinse mâna ficei lui, trăgând-o în cerul celor dragi. Ce faci, cum te simți? Braden mi-a spus că ești foarte obosită.

– Însă nu atât de obosită încât să nu pot veni să te văd. Ar fi trebuit să mă trezească.

– Nu, spuse tatăl ei imediat. A făcut ceea ce trebuia. E un tip nemaipomenit, nu-i așa? Îi rămân dator pe viață.

– Charley o să-l ajute să-și scrie noua lui carte, zise mama ei cu mândrie.

Ochii lui Spencer se măriră.

– Nu-l ajut s-o scrie, mami, râse Charley. Are nevoie să-i pun în ordine niște note în legătură cu niște cercetări, așa ceva. Presupun că va fi interesant.

– Presupui? repetă tatăl ei. Nu e nimic de presupus aici. Îți va face mare plăcere, știi bine. E o ocazie minunată. Aproape că merită să fii bolnav pentru asta. Cine știe la ce poate duce? Poate să-ți dea o ocupație permanentă.

– N-aș primi, zise Charley, iritată.
– De ce nu? se încruntă Spencer.
– Pentru că avem vederi diferite, foarte simplu.
– Nu înțeleg, spuse tatăl ei.
– E ușor. Nu-i plac femeile care se comportă ca bărbații. A avut părerea asta despre mine din momentul când am pornit în căutarea ta. Îl urăsc.

Părinții ei fură surprinși de vehemența tonului ei.
– Ești sigură că nu exagerezi? o întrebă mama ei.
– Și ce vrea să însemne asta? replică Charley.
– Dacă-l urăști atât de mult, n-ar trebui să stai în casa lui. Ești prea încăpățânată, Charley. Probabil că ai vrut.

Charley se uită îndelung la mama ei.

– OK, poate că am vrut. Dar numai munca mă atrage, nimic mai mult.

– Desigur iubito, zise mama ei.

Rămaseră până ce Spencer dădu semne de epuizare, dar și atunci Isobel nu voia să-l părăsească.

– Vin aici la prima oră de dimineață, îi promise ea.

Carlos îi conduse la conacul lui Braden din Barranco și ochii Isobelei se măriră când se apropiară. Se făcuse întuneric în timp ce se aflau la spital și casa era luminată ca ziua.

În timp ce urcă cele câteva trepte de la intrare, Carlos ducând cele două valize pe care le adusese Isobel cu ea, ușa se deschise larg și apăru Braden care le salută.

I se potrivea casa asta mare, decise Charley. Într-o pereche de pantaloni bej de velur, pantofi eleganți și un tricou de cașmir fin, era impunător ca și ceea ce-l înconjura. Lui Charley îi fu imposibil să-și controleze ritmul accelerat al inimii. Numai uitându-se la el și se simțea că-l dorește.

– Isobel, zâmbi el. Nu știam că ai sosit deja. Bun venit în umila mea locuință.

– Umilă? întrebă femeia râzând. E magnifică. Nu mi-am închipuit că locuiești astfel. E foarte amabil din partea ta că te-ai oferit să ne găzduiești. Urăsc hotelurile.

– Spre deosebire de fiica ta, zise el, neascunzându-și ironia.
– Am vrut să fiu mai aproape de tati, se apăra ea.
– Intraiți, continuă el. Juanita te va conduce la camera ta și apoi vom mânca ceva. E un drum lung cu avionul de la Londra, îngrozitor, nu-i așa? Dar sunt convins că te vei simți bine după un duș.

– De fapt, nu mi-e foame, zise Isobel. Dar sunt frântă de oboseală. Nu vreau decât să mă duc direct să mă culc. Consideri că este îngrozitor de necivilizat?

– Cătuși de puțin, stimată doamnă. Carlos, du valizele în camera alăturată de cea a senoritei Blake. Și spune-i Juanitei să vină.

– Valiza albastră e a lui Charley, zise imediat Isobel.

Braden zâmbi.

– Te va iubi la nebunie pentru asta, doamnă Blake. Femeia se încrunță. Charley nu prea are lucruri potrivite de îmbrăcăminte, deocamdată.

– Ai o rochie foarte drăguță pe tine, draga mea. Trebuie să porți așa ceva mai des.

– Așa gândesc și eu, rânji Braden, uitându-se la decolteul ei larg și la arcuirea frumoasă a sânilor.

Charley îl privi cu nemulțumire. Era la fel de rea ca și cea galbenă, chiar mai urâtă. Se simțea ca o femeie frivolă.

– E nouă, iubito?

– Împrumutată. Apartine uneia dintre iubitele lui Braden.

– Să facem o precizare. Estefa e pur și simplu o prietenă.

– O prietenă care-și lasă hainele la tine acasă? Hmm. Ce prietenă!

– Charley! Isobel era șocată și ochii i se măriră. E foarte nepoliticos ce spui.

Charley se uită la mama ei, apoi la Braden.

– Scuzați-mă. Dar el știa că nu era sinceră și păru mai amuzat decât înainte.

– Nu-ți face griji din pricina fiicei tale, Isobel. Ea și cu mine ne înțelegem foarte bine. A, Juanita, dânsa este senora Blake. Camera ei este gata?

– Si, si, zise imediat femeia. Veniți pe aici.
– Mă duc să despachetez, spuse Charley.
– Și după aceea vom lua un păhărel împreună, o opri Braden din drum.

Se întoarse, cu o privire rece.

– Nu cred. Cred că mă voi culca și eu devreme.
– Vreau să vorbesc cu tine, Charley. Tonul lui arăta că nu acceptă un refuz.

– Despre ce?

– Despre cercetările mele. Vreau să începi să te ocupi de ele de mâine de la prima oră și cum nu voi fi aici...

– Dacă e despre lucru, bine, răspunse ea și plecă. Simți ochii lui fixați pe spatele ei și nu putu să reziste să nu se întoarcă atunci când ajunsese în capul scării de marmură.

– Nu mă face să aștept prea mult, o preveni el răspicat.

Charley își scoase lucrurile și le puse în șifonier, se schimbă într-un trening de bumbac roz, se asigură că mama ei doarme și apoi coborî la parter.

Îl găsi pe Braden în birou. Era o încăpere mare cu fotolii adânci și mobilă de birou. Stătea în picioare cu un pahar în mână, așteptând-o. Se încruntă când văzu cu ce era îmbrăcată.

– Trebuia să pui asta pe tine?

– E comod, răspunse ea.

– Dar nepotrivit pentru o doamnă, mârâi el. Ce vrei? Coniac? Scotch? Vin?

– Coniac, te rog.

Îi turnă puțin coniac pe fundul unui pahar mare de cristal și i-l dădu.

– Stai jos.

Ea ascultă și sorbi o înghițitură din lichidul de culoarea chihlimbarului.

Așezându-se în fotoliul asemănător cu al ei, Braden își întinse picioarele lungi, arătând complet relaxat.

– Cum era Spencer în seara asta?
– A dormit în cea mai mare parte a timpului, relatează ea și a fost foarte emoționat când a văzut-o pe mama.

Braden dădu din cap.

– Mi-a spus azi dimineață că are nevoie de ea. Mă bucur că a venit pentru că acum nu mai ai nici un motiv să spui că fugi la spital.

– Trebuie să merg. Am fost numai o dată. Îmi place să merg să-l văd.

– Dar ți-ai petrece toată ziua la spital, dacă te-ai lăsa!

– Sigur că da. E tatăl meu și îl iubesc.

– Firește. Dar am de lucru pentru tine, o treabă pe care vreau s-o faci și încă repede.

Charley îl privi cu interes.

– Cine ar fi făcut clasificarea materialelor dacă n-aș fi fost eu disponibilă? Estefa?

– Dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, aș fi făcut-o eu. Tonul lui Braden deveni brusc tăios. Nu uita că am pierdut un timp prețios căutându-l pe tatăl tău.

– Nu cred că-mi vei permite să uit. Bun, hai să vedem ce am de făcut.

Dădu să se ridice, dar Braden îi făcu semn să rămână în fotoliu.

– Există suficient timp pentru asta. Degustă-ți coniacul.

Gândindu-se că munca pe care i-o oferise era poate doar un pretext, Charley tot învârtea paharul, încercând să ignore senzația furnicătoare care i se transmitea prin membre.

– Te deranjează ceva?

Se uitase absentă la lichidul care se învârtea în pahar, dar acum observă că el îi urmărea mișcările care o dădeau de gol.

– Urăsc să stau și să nu fac nimic, răspunse ea.

– Vrei să spui că urăști să stai de vorbă cu mine. Dilatarea nărilor lui îi spuse că un asemenea gând îi displacea.

– Ai spus că vrei să parcurgem notele tale.

– De asemenea, te-am invitat la un păhărel.

- Nu-ți place să bei singur?
 - Nu contează, dar când am musafiri îmi place compania lor.
 - Și oricine e bine venit dacă Estefa nu-i disponibilă.
- Fața lui Braden se întunecă.
- Ce dracu ai cu Estefa? Nici măcar n-ai cunoscut-o.
 - Nu e nevoie s-o întâlnesc, zise repede Charley. Faptul că își lasă hainele aici e o mărturie suficientă pentru genul de relație pe care-l agreezi.
- Și te deranjează gândul că am o aventură sentimentală cu Estefa? Ochii i se îngustară, urmărind-o foarte atent și Charley trebui să-și stăpânească atent reacțiile.
- Poți să ai câte o aventură în fiecare lună. Nu mă interesează.
 - Atunci de ce această obsesie? Aduci mereu vorba despre ea.
 - Să spunem că sunt intrigată, zise Charley fără să-i pese. Urmează s-o întâlnesc?
- Eterna curiozitate feminină, o ironiză Braden. Însă, da, aș zice că e foarte probabil. Deși, acum e la Paris.
- Unde locuiește când e acasă?
 - La Lima.
- Charley nu-și putea reprima gelozia irațională care o făcea să simtă un gust amar. Există numai un motiv ca o femeie să stea aici când propria ei casă era atât de aproape.
- Mai sunt întrebări? Un zâmbet subit îi jucă pe buze. Știa exact ce gândea ea.
 - Nu.
- Își termină coniacul dintr-o înghițitură și aproape se sufocă în timp ce lichidul de foc îi arse gâtul.
- Atunci putem începe să discutăm despre treaba pentru care suntem aici. Se ridică și traversă camera și Charley îl urmă, conștientă de atracția lui. Asta făcea lucrurile mult prea dificile.
- El scoase dosar după dosar dintr-un sertar, fiecare plin de note scrise și pagini tipărite, fotografii și desene și Dumnezeu mai știa ce. Ochii lui Charley se măriră.

– Da, pare un talmeș-balmeș, trebuie să recunosc. Sunt note de câțiva ani aici, lucruri pe care le-am folosit, altele încă nu. Dar s-ar putea să le includ. E nevoie de o sortare și de o indexare atentă, ca să știu exact ce am.

– Pare multă muncă, zise Charley cu o ușoară încruntare a sprâncenelor. N-o să știu de unde să încep.

El dădu afirmativ din cap.

– Inițial am vrut să introduc totul în computer, dar, cum n-ai această aptitudine, lucrăm cu fișe de indexare, referințe despre note și fișare alfabetică sau cronologică. Le voi introduce în computer mai târziu. Ultimele mele date se găsesc deja acolo.

– Nu-l ai de mult, nu? Charley era impresionată și brusc, vru să știe cum să lucreze la acea aparatură magică. Era o aptitudine de care avea nevoie oricine se îndeletnicea cu afacerile, deși nu crezuse că are utilitate pentru ea.

– Nu, și deocamdată mai tatonez. Ramon e un vrăjitor în privința asta. Face grafica și toată munca artistică, lăsându-mă pe mine cu partea reală a scrisului.

Suna foarte interesant și Charley deveni subit foarte dornică să înceapă. Se uită atentă la paginile scrise. Erau atât de multe și toate trebuia citite înainte de a putea să le clasifice. Îi vor lua săptămâni întregi. Tatăl ei se va face bine cu mult înainte de a fi îndeplinită toată această muncă.

– Acestea sunt fișele, continuă Braden. Le-am dat titluri celor mai multe dintre ele. O să ai poate nevoie de mai multe. Aceasta, de exemplu... Se aplecă peste ea și luă una din foile de hârtie și Charley era sigură că nu fusese nici un accident faptul că îi trecuse cu mâna peste sâni.

Își țină răsuflarea, se depărta de el și gura lui se înăspri.

– Aceasta va fi fișată la „mâncare“. Totul e material de bază. Dacă ai întrebări și nu sunt aici, întreabă-l pe Ramon.

– Când speri să începi să scrii materialul propriu-zis?

– Am început deja, recunosc eu. Dar trebuie să mă opresc să caut diverse date.

Charley era uimită.

- Cu experiența ta, ai totul în minte?
Braden ridică din umeri.
- Știind că ce-l interesează pe un adult și ce-l interesează pe un copil sunt două lucruri diferite. N-am mai scris o carte pentru copii. Va fi mai greu decât am crezut. Știi multe despre copii, Charley?
- Nu prea, recunosc eu ea.
- E păcat. M-am gândit că m-ai putea ajuta. Îți plac copiii?
- Întrebarea lui o surprinse.
- Presupun că da. Neavând nepoți sau nepoate, n-am prea avut de-a face cu ei.
- Ți-ar place să ai copiii tăi?
- Râse ușor.
- Ce este asta, un interogatoriu?
- Mă gândeam la cât de puține lucruri știu despre tine. Intenționezi să te măriți într-o bună zi sau ești prea independentă pentru așa ceva? Cariera de explorator are întâietate?
- Era o urmă de ironie în glasul lui care o irită pe Charley.
- Sigur că aș vrea să mă mărit. Ce femeie n-ar vrea?
- Dar nu există cineva special în momentul acesta în viața ta?
- Nu.
- Ai fost vreodată îndrăgostită?
- Cred că asta mă privește, răspunse ea tăios.
- Ceea ce sugerează că n-ai fost, răspunse el imediat. Și pot să-ți spun de ce? Nici unui bărbat nu-i place o fată care se îmbracă și se comportă ca tine. Uită de eliberarea femeilor. Uită de egalitate. Bărbaților le place ca femeile să poarte haine drăguțe și să facă lucruri care li se potrivesc.
- Cu alte cuvinte, nu-i plăcea ce face ea. Nu-i plăcea cum se îmbracă. De fapt, nu-i plăcea deloc de ea. O tristețe de nespus îi copleși inima.
- Ai terminat? Întrebă Charley și fu surprinsă cât de liniștită îi era vocea. În interiorul ei tremura ca o frunză.
- Am fost clar în ce ți-am spus?
- O, da, ai fost clar. Foarte clar, răspunse ea cu amărăciune. Dar, dacă sperî că are vreo importanță, te înșeli. Nu crezi că dacă un bărbat mă iubește cu adevărat, mă acceptă așa cum sunt?

– Să te accepte da, dar să-i placă, poate că nu. Dragostea nu înseamnă să vrei să-i faci plăcere celui alt?

– Să zicem, spuse Charley cu supărare că n-am fost profund îndrăgostită de vreun bărbat pentru a vrea să mă schimb pentru el. Ceea ce era o minciună. Dacă Braden ar fi iubit-o așa cum îl iubea ea pe el, ar fi purtat ce i-ar fi plăcut lui cel mai mult. I-ar fi făcut plăcere să se îmbrace elegant pentru el. Avea dreptate în această privință. Dar nu era nici o modalitate să încerce să impresioneze un bărbat a cărui opinie despre ea era nulă. N-avea nici un rost. Tot ce se putea întâmpla era să ajungă să pară nebună.

– Asta este o conversație ridicolă. Mă duc să mă culc.

Se întoarse și vru să plece, dar Braden o prinse strâns de braț.

– Nu încă, nu pleci. Mai devreme, ne-a deranjat Ramon. Acum nu mai e nimeni să ne întrerupă.

Dar, deși trupul ei țipa după al lui, Charley știa că trebuie să-l respingă. Era o nebunie să-l mai lase s-o sărute. Greșise când se gândise că putea să adune amintiri și să se întoarcă la ele cândva, în viitor. Chinul în dobândirea acelor amintiri nu era decât o tortură.

– Nu, Braden. Charley îi dădu mâna la o parte și-l împinse cu palmele în piept din toate puterile, dar era ca și cum ar fi încercat să demoleze un zid de cărămidă.

– Încetează să te mai lupți. Braden îi prinse încheieturile mâinilor și i le duse la spate apropiindu-și corpul de al ei.

Contactul îi sensibiliză fiecare terminație nervoasă, făcând bătălia imposibilă.

– Ce s-a întâmplat? Nu poți s-o aștepți pe Estefa? întrebă ea cu glas răgușit. Sunt sigură că e mai libertină cu favorurile decât mine.

– S-o lăsăm pe Estefa în afara problemelor noastre.

– De ce aş face asta, când e foarte evident că face parte integrantă din viața ta? Dar dacă nu gândul la ea te stârnește, atunci ce e? Faptul că trebuie să lupți. Asta îți dă...

– Charley!

Grimasa pe care o făcu ar fi trebuit s-o prevină, dar ea continuă:

– Îmi închipui că sunt o raritate, dar chiar și așa n-ai dreptul...

– Taci, Charley.

– Dreptul de a umbla cu mâinile pe mine de câte ori ai chef, continuă ea fără milă. Dacă vrei neapărat sex, cred că sunt o sumedenie de fete care abia așteaptă.

Gura lui o acoperi brutal pe a ei și un torent de senzații fierbinți îi trecură prin tot corpul. Avusese dreptate să-l țină în șah. Se simțea în pericol să nu se topească în brațele lui, lupta fiind inutilă. O ținea ca într-o menghină, sărutul lui devenind tot mai insistent.

Slăbiciunea ei a fost că l-a lăsat să ajungă până aici. Voia aceste săruturi. Îl voia așa cum se voia pe sine însăși, deși pentru un motiv cu totul diferit. Încă nu reușise să depisteze care era motivul lui.

Treptat, rezistența lui Charley slăbi și când își dădu seama că nu se mai luptă, sărutul lui Braden deveni mai delicat. Brațele lui nu o mai strângeau atât de tare și urmă un erotism pur când sărutul lui coborî pe gâtul ei.

Capul lui Charley se lăsă pe spate în timp ce scoase un geamăt inconștient de plăcere. De ce se mai luptase când fiecare părticică din ea striga după el, tânjea după el, îi răspundea?

– O, Braden! Charley nu era conștientă nici cel puțin că vorbea.

Era un strigăt din inimă, smuls de intensitatea pură a plăcerii.

Gura lui alunecă mai jos, fiecare nasture care-l împiedica fiind desfăcut, până ce-i descheie pe toți. Charley nu mai era în stare să protesteze. Își ridică minile ca să-i scoată bluza treningului, arcuindu-și corpul către el, oferindu-i-se, invitându-l, cu simțurile stârnite.

Când îi sărută sânii, jucându-se cu sfârcurile lor întărite, simți că ia foc. Avea nevoie de sprijin, picioarele refuzând brusc s-o mai susțină, incapabile să-i mai suporte greutatea. Bâjbâind în spatele ei, Charley simți marginea biroului și se sprijini de el. Acum își trecu și ea mâinile prin părul de pe pieptul lui, cu chipul contorsionat de chinul delicios al senzațiilor pe care i le provoca.

Voia mai mult, simțea o nevoie dureroasă și când el își ridică puțin capul și își îndreptă spatele, crezu că voia s-o abandoneze. Îi prinse repede fața în mâini și o trase spre ea, sărutându-i gura, obrazii, gâtul, lăsându-l să înțeleagă că era pregătită pentru el.

– Nu, Charley. Cu delicatețe dar ferm, o îndepărtă de el.
– Dar, Braden, am nevoie de tine. Era un strigăt de protest căruia nu i-ar fi dat niciodată glas dacă n-ar fi scos-o pe jumătate din minți.
– Nu-mi face nici o favoare.
Charley se încruntă.
– Nu înțeleg.
– Orice nebun poate să ațâțe o femeie și s-o facă să-l roage să facă dragoste cu ea. Nu asta vreau.

– Atunci, ce vrei? Ochii ei albaștri erau întunecați de durere.
– Ceea ce vreau e... imposibil.
– Ce fel de răspuns e ăsta? Întrebă ea furioasă.
– Singurul pe care-l vei primi. Dacă nu-ți poți da seama, atunci n-o să fac nimic pentru tine. Mai bine te acoperi să nu răcești.

Charley tremura deja de mânie, nu de frig. O umilise. O făcuse să se simtă ieftină. O ațâțase în mod deliberat și, când era pe punctul de a i se oferi, o respinsese. O, Doamne, cât de mult îl ura! Nu, nu-l ura. Îl iubea încă. Lacrimile îi umplură ochii. Era o emoție crudă. Și el era un om crud. Fusesse crud și fără milă în junglă și era la fel de nemilos acum. Ceea ce voia era imposibil. Ce voia să însemne această remarcă enigmatică? Îi luă bluza și o trase peste umeri. Braden stătea lângă ușă și o ținea deschisă. Era concediată. Trecând pe lângă el, îl privi drept în ochi:

– Să nu cumva să mă mai atingi vreodată, Braden Quest.

Charley crezu să vede un licăr de durere în ochii lui, dar probabil că era numai închipuirea ei. De ce să fie rănit?

– Voi face clasificarea materialelor pentru că simt că îți datorez acest lucru, dar de acum înainte relația noastră este strict profesională.

El dădu afirmativ din cap.

– Dacă asta vrei.

Nu asta voia, fir-ar să fie, dar era singura modalitate prin care va reuși să se descurce în următoarele săptămâni. Dacă mai îndrăznește să o atingă va fi ca un bloc de gheață în brațele lui, deoarece o umilintă era de-ajuns.

Îndată ce ajunse în camera ei, controlul lui Charley se frânse. Lacrimile i se prelingeau pe obraji și ajungeau pe bărbie. Nu făcu nimic să le oprească, ci căzu în genunchi și își luă capul în mâini pe marginea patului. Sughituri tăcute o scuturau. Refuză să facă vreun zgomot, ca nu cumva să audă Braden și să vină să vadă ce se întâmplă. Ar fi fost ultima înjosire posibilă.

A doua zi când se trezi, Braden deja plecase. Sună la spital și i se spuse că tatăl ei petrecuse o noapte liniștită.

– Sunt bucuroasă că ești aici, mami, îi spuse ea la micul dejun. Altfel, n-aș fi putut face munca pe care mi-o cere Braden. Ar fi trebuit să mă duc să-l văd pe tata.

– Îi voi transmite dragostea ta, zâmbi Isobel. Vii deseară, desigur?

– Încearcă să mă înlocuiești.

– Nu știu cum o să fiu în stare să-l răsplătesc pe Braden pentru că l-a găsit pe tatăl tău.

– Nu mi-aș bate capul să încerc, zise Charley tăios. Își ia răsplata prin mine.

Isobel Blake se încruntă.

– Ești îndrăgostită de Braden?

Charley se uită încruntată la mama ei, inima bătându-i ca un ciocan.

– Ce te face să spui așa ceva? Îl urăsc. Nu e evident?

– Nu, nu e, răspunse femeia ferm. Nu te-am mai văzut niciodată așa. Te schimbi, fetița mea, când îi rostești numele și seara trecută aerul părea încărcat de electricitate. Și nu vorbesc de tensiune sau ostilitate, deși i-ai vorbit agresiv.

– Te înșeli, mamă, nu e nimic între mine și Braden.

Mama ei zâmbi înțelegător și clătină din cap.

– Cred că se numește limbajul corpului astăzi și cu certitudine lași impresia că Braden te atrage.

Dându-și seama de inutilitatea de a continua să nege, Charley ridică din umeri într-o atitudine expresivă.

– Nu mi-am dat seama că ești atât de perspicace, mamă. Credeam că îmi ascund sentimentele destul de bine.

– Atunci, îl iubești?

– Da, nebunește.

– Și Braden?

– Dumnezeu știe ce simte. Doresc din toată inima să reușesc să-l ajut cu lucrarea pe care m-a rugat să i-o fac. O să mă omoare statul aici.

– Estefa aceea pe care ai menționat-o. E îndrăgostit de ea?

– Spune că nu, dar nu-l cred.

– Ți-a făcut vreodată, vreau să spun, tu și el...

– Dacă te referi la avansuri, atunci răspunsul e da. Dar n-am însemnat nimic pentru el, adăugă ea repede. Cred că e frustrat că Estefa nu-i aici. Tot ce sper e să plec înainte de a se întoarce de la Paris. N-aș putea să suport să-i văd împreună.

Mama ei rămase gânditoare, nu mai zise nimic și curând după aceea plecă împreună cu Carlos la spital. Charley se îndreaptă spre biroul lui Braden. Se așează la birou și începu să citească primul dosar cu note.

Scrisul lui Braden era greu de descifrat, dar, după o vreme, se obișnuie cu el și curând se pierdu în lumea încașilor.

– Trebuie să fie interesant!

Charley își o duse o mână la gură, brusc șocată să-l vadă pe Ramon El Gordo stând în fața ei.

– M-ai speriat de moarte, îl acuză ea.

– Scuză-mă n-am avut intenția. Ce faci? Juanita mi-a spus că stai de ore întregi aici. Cred că e cazul să te oprești și să bem o ceașcă de cafea.

Ce atrăgător era accentul lui! Se uită la ceas, uimită cât de repede trecuse timpul.

– Da, te rog.

Se duse în capătul celălalt al încăperii și-i turnă cafea dintr-un ibric într-o ceașcă.

– Le-ai adus cu tine?

Ramon dădu din cap afirmativ.

- Erai într-adevăr absorbită.
- Îmi place orice are legătură cu incașii. M-au fascinat toată viața.
- Ești o fată remarcabilă.

Braden nu crede asta. Cuvintele îi stăteau pe vârful buzelor în timp ce se așeză într-unul din fotolii, dar și le reținu.

- Totdeauna mi-a plăcut să explorez cu tatăl meu.
- Trebuie să fie foarte mândru de tine.
- Voia un fiu, bănuiesc că de asta sunt așa cum sunt.
- Cu toate acestea, nu ți-ai pierdut feminitatea. O vrei neagră sau cu frișcă?

— Cu frișcă. Spune-i asta prietenului tău.

– Ești foarte frumoasă, Charley, sunt sigur că ți s-a mai spus asta de multe ori. Cred că Braden și cu mine trebuie să ne considerăm norocoși că lucrezi cu noi.

– Mă bucur că pot da o mână de ajutor, zise ea cu modestie.

– Îi aduse ceașca în care-i turnase cafea.

– Servește-te cu zahăr. Și o prăjitură, poate? Juanita le face. Sunt delicioase. Mă bucur, Charley, zise Ramon, așezându-se în celălalt fotoliu, că Braden a trebuit să plece astăzi. Ne va oferi prilejul să ne cunoaștem.

Charley simți un clopoțel avertizator în cap.

– Nu cred că trebuie să irosim timp vorbind. E multă treabă de făcut și nici măcar n-am început.

El îi respinse protestul.

– Braden nu se așteaptă la progrese azi, sunt sigur. Cât crezi că va sta tatăl tău în spital?

– Câteva săptămâni, îmi închipui, răspunse Charley, ronțind o prăjitură. Dorea să-și ia ochii de la ea. O făcea să se simtă stânjenită.

– Evident, îmi pare rău pentru el, zâmbi Ramon, dar pentru mine sunt vești bune. Un lucru dificil de a lucra aici este lipsa companiei feminine.

– Dar ești căsătorit, nu, Ramon?

El ridică din umeri, ochii negri scânteindu-i.

– Braden ți-a spus? Ce păcat. Dar pentru că un bărbat e însurat nu înseamnă că nu poate admira o altă femeie.

– Îmi place să fiu flatată, încuviință ea cu un zâmbet dezarmant. Dar ai grijă să nu depășească acest prag. Nu doresc o relație cu un bărbat căsătorit.

– O respingere brutală, zise el ironic, prefăcându-se cuprins de panică. Dar nu mă poți acuza senorita. Ești mult prea fermecătoare.

Charley purta o rochie în dimineata aceea, una din puținele pe care le avea, dar nu era nimic special. O rochie de bumbac cu nasturi, cu mâneci scurte și cordon pe mijloc. Considera că depășise măsura cu flătățile. Poate că după ce o văzuse nud cu o zi în urmă, își permitea o asemenea comportare.

– Și tu ești o persoană fermecătoare, zâmbi ea, terminându-și cafeaua și ridicându-se. Acum mă întorc înapoi la lucru.

Când trecu pe lângă fotoliul lui se ridică și el și o prinse de mână.

– Nu te-am ofensat, Charley, nu?

– Sigur că nu. Zâmbetul ei era sincer.

El îi duse mâna la buze.

– N-aș vrea să fac așa ceva.

În acel moment, ușa se deschise și Braden intră în birou. Se încruntă când îi văzu că stau prea apropiați unul de altul. Charley încercă să se îndepărteze, dar Ramon o reținu.

– Braden, spuse Ramon, nearătând deloc stânjenit, nu m-am așteptat să vii atât de devreme.

– Evident că nu, comentă Braden cu asprime. Vreți să-mi spuneți ce dracu se întâmplă?

Capitolul 9

Dinții lui Ramon El Gordo străluceau de albeață, pe tenul lui închis în timp ce-i zâmbea lui Braden.

– E simplu, bunul meu prieten, pur și simplu apreciez o femeie frumoasă.

– Senorita Blake se află aici ca să muncească, nu să fie apreciată.

– Charley a lucrat mai multe ore la rând și a luat o pauză binemeritată.

Braden se uită cu răceală la Charley.

– Așa e? Arată-mi ce ai lucrat.

– N-am început încă să clasific ceva, începu ea. Am...

– Așa cum am bănuir. Bărbia lui Braden se ridică arogant. Poate că nu e o idee bună să lucrați împreună. Ți voi găsi o altă cameră în care să lucrezi, Charley.

– Nu e nevoie, zise Ramon cu rigiditate, mândria lui fiind ofensată. N-o să vă mai deranjez. Nu mi-am dat seama că e proprietatea ta particulară.

Ochii lui Braden se îngustară.

– Nu e a mea în modul în care sugerezi, dar cât timp Charley este sub acoperișul meu, simt o anumită responsabilitate față de ea.

– Cred că reacționezi exagerat, interveni Charley tăios. Ramon voia să fie pur și simplu prietenos.

Braden își întoarse privirea spre ea.

– Uیți că îl cunosc mai bine ca tine. Îmi place Ramon, nu mă înțelege greșit și este un artist excelent, dar în privința sexului opus are un apetit vorace. Nu-i așa, Ramon?

Celălalt bărbat făcu o grimasă și ridică din umeri.

– N-am cum să rezist. E în sânge.

– Și luând-o de soție pe Carmen, n-a însemnat nici o diferență pentru el, îi spuse Braden lui Charley. Din fericire, nu a fost descoperit niciodată. Dar, într-o zi, nu va mai fi atât de norocos și atunci vai și amar de el. Carmen este foarte temperamentală. Nu vreau ca Charley să fie prinsă în mijlocul unei asemenea confruntări. Acum vă sugerez să vă întoarceți la lucru.

Restul zilei fu fără evenimente și Ramon plecă acasă pe la patru. Isobel se reîntoarise de la spital la timp pentru cină și Charley se duse cu ea înapoi pentru câteva ore.

Tatăl său nu arăta schimbat, era încă foarte obosit și foarte plătând și presupunea că era prea devreme să se aștepte la o îmbunătățire.

– Spune-mi ce ai făcut astăzi.

Zămbetul lui era foarte slab, deși interesul lui era autentic.

– Nimic deosebit, ridică ea din umeri. Am citit din notele lui Braden. E un material atât de interesant, încât m-a furat lectura. Timpul a zburat.

– A venit să mă vadă în dimineața asta.

– Da? Ochii lui Charley se măriră e uimire. N-am știut.

– A trecut prin apropiere și a intrat. Pe neașteptate, Spencer păru că se gândește intens. Braden e așa cum mi-am dorit un fiu al meu.

Charley întâlني ochii mamei ei și Isobel ridică din spătence, dar nu rosti nici o vorbă.

– Cu cât îl văd mai des, cu atât mă gândesc mai mult la asta. L-am admirat întotdeauna, dar personalitatea lui reală s-a format din lecturi. Îmi face mare plăcere că voi doi v-ați împrietenit.

– Tată, lucrez pentru el numai, insistă Charley cu blătdețe. O dată ce vom ajunge acasă, nu-l voi mai vedea.

– Poate, spuse tatăl ei. Vine deseori în Anglia, mi-a spus. Îmi închipui că va trece să ne vadă. Cred că ne-am făcut un prieten pe viață.

Sentimentele lui Charley erau amestecate. O jumătate din ea bombănea pentru că știa că o ruptură este singurul răspuns, singura modalitate de a și-l scoate din minte. Dar, pe de altă parte, spera că și el va ajunge s-o iubească. Știa însă că aceasta era o speranță deșartă. Dacă Braden avea vreun sentiment pentru ea, acesta s-ar fi manifestat în timp ce au stat împreună. Singurele lui înclinații pentru ea țineau de o atracție fizică, nu erau mai profunde.

Următoarele câteva zile au urmat un model aidoma. Ramon folosea orice prilej să stea la taifas cu ea și insinuările erau mereu prezente, dar Charley îl ținea la distanță. Braden era activ și nu-l vedea niciodată singur, dar îl observa cum o privește gânditor și ar fi dorit să știe ce era în mintea lui.

Clasificarea materialelor progresa continuu și lui Charley îi plăcea foarte mult ce făcea. Va fi o zi tristă când va trebui să abandoneze în cele din urmă. Ar fi dorit să-l ajute pe Braden cu cartea. El începuse din nou să scrie și venea deseori în biroul special amenajat pentru ea, aplecându-se asupra fișelor sau răsfoind paginile, punându-i la grea încercare simțurile prin apropierea corpurilor lor.

Apoi, într-o zi, îi spuse că trebuie să se ducă la Lima.

– Îl voi vedea pe vechiul meu prieten Robert Kinsey la muzeul de arheologie și antropologie. Aș vrea să mergi și tu cu mine.

O lăsară pe mama ei la spital și apoi Carlos îi duse la muzeu. În timp ce Braden vorbea cu Robert, un englez agreabil de peste cincizeci de ani, cu o față veselă și o burtă mare, mergeau prin muzeu.

Acesta era împărțit în diverse colecții, toate fascinante în felul lor, macabre unele dintre ele, cum era încăperea „Paracas” cu capetele diforme și craniile cu o parte a osului îndepărtată pentru a expune creierul. Mai îngrozitoare era mumia înghețată a unui bărbat cu unghii încă vizibile.

Exista și o cameră distinctă a incașilor, cu machete impresionante ale ruinelor de la Machu Pichu și Tambo Colodaro, dar cum explorase deja aceste situri ele nu mai reprezentau un interes pentru ea.

Când ajunseră la biroul lui Robert, era vremea pentru masa de prânz.

– Mi-ar face plăcere să merg cu voi, le spuse bărbatul mai în vârstă, dar, din păcate, nu pot. Răspund invitației altă dată.

– Trebuie să vii la mine acasă, insistă Braden. Promiți mereu, dar nu-ți găsești timp pentru o vizită.

– Poate că voi găsi. De fapt, s-ar putea să vin mai repede decât te gândești. Robert îi zâmbi călduros lui Charley, cu o privire admirativă. Din câte aud, sunteți o tânără foarte interesantă. Aș vrea să aflu câte ceva din experiența dumatăle.

Un mușchi tresări pe fața lui Braden.

– Da, vino, Robert. Voi aranja o petrecere la cină să poată veni și soția ta.

– I-ar plăcea grozav, râse el, prefăcându-se că nu înțelege motivul invitației prietenului său. E una dintre cele mai mari admiratoare ale tale.

Afară, Braden avea o privire mohorâtă și Charley nu-și dădea seama de ce interesul lui Robert pentru ea trebuia să-i provoace o asemenea proastă dispoziție. Braden se purta ca și cum era proprietatea lui. La incidentul cu Ramon, spusese că era așa din cauză că se afla sub acoperișul lui, dar și mama ei era acolo, pentru Dumnezeu! Nu avea nevoie de protecția lui. În plus, era perfect capabilă să aibă grijă de ea. Nu avea obiceiul să încurajeze bărbații – Ramon și Robert fuseseră prietenoși față de o străină aflată în vizită în țara lor, asta era tot.

– Unde mergem la prânz? întrebă ea, prefăcându-se că nu remarcase atitudinea lui.

– Mergem acasă, spuse el tăios.

– O, dar aș fi vrut să mă plimb puțin. N-am văzut încă mare lucru din Lima.

– Uiti că avem de lucru. Tonul lui era aspru și nu admitea replica. Charley ridică din umeri. Ce rost mai avusese să vină în centrul orașului?

Carlos apără cu mașina ca un magician și se urcă în ea. Domnea o tăcere apăsătoare până când Braden spuse:

– Îți amintești de tipul acela care a venit aici și apoi a dispărut, acela care se presupune că s-ar putea să aibă o legătură cu dispariția tatălui tău?

Charley se încruntă.

– După spusele lui Robert, a apărut în Ecuador. A avut o cădere psihică și și-a pierdut memoria. Habar n-avea cum ajusesse acolo. Așa că toate grijile tale în legătură cu el și temerile că tatăl tău ar fi fost omorât de indieni ostili au fost total nefondate.

– Mă bucur, zise Charley. Nu vreau să mă gândesc că indienii atacă oameni inocenți.

– Nu-i atacă, răspunse iritat Braden. Dar nimeni nu-i poate acuza de ceva când în ultimele patru sute cinci zeci de ani Peru a atras atâția invadatori pentru a-i jefui bogățiile. Nu-ți ascund, Charley, că nu sunt deloc mândru de strămoșii mei.

– Pizaro ar trebui să răspundă de multe, încuviință ea, bucuroasă că își transfera nemulțumirea asupra acelor invadatori spanioli decât asupra ei înșiși.

Se întreba dacă punea tot atâta patos în ceea ce scria. Nu văzuse încă nimic din ce scrisese.

– Ce personaj înfățișezi în cartea ta? Îndrăzni ea să întrebe. Pachacuti?

– Împăratul? Ochii i se măriră. Cel mai hotărât nu. Un om simplu dintr-un trib. Copii se vor identifica mai cu dragă inimă cu el. Desigur, pentru a acoperi tot imperiul incaș, va trebui să împart cartea în mai multe părți, folosind un personaj diferit în fiecare parte.

– Aș vrea să citesc ce ai scris, spuse ea ezitând, așteptându-se la un refuz categoric.

Spre surprinderea ei, Braden încuviință cu un semn din cap.

Se aflau acum în afara centrului Limei, dincolo de băncile, blocurile cu birouri și magazine și străbăteau periferia, dens populată, cu cișmele de apă în stradă, folosite de mai multe familii. Charley ura această zonă. Contrastul total dintre cartierul Miraflores, aflat la circa șapte-opt kilometri distanță era bine venit și parcară curând în fața conacului frumos restaurat al lui Braden.

N-au mai conversat, Braden izolându-se într-o tăcere meditativă, iar Charley temându-se să vorbească pentru a nu-și atrage vreo replică tăioasă. Refuza să accepte că o singură remarcă a lui Robert Kinsey îl iritase atât de mult. Alceva trebuie să-i fi provocat indispoziția, fără vreo legătură cu ea. Era prea sensibilă, asta era tot.

Dar buna dispoziție a lui Braden reveni miraculos îndată ce se aflară în casă. Și dispoziția lui Charley căzu la pământ.

O față înaltă, cu pielea arămie, se aruncă în brațele lui Braden.

– Braden, iubitule, unde ai fost?

Estefa, se gândi Charley cu amărăciune. Cine altcineva să-l întâmpine astfel?

– Am venit devreme, special ca să te văd și nu erau acasă decât Ramon și Juanita. Vocea ei modulată avea un ton iritat. Mi-a fost atât de dor de tine.

Sărutul care urmă fu prea stânjenitor pentru Charley ca să-l privească. Parcă se devorau unul pe altul sau cel puțin Estefa îl devora pe Braden și el nu păru că se grăbește să pună capăt aceluia sărut prelungit.

Când se despărțiră, în cele din urmă, Braden privi spre Charley care făcea tot posibilul să se piardă în decor.

– Vino să te prezint. Știu că doreai s-o cunoști pe Estefa.

Porcul, se gândi ea, dar zâmbetul de pe chipul ei nu trăda nici un sentiment.

În schimb, cealaltă tânără se încruntă.

– Braden, cine este ea?

Și se agăță și mai strâns de brațul lui.

El îi zâmbi indulgent.

– Este Charley Blake, ea și mama ei stau aici.

– De ce? Își țuguie buzele tânăra, cu ochii dintr-o dată plini de suspiciune. Avea ochi frumoși, negri și migdalați, cu sprâncene frumos arcuite. Chipul îi era prelung, cu pomeți înalți clasici, gura largă, buzele cărnoase și senzuale. Nu se putea nega că era foarte frumoasă. Părul ei negru strălucitor era strâns la ceafă într-un coc. Era eleganța personificată. Charley se întreabă dacă nu era cumva fotomodel.

– Este o poveste lungă. Ți-o voi relata mai târziu.

Estefa nu făcu nici o încercare să strângă mâna întinsă de Charley, uitându-se la ea pur și simplu cu un aer semeț și cu antipatie evidentă. Charley lăsa brațul în jos, simțindu-se stângace ca o școlăriță. Nu se putea face nici o comparație între fusta și bluza ei albă de bumbac și rochia de mătase în albastru și verde de păun. I se potrivea de minune brunetei.

– Am atât de multe să-ți spun, zise Estefa, ignorând-o pe Charley și zâmbindu-i lui Braden.

– Totul la timpul potrivit. În momentul de față, mi-e foame. Tu și Ramon ați mâncat?

Estefa clătină din cap.

– N-am putut să mănânc nimic până să te văd.

Glasul ei era răgușit și senzual și zâmbetul de răspuns a lui Braden sugera că înțelegea perfect cum se simțea.

– Charley, spuse el, cu o privire scurtă în direcția ei, fugi și spune-i Juanitei că suntem patru la masă, fii fată bună, te rog!

Ochii albaștri ai lui Charley reflectau mânia ce-o încerca și ar fi vrut să-i spună să se ducă el. Dar era scuza de care avea nevoie pentru a se sustrage atmosferei apăsătoare care o înconjura. Se răsuci pe călcăie fără un cuvânt și se îndreptă spre bucătărie.

Juanita fu surprinsă când auzi că se întorseseră, dar promise să masa va fi gata în jumătate de oră. Charley nu avea chef să mănânce și numai faptul că Braden ar putea ghici motivul absenței ei o făcu să meargă la masă.

– Braden mi-a spus că îți place să te târăști prin junglă, spuse Estefa cu un fior delicat, ochii ei albaștri migdalați privind-o gânditori pe Charley.

– Să te târăști nu este exact cuvântul pe care l-aș folosi, răspunse Charley cu o voce egală, deși într-adevăr îmi place să explorez.

– În ceea ce mă privește, este o lume a bărbaților, zise tânăra, privindu-l cu subînțeles pe Braden.

– Charley este o femeie liberă, crede că se poate descurca aidoma oricărui bărbat, o informă Braden.

– Și poate? întrebă Estefa.

Braden o privi pe Charley peste masă și zâmbi ușor.

– Aproape.

Charley fu cuprinsă de mândrie la auzul acelui cuvânt, dar în secunda următoare el își întorse atenția la Estefa și ea simți impulsul de a arunca un cuțit spre el.

Alături de ea, Ramon simți furia ei și-i șopti la ureche.

– Nu-l lăsa să-ți vadă ochii verzi.

Îl privi alarmată. Știa?

– Da, ți-am ghicit secretul, murmură el, cu un glas încet ca să nu-l audă ceilalți. Dar nu-ți face probleme, de la mine nu află nimeni.

– Mai vrei carne rece, Charley?

Vocea aspră a lui Braden îi întrerupse și era evident că nu-i plăcea să-i vadă vorbind. Ramon, se gândea el, îi șoptise nimicuri dulcele.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea cu răceală, întâlnindu-i privirea. Dar tu, Ramon, sunt sigură că ai mai putea mânca. Luă tava și i-o ținu aproape să ia ce voia, conștientă că Braden îi privea tot timpul.

– Braden, interveni Estefa, crezi că aș putea primi puțină salată? E atât de delicioasă. Mi-a fost dor de mâncarea Juanitei.

Cu o ultimă privire încruntată spre Charley și Ramon, Braden își întoarse atenția spre frumoasa lui prietenă.

– Desigur, mănâncă oricât vrei. Își trecu privirea peste corpul ei zvelt. Ai mai slăbit, cât ai fost plecată. Ar trebui să mănânci mai mult.

– Cum ți-am spus, ți-am dus dorul, spuse ea cu glas răgușit. Sunt cele mai lungi trei luni pe care le-am petrecut departe de tine.

Trei luni departe de Estefa? se gândi Charley. De aceea manifestase interes pentru ea. Era prea lung timpul ca un bărbat atât de viril ca el să stea fără o femeie. Cel puțin clarifica un lucru în mintea ei. Știa acum fără tăgadă că interesul lui pentru ea fusese doar temporar.

– Vă rog să mă scuzați, zise ea cu un glas scăzut. Nu mai pot mânca. Mă duc să mă apuc de lucru.

Braden se încruntă.

– N-ai mâncat nici cât o rândunică. Nu te simți bine?

Bărbia i se ridică.

– Mă simt perfect, mulțumesc.

– Vin și eu curând, zise Ramon cu blândețe.

Nările lui Braden se dilatără, cum se întâmpla când era supărat, după cum remarcase Charley.

– Și eu.

Imediat, Estefa se bosumflă.

– Dar cum rămâne cu mine, Braden? Nu mă poți neglija chiar în ziua când m-am întors. De ce n-am merge la piscină, să ne punem la punct cu noutățile? Și după ce ne facem siesta, am putea înota.

– Estefa, uiți cât de ocupat sunt. Nu pot lăsa totul baltă. Tonul lui era delicat, zâmbetul cald. Dar poate voi termina mai repede.

– Promiți?

Îi dădu un sărut pe buzele ei cărnoase. Și-i mângâie cu degetele obrazul.

– De ce-ți îndeplinesc întotdeauna voile?

– Pentru că mă iubești, râse ea ușor.

Charley își împinse scaunul și părăsi camera fără să mai spună ceva. Se simțea sufocată și gata să plângă. Trebuia să lase atât de evident să se vadă că o preferă pe Estefa? Nu putea să se drăgostească în particular cu ea?

Se așază la birou, dar nu se putea concentra asupra muncii ei, privind în gol în fața ei, întrebându-se cum o va scoate la capăt în următoarele câteva săptămâni.

Ramon veni și el și-i puse o mână pe umăr.

– De ce nu-l lași pe Braden să înțeleagă ce simți?

– Cum aş putea când e clar că o preferă pe Estefa? protestă ea. Dar chiar dacă n-ar prefera-o, tot nu mă iubește. Nu sunt genul lui.

– Nu te lăsa, Charley, îi spuse cu fermitate Ramon. Ești o fată foarte atrăgătoare. Nu trebuie să arăți ca un fotomodel pentru a cuceri un bărbat.

– Dar ajută, spuse ea nefericită.

– Prostii. Estefa face parte din genul de femei cu care bărbații se culcă, dar se căsătoresc cu fete ca tine.

Ochii ei se măriră de uimire.

– Vrei să spui că Braden nu se va căsători cu Estefa?

– Mă îndoiesc foarte tare. Estefa are alte idei, dar Braden, nu, nu cred. De fapt, sunt sigur de asta. O cunoaște de multă vreme, sunt prieteni apropiați, nu pot nega acest lucru, dar nu i se frânge inima când sunt despărțiți.

Charley începu să se simtă mai bine.

– Cât timp stă aici?

– Cât de mult poate. Mai mult timp decât acasă cu părinții ei, din păcate, dar amândoi au angajamente, așa că nu se văd prea mult unul cu altul.

– Din ce se întreține Estefa? E fotomodel?

– E dansatoare și cred că una foarte bună. Spectacolul de la Paris a fost nemaipomenit și se vorbește despre un turneu mondial. Zâmbi malițios. Ceea ce-ți va netezi terenul.

Charley făcu o grimasă.

– Atunci, voi fi probabil înapoi în Anglia.

El ridică din umeri.

– Cine știe ce se va întâmpla? Personal, cred că Braden e un prost dacă te lasă să-i scapi din mâini. Păreți atât de potriviți unul cu altul. Estefa nu e deloc interesată de antropologie.

Când Braden veni și el, cei doi lucrau de zor. Charley îl privi și ochii lor se întâlniră. Fiorul familiar i se răspândi în tot corpul și fu prima care nu-i mai susținu privirea. Nu putea să mai suporte.

El se așeză la biroul lui și stătu liniștit atât de mult încât Charley se uită la el. El o observă.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă el.

Ea se încruntă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– De obicei mănânci foarte bine.

– O, asta. Ridică din umeri cu indiferență. Nu mi-e foame.

– Dar ai mai fost înainte la Lima.

– Ce am mâncat mi-a fost de-ajuns. Chiar așa, Braden, trebuie să mă supui unui interogatoriu de fiecare dată când las mâncare în farfurie?

– Mă îngrijorezi.

– Nu e cazul, mă simt bine.

– Atâta timp cât ceva nu e în regulă...

– Nu e nimic în neregulă.

Domni liniștea și data următoare când se uită la el își zâmbea lui însuși. Charley simți o mânie rece cuprinzând-o. Fără îndoială, se gândea la Estefa. Dispoziția neagră care se pare că-l stăpânise mai înainte dispăruse complet.

După o oră, se ridică.

– Nu e bine, nu mă pot concentra. Mă duc să înot. Ce zici, vii și tu?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea liniștită.

– Îți dau timp de recreere, se încruntă el. De ce nu profiți de el?

– În acest caz, mă duc să-l văd pe tata.

Părăsiră biroul împreună și după ce trecură de ușă o întrebă:

- Estefa e?
- Ce să fie cu ea, pentru Dumnezeu? Întrebă Charley.
- Motivul comportării tale ciudate.

Stătea atât de aproape de ea încât Charley putea să-i simtă căldura corpului și se simți din nou copleșită de dorință. Dar răspunsul ei fu rece.

- Prietena ta nu mă deranjează, imaginează-ți.
 - Nu cred, spuse el cu blândețe, mângâind-o pe obraz. Dar jucăm cum vrei tu, deocamdată. Complimente tatălui tău. Și plecă, fluierând.
- Atingerea lui parcă o arsese și când Ramon ieși din birou se mai afla încă acolo. Păru surprins.

- Ce faci?
- Plec, răspunse ea repede.
- Braden?

Charley dădu afirmativ din cap.

- Ține minte, stai mai bine ca Estefa și este părerea unui expert. Pot să te conduc cu mașina?

– Da, te rog. Nu vreau să-l rog pe Carlos în cazul în care Braden are nevoie de el. Poți să mă aștepți să mă schimb? Nu durează decât un minut.

El rânji.

- Arată-mi femeia care are nevoie numai de un minut. Dar desigur, aștept.

Charley ar fi vrut să facă un duș, dar se mulțumi cu un spălat rapid. Își puse o rochie cu nasturi, dădu cu peria prin păr și ajunse jos în trei minute.

Ramon trăsesese mașina în fața intrării și o ajută să urce. Când se îndepărtau, se întoarse și-l văzu pe Braden privind-i. Nu era îmbrăcat decât cu costumul de baie negru și imediat apărură lângă el și Estefa într-un bikini minuscul. Îl ținea de braț și el se întoarse și-i zâmbi.

Charley își încleștă pumnii. Indiferent ce spunea Ramon, era ușor de văzut pe cine prefera Braden.

Părinții ei fură surprinși și încântați s-o vadă.

– Braden are un vizitator și mi-a permis să fac o pauză.

Ei acceptară explicația ei și Spencer le vorbi despre tratamentul pe care-l primea. Nu avea decât laude despre personalul spitalului. Isabel fu de acord.

– Trebuie să recunosc că am fost îngrijorată când am aflat că îl rețin aici. Dar acum nu mai sunt.

– Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva în oraș? întrebă Charley când se apropie ora cinei. Apoi ne întoarcem împreună acasă.

Mama ei încuviință.

– Ar fi minunat. Braden nu te așteaptă?

– Nu cred. Probabil nici nu va observa că lipsesc.

– Ai spus că Braden are un vizitator? întrebă mama ei după ce se așezară la o masă într-un restaurant clasa întâi din Lima.

– Așa e... Estefa!

– Fata de la care ai împrumutat hainele?

Charley dădu afirmativ din cap.

– Cum arată?

– Exact cum mi-am imaginat. Ca o paradă a modei. O urâsc.

– Și Braden, care e relația lui cu această fată?

Charley ridică din umeri.

– La ce te aștepți? A fost tot timpul peste el. N-am mai putut suporta.

Isabel Blake se strâmbă.

– S-ar putea să nu fie ceea ce pare.

– Poate că nu, dar asta nu mă ajută cu nimic. Voi fi bucuroasă când vom pleca acasă, mamă. De ce primul bărbat de care mă îndrăgostesc să fie unul care nu mă iubește?

– Face parte din viață, iubito. Ori sunteți unul pentru altul, ori nu sunteți. Numai timpul o va spune.

Când se întoarseră în cele din urmă la casa lui Braden, acesta le întâmpină în hol.

– Bună, Isabel. Cum se simte Spencer, seara asta? Vocea lui suna normal, dar sprâncenele erau încruntate de supărare și Charley se întreba ce se întâmplase. Se certase oare cu Estefa? Aceasta nu era de văzut.

– O ușoară îmbunătățire, deși e greu de spus.
– Va fi o treabă de durată. A fost foarte bolnav.
– Dacă n-ai fi fost tu, n-ar mai fi fost azi aici. Îți voi fi etern recunoscătoare, Braden. Mă scuzați, dacă mă duc direct să mă culc? Nu știu ce se întâmplă cu spitalele, dar mă obosesc întotdeauna.

– Și eu sunt gata de culcare, interveni Charley.
– Aș vrea să vorbesc ceva cu tine. Tonul lui Braden se înăspri puțin.

Charley se încruntă. Se pare că jucaseră această scenă înainte. Supărarea asta era direcționată spre ea? Și dacă era așa, de ce?

– Noapte bună, mamă. Ne vedem mâine dimineață.
– Noapte bună, iubito. Dumnezeu să te binecuvânteze. Noapte bună, Braden.

El o luă de braț pe Charley și o conduse în salon. Acolo se afla un scaun tras lângă fereastră, de unde se vedea clar aleea. Se poate să fi stat acolo așteptând-o, sărind repede când a văzut taxiul.

– Ce naiba se întâmplă? o întrebă el închizând ușa cu călcâiul și răsucind-o cu fața la el.

– Ce vrei să spui? Charley era sincer mirată.
– Tu și Ramon.
– Eu și Ramon? repetă ea fără să înțeleagă. M-a dus la spital, asta-i tot.

– Atât?
– Crezi că ne-am petrecut toată seara împreună? se încruntă ea.
– Ce altceva puteam să cred?
– N-ai decât s-o întrebi pe mama. Dar care-i problema? E treaba ta? Sunt liberă, Braden. Pentru că mi-ai oferit un acoperiș, nu înseamnă că poți să-mi dictezi ce să fac și ce să nu fac în timpul meu liber.

– Te-am prevenit să nu te implici cu el. A sunat Carmen. Aș spune că era supărată e un eufemism. Ai fost văzută cu Ramon.

– În mașina lui, în drum spre spital, da, dar asta-i tot. Cine m-a văzut, totuși? Nimeni nu mă cunoaște aici.

– Nu știi cine te-a văzut, dar asta nu contează. A telefonat aici să controleze dacă lucrează.

– Și tu i-ai spus că a plecat cu mine.

– Par stupid? Dar nu va trece mult până va descoperi.

Charley clătină din cap, incapabilă să suporte.

– N-am fost cu Ramon.

– Poate nu tot timpul.

– Nici un timp. E ridicol, Braden. N-am făcut nimic, pentru Dumnezeu. Dacă a luat altă fată după ce m-a lăsat pe mine, e treaba lui.

– Ești sigură că n-ai fost tu?

– Da, Braden, foarte sigură, răspunse ea nerăbdătoare. Pot pleca acum?

O studie un minut lung, apoi umerii i se relaxară.

– Scuză-mă.

Ea ridică din sprâncene.

– Te rog, nu te scuza, nu-ți stă în fire. Sunt obișnuită cu acuzațiile tale.

– Știu numai ce-am văzut.

– Dar și eu știu ce am văzut. Estefa te-a condus în casă. Nu te preocupă că am plecat cu Ramon ca să vii după mine. Apropo, unde e? Te așteaptă în patul tău confortabil? Mai bine te-ai grăbi. Îmi închipui că nu-i place să aștepte.

– Estefa s-a dus acasă.

Ochii lui Charley se măriră.

– Bietul de tine, îl luă ea peste picior.

Braden se strâmbă, amuzat.

– Dacă n-aș ști, aș spune că ești geloasă.

– Dacă știi mai bine, ți-o ea, blestemându-și greșeala, hotărându-se să nu-l mai lase să vadă cât de rănită era. Nu mă interesează afacerile tale. Am crezut numai că poți să alegi ceva mai bun decât ea. Nu pare genul de femeie cu care să te însori.

– Cine spune că vreau să mă însor și să mă așez la casa mea?

Charley ridică din umeri

– E ceea ce vor cei mai mulți oameni.

– Să zicem că eu sunt altfel. Căsătoria este un angajament pe viață, în ceea ce mă privește. Nu-mi place să fiu târât prin tribunale pentru un divorț numai după câțiva ani. Trebuie să fiu foarte sigur că femeia cu care mă însor are aceleași sentimente față de mine.

Ea dădu din cap.

– Îți admir sentimentele și îți doresc mult noroc.

– Nu-ți dorești aceleași lucruri și pentru tine? O privea cu intensitate, făcând-o pe Charley să se topească în sinea ei, dorind ca el să nutrească acele sentimente pentru ea.

– Nu asta vrea toată lumea? contracara ea.

Dar nu iese totdeauna cum dorești. Sunt probabil mii de tinere care suferă din dragoste neîmpărtășită și cea mai bună soluție e s-o rupi. Asta ar sfătui pe oricine. Dar în momentul acesta era imposibil. Era prinsă într-o capcană și până când tatăl ei nu se va face bine, nu va fi nici o eliberare.

Braden încruntă din sprâncene.

– Vorbești din experiență?

Charley ridică din umeri.

– S-ar putea. Pot să mă duc să mă culc?

– N-am terminat cu tine, încă.

Închise ochii într-un gest de epuizare și apoi îi deschise din nou când simți gura lui peste a ei. Oricât de mult îl voia și avea nevoie de el, nu putu totuși alunga gândul că venea la ea după ce fusese la Estefa. Folosind ultima fărâmbă de energie, îl împinse și fugi din încăpere.

Capitolul 10

– „Ama sua, ama lluga, ama quella“. Ce spui de titlul ăsta?

Braden se uită la Charley cu capul înclinat într-o parte.

– Ți-aș spune, dacă aș ști ce înseamnă.

– Rușine, Charley. Sunt cele trei porunci ale incașilor. Nu minți, nu fura, nu fi leneș.

– Dacă-i așa, pare un titlu foarte bun. Numai că nu cred că vreun copil ar fi atras de o carte cu titlul ăsta. De ce nu-l folosești ca moto?

– Bună idee. De ce nu m-am gândit la asta?

Pentru că am mai mult creier ca tine, se gândi ea.

Trecuse o săptămână de când Charley fugise de sărutul lui Braden și acum se suportau într-un armistițiu superficial. Persiflare ușoară în aparență, însă ostilitate mocnită în fond.

Estefa era mereu prin preajmă, făcând în așa fel încât Charley să știe că Braden era proprietatea ei particulară. Cu cât Charley îi vedea împreună, cu atât durerea ei era mai profundă. Braden nu ieșea nicăieri cu Estefa, dar asta nu conta. Erau aici, împreună, fie înotând, fie discutând într-una din camere. Poate în dormitorul lui, Charley nu știa. Știa numai că dispăreau câteodată ore întregi.

Braden lucra diminețile și își lua după-amiezile libere pentru Estefa. Dacă n-ar fi fost Ramon, Charley ar fi înnebunit. El flirta

scandalos, dar nu era nimic serios în avansurile lui. Acum că știa că îl iubește pe Braden, nu făcea decât să încerce s-o învelească, s-o amuze, refuzând s-o lase pradă disperării.

– Braden e un prost dacă nu poate vedea ce se află exact sub nasul lui, îi spuse el într-o după-amiază. Lucra la biroul lui, privind grafica pe ecranul din fața lui. Erau reproduceri de pe un vas de băut încăș și rezultatul era vechi și modern în același timp. Copiilor le va plăcea mult.

– Poate că eu sunt nebună, zise ea. N-ar fi trebuit să ajung să mă îndrăgostesc de el.

– Dragostea nu e o emoție pe care s-o poți controla. Apare când te aștepti cel mai puțin.

– E adevărat, recunosc eu. Braden era ultima persoană de care credeam că aș fi putut să mă îndrăgostesc. Dar mă ucide, Ramon, să-l văd cu Estefa. Aș vrea să am curajul să plec de aici.

– Dacă ai sta la un hotel, te-ar costa bani și n-ai rezolva nimic.

– Așa e. În plus, îi eram foarte îndatorată. Sortarea notelor lui e lucrul cel mai mic pe care îl pot face pentru el. Aș fi vrut să știu să folosesc un computer, i le-aș putea introduce direct.

El rânji.

– Atunci, te-ai face cu adevărat indispensabilă.

– N-ai putea să mă înveți, Ramon? îl întrebă ea cu o emoție subită.

Mi-ar plăcea foarte mult să învăț.

– Și cum rămâne cu munca mea artistică? Braden nu se va bucura dacă o neglijez. Nu cred că avem timp, Charley. E păcat, aș fi foarte fericit să fi profesorul tău.

Își puse brațul în jurul mijlocului ei și o trase spre el.

– Chiar pentru scuza de a te avea aproape.

Se aplecă și-l sărută.

– Ești incorigibil.

Apoi se smulse din îmbrățișarea lui. Dar când se întoarse, Charley se confruntă cu un munte de femeie cu ochi negri scânteietori și o expresie ucigătoare. Un torent de vorbe grele în spaniolă fu aruncat în direcția lor.

Ramon se ridică și încercă zadarnic s-o calmeze pe femeia furioasă.

– Aceasta este soția mea îi spuse el lui Charley, pe un ton de scuză. Din păcate, crede că avem o legătură. Carmen, nu!

Femeia începuse să ia diverse obiecte și să le arunce în el cu toată puterea. Cărți și pixuri, o cutie de agrafe și un capsator, o pereche de foarfece, o cutie de dischete cu informații prețioase, fiecare aruncare însoțită de invective aspre.

Ramon încercă s-o potolească, dar, în supărarea ei, Carmen avea o putere supraomenească și, în cele din urmă, fu obligat să stea să privească, protejându-se de obiectele mai periculoase.

Carmen tocmai pusese mâna pe un scaun cu intenția de a-l lovi pe Ramon, când Braden își făcu apariția. Privi repede scena și spuse ceva într-o spaniolă fluentă.

Carmen arăta înfuriată rău, dar puse scaunul jos. Continuă să vorbească uitându-se agitată când la Charley când la Ramon și nu era greu să-ți dai seama cam ce spunea.

Braden începu să-i vorbească liniștit, cu calm și pe îndelete până când o parte din tensiunea femeii scăzu. Ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi fost atât de corpolentă, decise Charley. Probabil că fusese frumoasă când Ramon se însurase cu ea. Dar era ușor să-ți dai seama acum de ce era atras de femeii mai tinere, mai zvelte.

– Ramon, cred că ar fi bine s-o duci pe Carmen acasă, zise Braden după un timp.

Bărbatul mai în vârstă era disperat.

– Trebuie să-i explic. Nu-i nimic între Charley și mine. Ceea ce a văzut Carmen era...

Braden îl opri.

– Nu-mi expune mie scuzele tale, lui Carmen trebuie să-i vorbești. Ia-o și cred că cel mai bine e să nu mai vii aici până când Charley pleacă în Anglia.

– Dar...

– Nu, Ramon. Vorbesc serios. Am întrevăzut de mult ce avea să se întâmple. Am avertizat-o pe Charley în acest sens.

Ramon se uită cu răceală la Braden.

– Dacă ai deschide ochii ca lumea ai vedea o imagine complet diferită. N-o să mă mai întorc. Poți căuta pe altcineva să-ți faci munca artistică. Și lui Charley: îmi pare rău. Poate că eu am avut dreptate. Și tu trebuie să pleci. Orice vei decide, îți urez multă fericire.

– Mulțumesc, Ramon, îi spuse calmă Charley.

După ce pleacă cei doi, se așternu o tăcere grea. Charley se uita la camera devastată. Braden se uita la ea. Înainte ca vreunul din ei să vorbească, Estefa apăru în ușă.

– Am crezut că am auzit ceva. Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

– Nimic din ce-ar putea să preocupe căpșorul tău frumos, zise Braden, zâmbind în cele din urmă.

– Charley o să aranjeze lucrurile. Nu-i așa, Charley?

– Nu știu de ce aş face-o.

– Ai toate motivele, având în vedere că e numai vina ta.

Îl privi cu dușmănie și-i întoarse spatele, refuzând să replice. În plus, nici n-ar fi crezut-o dacă ar fi negat vreo relație cu Ramon, întrucât de mult îi intrase în cap așa ceva.

Când ușa se închise după ei, Charley căzu în genunchi și plânse. Dar nu pentru mult timp. Lacrimile o conduseră la mânie, mânie împotriva lui Braden pentru lipsa lui de dreptate, pentru atitudinea lui părtinitoare, pentru inabilitatea lui de a vedea cât îl iubea. De ce era viața atât de nedreaptă?

Ușa se deschise din nou și, așteptându-se să fie Braden, Charley fu surprinsă să dea cu ochii de Juanita.

– Senor m-a trimis să ajut. Ochii i se măriră de mirare când văzu haosul din cameră. Ați avut o ceartă? Tu și Braden? Ați aruncat cu obiecte unul în celălalt?

Charley nu putu să nu zâmbească.

– Nu. Nu ți-a spus Braden ce s-a întâmplat?

– A spus de un accident.

Ce accident, se gândi Charley. Dădu din cap.

— Lasă-mă pe mine. Du-te în camera ta.

— Nu. Charley era foarte fermă acum. Vom face ordine împreună.

Începu să adune dischetele valoroase, rugându-se să nu se fi deteriorat. Cele mai multe dintre ele erau pline cu grafica lui Ramon și dacă nu mai venea înapoi ar fi fost imposibil de înlocuit.

Îi trebui o bună jumătate de oră pentru a aranja camera cum fusese și atunci Charley își dădu seama că nu mai avea rost să lucreze. Se duse la etaj și făcu un duș și, când se întoarse în dormitorul ei, Braden o aștepta.

Își strânse prosopul mai bine în jurul ei și se uită agresiv la el. Ultimul lucru pe care-l voia în acel moment era o înfruntare cu Braden.

— Ce vrei?

— Ceva ce a spus Ramon mă uimește. Se duse la fereastră și se uită afară, apoi se întoarse și se sprijini de pervaz. Ce a vrut să spună cu... dacă mi-aș deschide ochii cum trebuie, aș vedea o imagine complet diferită?

Charley ridică din umeri.

— Nu eu trebuie să-ți spun.

— La ce se presupune că ar trebui să mă uit?

— Nu pot să-ți spun, zise ea, dorind ca Ramon să nu fi rostit acele cuvinte.

— Ați discutat că vrei să pleci?

— Da, e adevărat.

— De ce?

Charley închise ochii.

— Pentru că nu sunt fericită.

Mâinile lui pe brațele ei o făcură să-și deschidă pleoapele.

— De ce nu ești fericită aici? Întrebă el. De îngrijorare față de tatăl tău? Vrei să fii mai aproape de el? E din cauză că nu-ți place munca pe care ți-am dat-o? Sau poate că ai prefera mai multă libertate să fii cu Ramon. Asta e? Pe el ar trebui să stau cu ochii? Te-am crezut zilele

trecute când ai spus că nu era nimic serios, dar acum îmi dau seama că am fost un prost. Carmen mi-a spus că te-a văzut sărutându-l.

– Un sărut prietenesc, nimic mai mult. E suficient de bătrân ca să fie tatăl meu, Braden.

Aceștia i se dilată nările.

– Exact, dar cred că unele tinere preferă bărbații mai în vârstă.

– Cu treizeci de ani mai în vârstă? Nu cred. Ai o minte dezgustătoare. Pe de altă parte, nu știu de ce te-ar deranja dacă aș avea o legătură cu Ramon.

Strânsoarea lui se accentuează și ochii lui argintii aruncau fulgere.

– Nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa? Întrebă ea. O ai pe Estefa. Aș dori s-o iei de nevastă și să te liniștești și atunci cel puțin aș... Charley se întrerupse când își dăduse seama că spusese prea mult.

– Ce ai face?

– Nimic, murmură ea, luptându-se să nu izbucnească în plâns.

– Dă-mi drumul, fir-ar să fii! Dă-mi drumul! Se eliberă și-l privi cu dușmănie.

– Ești geloasă pe Estefa, nu-i așa? Întrebă el cu un zâmbet slab.

Charley se întoarse.

– Bineînțeles că nu. Chiar și în propriile ei urechi, replica suna neconvingător.

– De ce nu-mi spui adevărul? Glasul lui era scăzut acum și hotărât.

Adevărul! Putea s-o amenințe că-i taie limba și tot nu l-ar fi mărturisit dragostea pentru el. Cum ar putea s-o facă? Ar fi prea umilitor. Brusc, se întrebă dacă nu cumva ghicise. Altfel de ce ar fi întrebat dacă este geloasă pe Estefa?

– Adevărul, Charley.

Venise în spatele ei și când se răsuci o prinse de mâini și o trase spre el. Obrajii ei ardeau.

– Ce adevăr? Împingea ea, încercând să câștige timp. Acum o clipă m-ai acuzat că mă interesează Ramon, acum mă întrebi de Estefa. Nu văd ce au de-a face prietenii tăi cu mine.

– Bine, zise el, să-i luăm pe fiecare în parte. În primul rând, Ramon. Ce sentimente ai pentru el?

Nici unul dintre cele care o stăpâneau în momentul acela. Discuția cu el părea să-i sporească emoțiile. Voia ca Braden s-o sărute. Voia să uite de ceilalți și să se concentreze asupra ei.

– Ei bine, Charley, aștept.

– Îmi place Ramon, e simpatic, mă face să mă simt bine, dar altceva nu există între noi. Nu mă interesează ca bărbat.

– Dar pe el îl interesezi?

– A fost interesat, până când i-am spus că nu accept acest gen de relații. După aceea, nu m-a mai săcâit.

Ochii lui Braden se îngustară.

– Asta nu seamănă cu Ramon. Relațiile lui amoroase sunt notorii.

– Mi-a respectat dorințele, oricât de ciudat ți s-ar părea.

– În acest caz, s-ar putea să mă fi comportat nedrept cu el.

– Rămâne să vă lămuriți voi doi.

El dădu încet din cap, dar nu-i dădu drumul. Erau parcă sudați unul de celălalt.

– Și acum, Estefa. Spune-mi ce părere ai despre ea.

– Adevărat?

– Da.

– Cred că îți pierzi vremea, răspunse ea cu îndrăzneală. Nu aveți interese comune. E foarte sexy, recunosc, dar asta-i tot. Asta dorești? Asta te interesează?

– Charley. Îi duse un deget la buze și zâmbi. Nu vorbim despre sentimentele mele față de Estefa, ci despre ale tale. Îți amintești? Un mic lucru care se numește gelozie.

– Bine. Sunt geloasă. Nu înțeleg ce găsești la ea. N-are nimic în cap și o urăsc.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

– Pot să te întreb ce determină aceste simțăminte?

– Nu e evident? întrebă ea.

– Pentru mine, nu.

– Am petrecut mult timp împreună, Braden. Cred că am ajuns să te cunosc destul de bine. Și, într-un fel ciudat... țin la tine. Înghiți din greu. De aceea, nu-mi place să văd că te protestezi cu cineva care nu te merită.

El făcu o figură surprinsă.

– Nu știam că am un suporter atât de înverșunat. Ce fel de femeie ar trebui să aleg? Pe cineva ca tine, poate?

O, dacă ar face-o! Charley înghiți din nou cu greutate.

– Nu știu.

– Avem multe în comun, asta e un lucru în favoarea ta.

Ea clătină trist din cap și își dori prea târziu să-și fi ținut gura.

– Și nu te manifesti deschis, deși ai toate motivele. Îmi aduc aminte de nenumărate momente când am considerat că ești extrem de atrăgătoare.

– Nu discutăm despre mine, replică ea tăios, încercând să ignore senzațiile care amenințau să-i tulbure echilibrul.

– Poate că tu nu, dar eu asta fac. Încerc să descopăr de ce această preocupare subită pentru treburile mele.

– Nu este subită. Estefa nu mi-a plăcut niciodată.

– Ți-ar face plăcere să afli că mâine pleacă în Italia?

Inima lui Charley tresări. Erau cele mai bune vești pe care i le putea da. Dar îi era teamă să arate un entuziasm prea mare. Dădu din cap cu sfială.

– Deși îmi închipui că ești dezamăgit?

– Sunt obișnuit cu așa ceva, ridică el din umeri. Nu stă niciodată mult timp acasă.

– Dar își scoate părleala când e aici?

– Aș fi uman să nu-i acord atenție?

– Presupun că nu. Bărbații au o înclinație mai mare pentru sex decât femeile și dacă i se oferă pe tavă, se înfruptă. Așadar, seara asta va fi ultima oară când o vei vedea?

– Ne-am luat deja rămas bun, zise Braden spre surpriza nemărginită a lui Charley. S-a dus acasă, să stea cu părinții ei. M-am gândit că poate noi doi am putea petrece seara împreună.

Da, da, tipă ea în sinea ei, dar văzu roșu în fața ochilor. Pentru a doua oară încercă să se elibereze de el.

– Ai tupeu, șuieră ea printre dinți. Nu voi fi niciodată vioara a doua. Și dacă tu consideri că voi irosi timp pentru o vizită la tata ca să fiu cu tine, te înșeli.

– N-am avut de gând să nu te duci să-l vizitezi pe tatăl tău, spuse el cu blândețe. Voi veni cu tine. Și apoi, după aceea, putem ieși undeva la un restaurant. Mai avem multe de vorbit.

Spre dezgustul ei, Charley fu de acord. O, Doamne, de ce era atât de slabă? Alese cea mai frumoasă rochie din garderoba ei pentru această ocazie. O cumpărase pentru o petrecere și nu știa ce-i venise mamei ei s-o aducă la Lima. Nu că se apropia cât de cât de toaletele pe care le purta Estefa, dar era feminină și asta îi plăcea lui Braden. Dar de ce naiba voia să-l impresioneze?

Chiar și sprâncenele mamei ei se ridicară când se întoarse acasă în seara aceea și o văzu pe Charley în rochia aceea și fu încântată când auzi că iese cu Braden la restaurant.

– Cum s-a întâmplat?

Charley ridică din umeri, făcând o grimasă.

– Estefa s-a dus acasă, pleacă mâine în Italia, așa că Braden m-a invitat la restaurant și într-un fel am fost de acord. Nu trage concluzii greșite, totuși. Sunt pe locul doi în ceea ce-l privește. Va fi probabil un dezastru.

– Nu, dacă nu-l provoci tu.

– N-am avut o zi ușoară, oftă Charley. Am fost acuzată că am o relație sentimentală cu Ramon și acesta l-a părăsit pe Braden. Continuă apoi să-i explice mamei ei întreaga poveste.

– Nu-ți face probleme, iubito. Lucrurile au întotdeauna tendința să se aranjeze.

Spencer fu încântat în mod vizibil să-l vadă pe Braden.

– Le-am spus soției și lui Charley acum câteva zile că dacă aș fi avut un fiu aș fi vrut să fie ca tine.

Charley se înroși de jenă și mama ei ridică dezaprobator din sprâncene. Dar, conștient de reacția lor, Spencer continuă:

– Voiam din toată inima un fiu. Voiam să mergă pe urmele mele. Să fie la fel de entuziast în privința incașilor cum sunt eu.

– Nu cred că ești dezamăgit în privința lui Charley, zise Braden calm.

– O, nu, nu mă înțelege greșit. E cea mai bună fiică pe care și-o poate dori un părinte.

– E o fată adevărată, deosebită, încuviință Braden, zâmbindu-i cu blândețe și, în ceea ce mă privește, sunt bucuros că nu e băiat.

Charley simți cum îi tresare inima când îi întâlni privirea. Era ceva în expresia lui, un fel de tandrețe față de ea, dar știa că asta se datora faptului că Estefa plecase. Ar fi o nebunie să-i răspundă la fel.

După alte câteva minute de conversație, Braden zise:

– Te deranjează prea mult, Spencer, dacă-ți răpesc acum fata? Luăm cina în oraș.

– Minunat, zâmbi Spencer, privind-o pe Charley cu dragoste. Vreau să-mi povestești mâine cum a fost.

– Îți voi povesti, tată, răspunse ea sărutându-l pe frunte. Tatăl ei începea să se întremeze. Pielea lui nu mai avea acea paloare înspăimântătoare de ceară și deși era încă îngrozitor de slab, nu mai arăta ca un cadavru viu.

– Sper că-ți place mâncarea chinezească? o întrebă Braden când ieșiră din camera de spital. Am reținut o masă la El Dorado.

– Îmi place foarte mult, încuviință Charley și cum se putea ajunge la restaurant mergând pe jos, îl concediară pe Carlos care urma s-o aștepte pe doamna Blake.

El Dorado era situat la ultimul etaj al unui zgârâie-nori cu vedere panoramică a orașului. Charley ar fi dorit să fie ziuă, dar și așa neonul furniza o vedere nemaipomenită.

– Este extraordinar, zise ea, cu ochii strălucindu-i. Nu mi-am dat seama că poate fi atât de frumos.

– Sunt multe lucruri pe care nu le cunoști despre Lima, spuse el. Îl consider un oraș fascinant.

Probabil din cauză că Estefa trăia acolo, se gândi Charley.

– Intenționezi să te stabilești permanent aici?

– O, nu, se încruntă el. Îmi voi păstra casa, desigur, dar Anglia va fi întotdeauna căminul meu. Stau aici numai când lucrez la un proiect care necesită cercetări.

– E păcat de Ramon, zise ea calmă.

– Ramon este un prost și un nebun.

– N-am avut nimic de-a face cu el.

Braden dădu afirmativ din cap.

– Mi-ai spus.

– Cum îți vei termina cartea fără ajutorul lui?

El ridică din umeri.

– Presupun că va trebui să găsesc pe altcineva. Nu mă pricep la desene.

– Mă întreb dacă nu te-aș putea ajuta, spuse ea pe gânduri. Eram bună la arte în școală. Chiar când vorbea, Charley își dădu seama că făcea o prostie.

Sprâncenele lui Braden se ridicară.

– Asta ar însemna să mai rămâi și după ce tatăl tău se va întoarce acasă.

Charley înghiți din greu și dădu afirmativ din cap.

– Da, îmi dau seama de asta. Dar mă simt vinovată. E vina mea că Ramon te-a lăsat baltă.

Dar nu era vorba doar de asta. Nu era oare pentru că voia să rămână cu el în speranța că, acum că Estefa plecase, se putea să se îndrăgostească de ea? Nu avuseseră o șansă reală după ce se întoarseră la Lima.

– Mă surprinzi, Charley, dar îți accept oferta, cu condiția să fii destul de bună, desigur. Vom vedea ce vom putea face mâine.

– Nu pot lucra la computer, recunosc eu cu timiditate.

– Nu trebuie neapărat să fie imagini computerizate. Chiar m-am gândit că le vor plăcea mai mult copiilor.

– Totuși, aș putea oricând să învăț.

– Ești înclinată să intri în grațiile mele. Sprâncenele lui se arcuiau întrebătoare. Charley roși. Și-mi placi în rochia asta. Mă flatez dacă spun că te-ai îmbrăcat ca să-mi faci o plăcere?

Dar era foarte greu pentru Charley să recunoască.

– De ce aș face așa ceva? Pur și simplu am considerat-o potrivită pentru această ocazie.

Savură încet diversele feluri de mâncare aduse în fața lor, vorbind despre incasi, despre cartea lui și despre tatăl ei, dar Charley nu se putea concentra. Prezența lui Braden atât de aproape o sufoca. Îl respira și-l mângâia mental, sperând că ceea ce simțea pentru Estefa era numai o atracție fizică.

– Charley, nu ascuți măcar un cuvânt din ceea ce-ți spun.

– Scuză-mă. Se întoarse spre el și totuși nu putea fi atentă. Observă cum se formează crețuri la coada ochilor lui când zâmbea, cum se strâng mușchii maxilarelor când se concentra, cicatricea care-l făcea și mai atrăgător. Tânjea după mângâierile și sărutările lui. Voia să-l țină în brațe, să-l simtă lipit de ea. Și voia ca și el să încerce aceleași emoții. Voia să fie o parte din el.

– Spuneam că e o ironie că tatăl tău dorea să aibă un fiu, în timp ce al meu a vrut să aibă o fiică. Mama mea a murit când aveam doisprezece ani și voia să-i amintească de ea.

– Nu vrem întotdeauna ceea ce nu putem avea?

Ochii lui cenușii se îngustară.

– Tu ce ai vrea?

Te vreau pe tine, spuse ea în gând. Ridică din umeri.

– Vorbesc în general.

Ochii lui nu-i păraseau chipul și ea se foi, stânjenită.

– Nu te-am auzit vorbind vreodată despre tatăl tău, zise ea ca să destindă atmosfera.

– Nu ne vedem prea des în ultimul timp, deși încerc să-i telefonez cu regularitate.

– Trăiește în Anglia?

– Da, în New Forest, una dintre cele mai frumoase regiuni ale țării.

– Singur?

Braden zâmbi.

– Nu, s-a recăsătorit cu o femeie cu treizeci de ani mai tânără. După cum vezi, nu e atât de incredibil.

– Nu-mi place Ramon ca bărbat.

– Mă bucur.

– Dar nu neg că m-a făcut să mă simt mai bine.

- Mai bine? se încruntă el.
- Eram singură, replică ea repede. Tu o aveai pe Estefa, mama era la spital toată ziua. Nu aveam pe nimeni.
- Cum te-ai fi simțit dacă nu existau nici Estefa, nici Ramon? Extrem de fericită, se gândi ea. Charley se uită în farfurie.
- Nu știu. Uneori te urăsc, alteori îmi... plăci.
- El făcu o pauză, apoi spuse:
- Petru o clipă, am crezut că vei spune că mă iubești.
- Ea se uită repede la el să vadă dacă o lua peste picior, dar era serios, cum nu se putea mai serios.
- Dragostea nu este departe de ură.
- Charley înghiți cu greu nodul din gât.
- Oare?
- El dădu din cap în mod afirmativ.
- Bătăile inimii ei deveniră mai rapide, mai chinuitoare și păru că nu-și mai poate desprinde ochii din ochii lui. Tăcerea dură câteva secunde înainte ca el să spună:
- Așadar, Charley? Mă iubești?
- O, Doamne, cum putea s-o întrebe așa ceva? Cum putea s-o umilească astfel? Închise ochii, dar în momentul următor el o prinsese de mână peste masă și fu forțată să se uite din nou la el.
- Mă iubești, Charley?
- De ce mă întrebi? șopti ea, chinuită.
- Pentru că e important pentru mine.
- Important?
- Da. Vreau să știu. Și vreau adevărul.
- Ăăă... Nodul din gât deveni tot mai mare. Lacrimile îi umplură ochii.
- Te iubesc. Nu era nici măcar o șoaptă. Abia își murmurase confirmarea.
- Hai să ieșim de aici, spuse el făcând semn chelnerului pentru nota de plată. Scoase mai multe bancnote din portofel și le aruncă pe masă. Apoi o prinse din nou de mână și o scoase din restaurant.

– Nu cred că-ți închipui cât demult am vrut să aud cuvintele acestea din gura ta.

– Ca să-ți bați joc de mine? șopti ea.

– O, nu, Charley.

Sosi liftul și se urcă în el și în momentul când ușile se închiseră o luă în brațe. Ea descoperi că Braden tremura. Gura lui înfometată se abătu asupra gurii ei. Charley i le oferi din toată inima.

Sărutul se prelungi până când ușile se deschiseră; alți oameni așteptau să-l folosească. Charley simțea că parcă plutea afară din hol.

– Și eu te iubesc, Charley, zise el, făcând semn unui taxi.

Era prea mult pentru Charley.

– Dar Estefa? Nu se putu ea stăpâni.

– Estefa este o prietenă, nimic mai mult. Am avut o aventură cu ani în urmă. O ajută să urce în taxi.

– Nu cred că Estefa va fi de acord să se termine.

El zâmbi.

– E o persoană foarte afectivă. Dar asta nu înseamnă nimic. Recunosc că am folosit-o ca să te fac geloasă.

Charley clătină din cap, confuză.

– De când mă iubești, totuși?

– M-ai atras de la început. Ești o ființă teribil de ciudată.

Ea se încruntă.

– Dar mi-ai spus toate acele lucruri îngrozitoare.

– Erai antiteza a tot ce am crezut întotdeauna că ar trebui să fie o femeie.

– Și m-ai tratat cu atâta ură în junglă.

– Totdeauna te-am supravegheat, să nu crezi altceva. Te-am admirat, Charley. Ești femeia cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o. Chiar când te-am tratat cum te-am tratat la trecătoarea aceea, n-ai renunțat, n-ai cedat.

– Am și eu mândria mea, admise ea. Și m-am luptat mult cu dragostea pe care ți-o purtam.

– Aș fi vrut să aflu mai devreme. A fost greu, dar nu regret. Răspundeai atât de frumos când te solicitam, dar voiam mai mult decât atât. Voiam ca tu să faci prima mișcare. Voiam să știu ce simți.

– Și eu am crezut că mă folosești pentru că nu mai erau disponibile alte tinere.

– Charley. Îi luă fața în mâini. N-am făcut asta nici unei tinere în viața mea. Am un control perfect asupra corpului meu. Cu excepția momentelor când sunt cu tine, adăugă el cu glas răgușit, sărutând-o din nou. Îmi amintesc de prima oară când mi-ai pătruns în suflet.

– Când s-a petrecut asta?

– Atunci când nu puteai adormi și am venit în sacul tău de dormit.

– Când am crezut că visez? întrebă ea cu suspiciune. Era ca un vis... o parte, o parte oricum. Eram îmbrăcați în haine de seară, croindu-ne drum cu maceta prin junglă. Apoi am găsit acel loc liniștit cu iarbă și...

– Ne-am explorat corpurile? termină el pentru ea. Nu mi-am dat seama până a doua zi dimineată că de fapt dormeai. Am crezut că te prefăceai.

– Dacă aș fi fost trează, m-aș fi luptat ca o tigroaică, spuse ea.

El râse.

– Ai făcut-o destul de des. Sper să nu te schimbi niciodată, Charley. Îmi place femeia neînduplecată și independentă.

– Vrei să port întotdeauna pantalonii? râse ea.

– Numai când ești în junglă și cum am intenția să întemeiez imediat o familie, nu cred că o s-o poți face prea mult.

Ochii lui Charley se măriră.

– O familie fără cununie? Să-ți fie rușine, Braden.

– Charley Blake, o să te căsătorești cu mine înainte de a-ți da seama spuse el cu severitate.

– Nu te lași în genunchi, să-mi ceri mâna?

– Nu, îți spun numai. N-am luat întotdeauna deciziile pentru amândoi?

– Da, domnule, răspunse ea ștregărește. Taxiul ajunsese acasă. Să nu intrăm, îi ceru ea, să mergem să le spunem părinților mei cât sunt împreună.

Dar Braden clătină din cap.

– N-am așteptat atâta timp pentru a te împărți cu altcineva în următoarele două ore. Dar îți spun cum vom face. Vom organiza ceremonia căsătoriei la spital. Tatăl tău va fi încântat.

– Își va primi fiul, în cele din urmă, zise ea și intrară în casă îmbrățișați.

– Crezi că făcea aluzie la ceva mai deunăzi? se încruntă Braden când își aminti.

– Nu cred. Numai dacă nu cumva mama i-a spus care era situația, ce simțeam pentru tine.

– Mama ta știa că mă iubești?

Charley dădu afirmativ din cap.

– Cred că se vedea de la o poștă.

– Și Ramon știa?

– Da, a văzut limpede.

– Așadar, numai eu eram orb la sentimentele tale?

Ea dădu din cap.

– Dar nici eu n-am știut ce simțai tu.

– Am fost cam aspru cu tine uneori, nu e de mirare, nu? Doamne, când mă gândesc cum te-am tratat uneori...Vei putea să mă ierți?

– Cred că îmi va lua mult timp, zise ea râzând. Va trebui să-mi oferi multă dragoste ca să uit.

– În acest caz, dragă viitoare doamnă Quest, mai bine încep de acum.

Deschise larg ușa și o luă în brațe. Se aflau la jumătatea scării când Charley începu să se lupte ca să se elibereze.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, aștept până ne căsătorim. Sunt o fată demodată.

– Fetele demodate nu poartă pantaloni, mormăi el. Numai domnișoarele moderne. Și domnișoarele moderne nu-și fac probleme să se culce cu viitorii lor bărbați.

- Mama ar fi șocată.
- Faci o afacere bună, Charley Blake. Ai idee ce se întâmplă cu mine în acest moment?
- Îmi închipui că la fel este și cu mine, zâmbi ea. Dar cred că merită să așteptăm, Braden.
- El gemu și o ținu aproape.
- Ai dreptate, desigur. Dar te previn, vom începe totul la prima oră mâine dimineață, iar cununia va avea loc cât mai curând posibil, de exemplu mâine după-amiază.
- Nu îmi fac probleme cât de curând va avea loc, răspunse ea. Vreau numai să fie cum trebuie. Nu prea multe lucruri ne-au mers bine până acum. Poate că e începutul.
- El încuviință cu gravitate.
- Charley, îți fac promisiunea solemnă că voi face tot ce pot să te fac fericită pentru totdeauna.
- Charley simți lacrimi curgându-i pe obraji.
- Acum ce s-a întâmplat? zise el ștergându-i lacrimile.
- O, Braden, nu știi prea multe despre tinere, nu? Sunt deja fericită, nu poți vedea? Foarte, foarte fericită. Și lacrimile nu-i mai conteneau.

Sfârșit